Colecția

EROS

...un dar oferit tuturor celor care cred cu tărie
în frumusețea vieții...
...care se bucură de fiecare clipă...
...care gustă fiecare sentiment ce ne invadează eul...
...și în mod special pasiunea...
...și care fac toate acestea, din toată inima,
cu rafinament, delicatețe, discreție și... satisfacție

ISBN: 973-86361-5-9

Povestiri care te fac să roșești 1

Marie Gray

Marie Gray

Povestiri care te fac să roșești

1

Str. Petru Maior, nr.32, sector 1
București
Telefon: ***2220214***
Telefon/fax: ***2220213***
Email: ***edituravox @ hotmail.com***
www.edituravox.ro.

Coperta: ***Mirela Muscan***
Tehnoredactare: ***Radu Araiman***

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GRAY, MARIE
Povestiri care te fac să roșești/Marie Gray; trad. și red.: **Eva Adam;** ed.Îngrij. de **Lucia Ovezea.- București: Vox Cart, 2004**
3vol.
ISBN 973-86362-6-4
Vol.1. - ISBN 973-86361-5-9
ISBN 973-86362-6-4
I. **Adam, Eva** (trad.;red.)
II. **Ovezea, Lucia** (ed.)

821.133.1-32=135.1

marie gray

POVESTIRI CARE TE FAC SĂ ROȘEȘTI

București, 2004

ziua lui françois

Barul hotelului Régence este unul din acele locuri cu sunete înăbușite și lumină blândă, cernută fin. Fotolii excesiv de moi sunt răspândite peste tot, în jurul meselor învelite cu velur. Un jazz ușor și discret plutește în aer.

Clienții care îl frecventează, mai ales începând cu orele serii, sunt eleganți și rafinați. Oameni de afaceri, elită intelectuală, dar și o anume faună „artistică" se înghesuie împrejurul meselor acoperite cu delicata catifea. Atmosfera nu este alta nici în această zi de vineri, în care e anunțată o paradă a modei.

Ajung la bar pe la șase și un sfert seara, cu amicul meu Stéphane. A venit și el cu mine, pretextând că nu vrea să o ia imediat spre casă (locuiește în celălalt capăt al orașului), deoarece

circulația este imposibilă la ora asta. Dar eu nu sunt atât de naiv cum vreau să par. Adevăratul motiv al venirii lui Stéphane aici este că vrea să o vadă pe Gabrielle.

După ce ne-am așezat la una din foarte puținele mese libere și am comandat câte un martini, ne-am simțit mai relaxați. Locul era de-a dreptul aglomerat. Un bar tipic de hotel cu clienți exagerat de eleganți, vorbind într-una, fără ca cineva să dea vreo atenție la replica celuilalt, fiecare fiind mult prea preocupat de propria persoană și de felul cum ține degetele pe pahar. După ce luă o înghițitură, Stéphane îmi spuse:

– François, ești sigur că aici ți-a dat întâlnire Gabrielle? Nu prea văd pe nimeni în jeans-i!

– Imaginează-ți că ieri seară mi-a promis că se va „deghiza în femeie" pentru această ocazie. De altfel, știe cât îmi place lucrul ăsta! A și închiriat o cameră pentru astă-seară...

„Ocazia" despre care vorbeam era ziua mea de naștere. Gabrielle avea un real talent pentru a-mi face întotdeauna deosebite astfel de zile. Pentru ea aceste evenimente sunt foarte importante, de aceea își folosește tot sufletul și imaginația în asemenea împrejurări.

Iată cum a fost anul ăsta. Cu vreo două luni înainte de cea de-a treizeci și patra mea aniversare, a început să mă bombardeze cu tot felul de întrebări, ca să afle ce mi-ar face cea mai mare plăcere.

– Tu... îmbrăcată în dantele, cu ciorapi fini, fini, cu pantofi decoltați, cu toc înalt, știi tu, din cei care mă fac să înnebunesc de plăcere!

– Asta știam și așa o să fie. Hai, mai gîndește-te! Ce ți-ar face realmente plăcere?

– Nu știu... Ceva, ceva care să mă uimească!

Și apoi, deodată nu m-a mai chestionat deloc. Chiar deloc! Mă întrebam dacă nu cumva ziua mea i-a ieșit complet din minte.

Pe douăzeci și patru, cu o zi înainte de data „fatidică", m-a sunat la birou să-mi spună că îmi voi petrece seara zilei mele de naștere în compania ei. Mi-a mai spus și că a rezervat o cameră la hotelul Régence, unde vom lua și cina. Dacă nu va fi prea obosită, mă va forța să-mi scot toate hainele, apoi îmi va face un duș cu șampanie pe care o va bea direct de pe trupul meu, până va simți că s-a îmbătat complet.

Ideea îmi părea excelentă, mai ales partea cu șampania.

M-a sunat din nou chiar de ziua mea, când încă mai eram la birou.

– Am foarte mult de alergat astăzi. Pe la ce oră crezi că poți să ajungi la hotel?

– Oh! Cam între șase, șase și jumătate seara.

– Da... Știam eu că așa o să fie... Ce-ar fi să ne vedem întâi la barul din hotel, și nu direct în cameră? Îmi pare atât de rău, dragul meu, dar am o zi așa de încărcată! Mi-este imposibil să ajung înainte de șapte și jumătate seara! Nici nu știi cât de rău îmi pare! Mi-ar fi plăcut să ne distrăm puțin numai noi doi, înainte să coborâm pentru cină. Mă poți ierta?

– Bineînțeles. Până reușești să ajungi, am să-mi pierd timpul în fața unui pahar cu ceva. În fond, e ziua mea, nu? Ce-ai zice să profit de singurătatea pe care mi-o acorzi și să văd dacă nu sunt prin bar și femei părăsite?

– Hmm, da... Să zicem că ai voie. Mă voi

strădui să ajung cât pot de repede. Cred că am să izbutesc să te smulg din brațele acelor femei singure care nu te așteaptă decât pe tine.

– Să fii blândă!

– Îți promit. Te sărut. Acum trebuie să fug. Pe diseară!

Și iată-mă în compania lui Stéphane, căruia deja i se scurg ochii după toată suflarea feminină din bar. Pe Gabrielle am cunoscut-o prin Stéphane. Gabrielle! Femeia care astă-seară o să mă uimească!... Stéphane a încercat el primul să o cucerească, dar a eșuat lamentabil. Și chiar dacă îi plăcea încă, nu-mi purta pică pentru că eu reușisem acolo unde el dăduse greș. Sentimentul pe care încă îl avea pentru Gabrielle îl făcea să nu plece, mai ales că îi pomenisem de cum urma să se „deghizeze" ea pentru mine.

– Nu mă mișc de aici până n-o văd și pe asta! mi-a zis.

M-am uitat la ceas: deja șapte seara...

– Ce face? A întârziat!

– Mi-a spus că nu poate veni înainte de șapte și jumătate. Crezi că îi este ușor să aleagă între singurele ei două rochii?!

Garderoba iubitei mele Gabrielle cuprinde o mulțime de jeans-i, tricouri și bluze largi. În picioare poartă espadrile sau cizme de cowboy. Se fardează foarte rar și foarte discret, iar pantofi cu toc înalt nu pune decât atunci când vrea să mă seducă. Și tot atunci, doar pentru a-mi face mie plăcere, abordează și ținute mai feminine. Din acestea din urmă nu prea folosește și este păcat, cu un trup ca al ei. În sfârșit... Și apoi, întotdeauna ține să-mi

arate cât de incomod se simte în „toate chestiile astea inutile". Cînd se îmbracă așa, spune că s-a „deghizat în femeie".

– Sunt sigur că merită să aștept să o privesc! Gabrielle are un trup superb, mai ales...

Vorbele îi rămaseră în aer. Și nu numai lui... Aproape toți bărbații amuțiră, inclusiv eu. Și aveau și de ce. O femeie cum nu vezi decât în filme ori în visele cele mai secrete își făcuse apariția, întrerupând fără voia ei orice conversație și atrăgând toate privirile.

Părul, de un roșu de foc, îi cădea până dincolo de talie, într-o cascadă unduitoare. Purta o rochie lungă, neagră, foarte mulată pe trup, cu o despicătură adâncă, până sus, pe coapsă. Pantofii – negri, foarte decoltați și cu tocuri amețitor de înalte, transparente, ce păreau din sticlă – completau ținuta simplă, dar de o eleganță ultrarafinată. Unghiile și buzele erau de aceeași culoare: roșu-sânge. O singură bijuterie împodobea această femeie de vis: un simplu șirag de perle ce-i înconjura gâtul lung, fragil, delicat. Era imposibil să nu o privești, să nu o dorești... Aerul ei imperturbabil degaja fermecătoarea siguranță de sine a unui manechin de profesie. Machiajul perfect îi evidenția ochii verzi, migdalați, sprâncenele subțiri, de aceeași culoare cu părul. Ochelarii cu montură fină adăugau privirii sale verzi o adiere de mister. Și ce buze avea!...

Stéphane își reveni primul, înghițind în sec. Eu eram vrăjit, neputând să-mi dezlipesc privirea de la necunoscuta care înainta spre bar, unde se așeză. Parcă am mai văzut-o undeva... Dar unde? Sau mi se pare? Oare aș fi

putut uita o asemenea femeie? După ce am privit-o intens un timp, mi-am imaginat-o fără rochie, doar cu pantofii aceia ameţitor de înalţi, cu ciorapii fini de mătase şi cu ochelarii... Brusc, mi-am simţit slipul mult prea strâmt. Conştiinţa vinovăţiei gândului meu nu mă făcea să mă simt mai bine. Jena dintre coapse creştea mereu. Încercam să mă gândesc la iubita *mea*, dar nu reuşeam să mă calmez deloc.

Încercam să-mi impun minţii imaginea dragei mele Gabrielle, pe care o găsesc adorabilă chiar şi dimineaţa, când abia se trezeşte şi faţa îi este umflată se somn, ori seara, când vin de la birou şi o găsesc în faţa televizorului, sau asudată după vreo şedinţă de aerobic ori enervată la volanul maşinii. Niciodată nu i-am fost infidel. Sau poate, foarte rar, doar ca acum, cu gîndul, în faţa vreunei tinere frumuseţi. Oare există vreun bărbat care să nu aibă asemenea fantasme?

Probabil că lui Stéphane îi trec prin minte gânduri la fel de perverse ca şi mie (însă el nu are de ce să se simtă vinovat!), pentru că îşi trage fotoliul mai aproape şi îmi şopteşte:

– Asemenea apariţii ar trebui interzise, nu crezi? Uite, tu eşti îndrăgostitde Gabrielle. Dar ce-ai face dacă o asemenea femeie te-ar vrea? Ai putea refuza?

– Păi... Eu... Nu ştiu!

Şi am înghiţit în sec.

– Oricum, nu cred să fiu genul ei. Şi apoi...

– Domnul François Dupuis, la telefon! Domnul François Dupuis!

– Trebuie să fie Gabrielle... Salvat de clopoţel!

Dar nu era ea, ci prietena ei, care îmi spunea că Gabrielle e în drum spre mine şi că mă roagă să mai am răbdare. Tocmai plecase de la Martine, dar cum se circula foarte greu, ca de obicei, de altfel, nu avea cum să ajungă înainte de o oră. Eram decepţionat, dar dezamăgirea mi-a trecut aproape instantaneu când am observat că roşcata îmi arunca priviri pe care le puteam considera interesate. Oare era posibil?! Nu, nu se poate! Probabil că imaginaţia îmi juca feste. M-am aşezat din nou la masă, încercând să nu roşesc prea tare.

– Mai vrei un pahar?

– Da. Era Gabrielle?

– Nu. Martine.

I-am rezumat situaţia. Stéphane mi-a spus că-i pare rău şi, ca să-mi arate cât de bun prieten îmi este, mi-a propus să mai stea cu mine un timp. Dar eu gândeam că prietenia nu avea un amestec prea mare în propunerea lui.

Cu paşi înăbuşiţi, un chelner s-a apropiat de masa noastră.

– Domnule Dupuis, doamna cu părul roşu, care stă la bar, vă oferă acest pahar.

– Mulţumesc, dar îmi aştept prietena...

– Aşa şi-a imaginat şi doamna de la bar, dar vă roagă totuşi să acceptaţi.

Chelnerul mă privea complice. Dar probabil că nu ar fi insistat. Ca să nu o jignesc pe frumoasa necunoscută, am acceptat.

Încerc să prind privirea femeii de vis, pentru a-i adresa un salut amical. Dar ea vorbeşte animat cu un bărbat care pare foarte interesat de conversaţie. Stéphane e invidios la culme.

– De ce tu? Mereu tu? Tu, care ai deja o minunăție de femeie, și nu eu, care sunt singur cu perna mea? De ce?

Deja șapte și jumătate seara...

Roșcata e în compania aceluiași tip, cam răvășit acum, cam insistent. E clar că nu se gândește decât la cum să urce cu ea într-o cameră. Oare ar trebui să mă duc și să-i mulțumesc? Să o salvez dintr-o situație care nu pare să-i convină? Aș putea și eu să-i cer chelnerului să-i ofere un pahar din partea mea. Dar, la norocul pe care-l am, probabil că tocmai atunci o să apară Gabrielle. Ce aer idiot aș avea! Stéphane mă trezește la realitate, spunându-mi că trebuie să plece. Mă face să-i promit că o să-i povestesc tot, dacă mă hotărăsc să-mi schimb planul. Îmi dau seama că se referă la roșcată.

– Nu că nu mi-ar plăcea... Dar îi mai acord jumătate de oră lui Gabrielle.

Sunt puțin enervat. Tocmai astăzi, de ziua mea, Gabrielle întârzie. După atâtea promisiuni! Parcă ar face-o special, ca să mă supună la tot felul de tentații.

Am rămas singur. Acum pot s-o admir nestingherit pe roșcată. Aștept să se uite la mine ca să-i pot face un semn de mulțumire cu capul. În sfârșit, bărbatul de lângă ea pleacă. Superba femeie se întoarce în direcția mea, fără să pară a mă vedea. Privirea îi este pierdută în depărtare, într-un alt bar, într-o altă metropolă. Se ridică uitându-se discret în jur, ca pentru a descoperi ochiul unei camere, spre a ști sub ce unghi să se expună, ce poză să adopte. Apoi parcă ia o hotărâre... Din fotoliul

în care stau, ghicesc cum despicătura rochiei se desface și mai mult, lăsînd să se vadă bordura de dantelă a ciorapului fin. Unul din pantofi îi atârnă de vârful piciorului într-un balans leneș care mă hipnotizează. Fără să clipesc, urc cu privirea spre coapse, apoi mai sus și ajung la decolteul adânc al rochiei, unde curba sânului ei ferm pare a scăpa din corsajul mulat. O șuviță din părul ei de foc s-a insinuat în adâncitura catifelată dintre sânii tineri.

Mintea mea creează tot felul de imagini, care mă înnebunesc. De exemplu, suvița aceea de păr rulată pe degetele mele, între buzele mele... Oare de ce au femeile dreptul la un asemenea păr?! Simțurile mi s-au ascuțit și au devenit selective. Nu mai aud rumoarea specifică barului, în schimb bătăile inimii mele sunt ca niște tunete și parcă s-au mutat între coapse. Ochii mei nu o văd decât pe ea, sublimă apariție! Mi-o imaginez unduind deasupra mea, într-un pat imens cu cearșafuri de satin. Și coama aceea de foc mângâindu-mă, biciuindu-mă... Ei, fire-ar să fie, sunt dur ca un armăsar...

Încerc încă o dată să o văd cu mintea pe Gabrielle, al cărei păr scurt îi dă un aer atât de copilăros. Draga mea Gabrielle, atât de extraordinară, cu minunații ei ochi albaștri, atât de sugestivi, încât uneori nici nu este nevoie să-mi vorbească, mai ales în pat.

Roșind jenat, întorc capul. Mă vede și-mi citește dorința pe chip. Și eu care nu-i priveam decât trupul! Buzele îi sunt atât de roșii și de cărnoase, ca ale lui Gabrielle. Și ce aer de seriozitate ștrengară îi dau ochelarii aceia! Cum

ai putea să nu dorești o asemenea femeie? Te implor, Gabrielle, vino mai repede, salvează-mă, salvează-te! Vino odată, să te devorez ca un animal flămând! Haide, vino, să explodez în tine!

O privesc iar pe enigmatica necunoscută. Se ridică, își sprijină alene coatele pe marmura barului și-i șoptește ceva barmanului, arătând nonșalant cu capul în direcția mea. Îi privesc iar ochii, apoi sânii care mângâie lasciv marmura. E foarte conștientă de gestul ei și de reacția mea și continuă acest dans languros până ce sfârcurile devin foarte vizibile prin materialul delicat al rochiei. Pentru o clipă, își înclină capul pe un umăr și închide ochii, fără să-și întrerupă jocul. Apoi ia cu degetele-i lungi un cub de gheață pe care-l duce la buze, îl sărută îndelung, îl atinge cu limba-i roză, proaspătă, îmbătătoare. Apoi lasă cubul acela de gheață să se topească acolo, pe limbă, pe degete, pe care începe să le sugă unul câte unul, încet, cu voluptate, privindu-mă drept în ochi.

Este mai mult decât pot suporta. Trebuie să ies imediat de aici! Altfel nu mai răspund de ce o să se întâmple cu mine și zău că nu vreau să o pierd pe Gabrielle! Sunt convins că femeia cu păr de foc face tot jocul ăsta numai pentru a mă înnebuni pe mine. Mă simt ca într-un film care rulează cu încetinitorul, în care decorul dispare și rămâne doar această femeie fatală. A reușit să mă manevreze ca pe o marionetă.

Sunt supus unei adevărate torturi. Sunt prins în capcană, iar trupul m-a trădat: sunt

mai tare ca granitul, mai dur decât am fost vreodată și mi-este imposibil să mă ridic. Respir profund, mă uit spre intrare în speranța că o voi zări pe cea din cauza căreia am intrat într-o asemenea încurcătură. Dar situația devine și mai tensionată, pentru că necunoscuta se îndreaptă spre mine. Mă uit din nou rugător spre intrare, sperând (sau poate dimpotrivă?!) s-o văd pe Gabrielle venind. Nimeni! Barul devine din ce în ce mai gol, parcă toți s-au înțeles să mă lase singur cu periculoasa necunoscută. Care se apropie cu grație, pe tocurile-i amețitoare, lăsând vederii, la fiecare pas, picioarele-i lungi, fine, divine... Sânii împung rochia s-o rupă, își trece degetele-i cu unghii lungi și roșii prin păr...

Ajunge în spatele fotoliului meu, se apleacă și-mi șoptește:

– Cea pe care o așteptați tot nu a venit. Aș putea să iau loc lîngă dumneavoastră?

Voce joasă și catifelată, cu o urmă de accent englezesc. Parfum exotic, învăluitor și... o nouă mișcare între coapsele mele.

Încurcat și enervat, mă ridic pe jumătate, bâlbâind:

– Nu mai întârzie mult. Trebuie să sosească dintr-un moment într-altul.

– Vă rog să nu vă ridicați. Nu vreau să vă pun într-o situație jenantă. Poate cu o altă ocazie.

– Sigur... Da... Poate...

Ocolind masa, ajunge în fața mea, pentru a mi se arăta în toată splendoarea; și-și scoate lent ochelarii. Mă privește intens, mușcându-și buza de jos, cum face Gabrielle, și un surâs

malițios îi înflorește pe buzele rujate... Observ detalii care îmi scăpaseră până atunci. Și o idee îmi răsare în minte. Dar simțurile mele paralizate de dorință reacționează foarte încet. În sfârșit, încep să pricep. Poartă lentile de contact, iar sprâncenele și le-a vopsit în culoarea perucii. Niciodată nu am văzut-o atât de fardată... mai ales ruj nu folosește deloc. Sigur! E Gabrielle! Gabrielle a mea!

– Vrei să continuăm jocul?

– Gabrielle, cum ai reușit?!

– Dar îți place, nu! Deci continuăm?

– Păi, da. Numai că mi-e imposibil să mă ridic acum!

– Și de ce te-ai ridica?!

Se așază în fața mea, punându-și iar ochelarii. Cu coatele pe masă, începe să-și frece ușor sânii de suprafața acesteia. Sunt fascinat, tulburat, răvășit.

– Cum ai reușit?

– Jucăm jocul mai departe sau nu?

– OK... Mulțumesc pentru paharul de adineauri.

– Cu multă plăcere. Sunt doar în trecere, dar nu-mi place să văd un tip bine stând singur. Nu vreau decât să schimbăm câteva cuvinte, până ce vine partenera dumneavoastră.

Simt cum ceva se insinuează între picioarelor mele, alunecând tot mai sus. Femeia din fața mea se lasă confortabil pe spatele fotoliului și își trece limba alene peste buze, ca o pisică ce se linge pe botic după o masă bună, și-mi surîde complice.

Sunt în stare de șoc. Pur și simplu nu pot să-mi revin. Transformarea este totală, completă!

Dar efectul pe care îl are asupra mea, fizic și psihic, este același. Doar că acum nu mă mai simt vinovat.

– Nu cred că sunteți de pe aici. Nu v-am văzut niciodată.

– Nu. Sunt din America. (Și piciorul îi urcă tot mai sus.) Am venit pentru prezentarea de modă.

– Manechin?

– Fotograf.

Amuțesc brusc. Picioarele ei au ajuns pe sexul meu dureros, mai umflat ca niciodată. Mă masează, mă apasă, repede, apoi mai lent. Dacă nu se oprește, simt cum o să-mi dau drumul în slip, ca un adolescent – și ea e foarte conștientă de acest lucru. Sudoarea îmi curge pe spate. Mă uit împrejur cu teamă, dar nimeni nu pare să-și dea seama ce se întâmplă exact. De altfel, țesătura care acoperă mesele atârnă până în pământ. Văd că „străina" Gabrielle a luat totul în calcul. Retrăgându-și un picior, îmi mai acordă un răgaz. Cu o mână leneșă își ține paharul, iar pe cealaltă o strecoară neglijent sub masă. Apoi lasă paharul, un moment mă privește nemișcată, se ridică imperceptibil, apoi se apleacă spre mine.

– Uite, am ceva pentru tine.

Și îmi întinde un chilot minuscul, pe care a reușit, doar ea știe cum, să și-l scoată pe sub masă. Îl iau și îl duc discret spre obraz. Parfumul, amestecat cu mirosul specific trupului ei, mă face să mă înfior de plăcere.

Gabrielle îmi întinde mâna. I-o sărut cu patimă, simțind în palma-i delicată gustul familiar al sexului ei, aroma lui inconfundabilă.

Își retrage mâna dintr-a mea și-și trece cu voluptate limba printre degete. Apoi se mângâie pe gât, coboară pe piept, ajunge între sâni. Cu un gest delicat, dar precis, lasă să cadă pe podea suportul pe care stătea paharul meu.

– Nu ai vrea să-l ridici? îmi șoptește.

Mă aplec și privesc sub masă. Își ridicase rochia până sus, eliberându-și sexul avid de plăceri. O mână i se plimbă pe coapsă, la înălțimea marginii de dantelă a ciorapului, iar cealaltă mângâie sexul din ce în ce mai excitat... Îi priveam fascinat unghiile lungi și roșii. Gabrielle era din ce în ce mai excitată, mai udă, mai fierbinte.

Simțeam că nu mai rezist.

– Vino. Plecăm chiar acum.

– Nu mi-am terminat paharul.

– Nu mai rezist, vino!

– Eu hotărăsc! De altfel, nici măcar nu am cinat!

– Mâncăm mai târziu.

– Nu. Am chemat un taxi care o să ne ducă la restaurant. Am renunțat la cel de aici, de la hotel.

Văzându-mi expresia descumpănită, i-a fost milă de mine și a acceptat să plecăm. Ne-am ridicat și am pornit spre ieșire. Afară ne aștepta o limuzină lungă, neagră. Gabrielle m-a invitat înăuntru și i-a ordonat șoferului să pornească. Cu un sunet abia auzit, peretele despărțitor s-a ridicat, izolându-ne complet de partea din față a mașinii.

– Unde mergem?

– Nu-ți face probleme. Oricum, curând nu te va mai interesa deloc.

Și începe să-și scoată lent rochia. Numai rochia... Pe trupu-i superb nu mai are decât o bustieră foarte decoltată din dantelă neagră, mătasea delicată a ciorapilor, perlele și pantofii cu tocuri amețitoare. Apoi, cu gesturi experte, desface o șampanie, umple un pahar pe ca-mi ordonă să-l beau pe un ton care nu admite replică. Ceea ce și fac. Din minuscula poșetă pe care nici nu o observasem văd cum apare o eșarfă din mătase și accept să-mi lege mâinile de un mîner fixat pe interiorul portierei.

– Doar ca să te necăjesc, mă asigură ea.

Apoi își umple un pahar cu șampanie.

– La mulți ani, François!

Soarbe puțină șampanie pe care o lasă apoi să curgă în gura mea. O simt călduță, cu gust de Gabrielle. Linge delicat cele cîteva picături care mi-au curs pe bărbie, după care mă sărută cu patimă, cu furie parcă, explorându-mi cu limba gura, fața, gâtul... O văd cum își varsă șampanie pe sâni, pe care mi-i dă să-i gust, apoi se retrage, cu un zâmbet ștrengar în colțul buzelor.

Nu pot să fac nimc altceva (și nici nu aș vrea) decât să o las să-și facă jocul. Își varsă din nou șampanie pe trup și vine lângă mine ca să pot gusta iar amestecul incomparabil și sublim al vinului pe pielea ei. De câte ori bea din șampanie, tot de atâtea ori îmi dă și mie, sărutându-mă îndelung, profund, devorându-mi gura cu buzele-i pline și cu limba.

Apoi se așază pe canapeaua din fața mea și începe iar să se mângâie lent, îmbietor. Degetele-i subțiri cu unghii lungi, de culoarea sângelui, despart buzele roze, fragede, ajutând-o

să-și atingă scopul mai repede, știind că extazul pe care și-l induce cu astfel de mângâieri mă excită în cel mai înalt grad, torturându-mă...

Aș da totul ca să o pot atinge, săruta, să pot să-i dau eu plăcerea, simțindu-i tresăltarea cuibul cald cu limba, cu degetele mele. Gabrielle, femeia mea, dar atât de alta! Se mai mângâie un timp, apoi se oprește, respirând rapid, simțindu-se iar aproape de orgasm.

Alunecă în sfârșit spre mine cu mișcări de felină, îmi desface nasturii de la cămașă cu o lentoare înnebunitoare, îmi trage pantalonii abia atingându-mă cu vârful unghiilor, înfiorându-mi carnea nerăbdătoare... Sper că acum îmi va permite să o pătrund...

– Vreau să te privesc. Nerăbdător, dur, gata de asalt.

Nerăbdător?! Evident că sunt nerăbdător!

Și totuși nu-mi acordă plăcerea pe care o așteptam. Începe din nou să se mângâie, turnându-și mereu șampanie pe trup. Între sâni, pe pântece, pe sex... Își scoate brusc colierul de perle și, trecându-și o mână prin spate, îl apucă de capătul liber și-l face să alunece între coapse, printre buzele la fel de roze și fragede, umezindu-l cu lichidul vaginului ei în flăcări. Mișcare lentă, apoi din ce în ce mai accelerată. Privesc uimit cum picăturile perlate care curg din ea, rodul plăcerii, fac să strălucească irezistibil perlele colierului. Apoi înfășoară șiragul pe un deget și micile sfere dispar în interiorul sexului ei, într-un ritm egal, care o face să se înfioare de plăcere. Aș vrea să fiu eu în locul acelor perle, în adâncimea intimității trupului ei.

Nu mă satur privind. Felul în care se mângâie, spectacolul straniu al părului roșcat, atât de lung și bogat, curgându-i pe sâni, pe gât, pe abdomen mă fac să respir din ce în ce mai precipitat. Nu-mi amintesc să mai fi fost vreodată atât de excitat, nici la începuturile adolescentine ale devenirii mele ca bărbat... Se uită la mine satisfăcută de plăcerea cu care o privesc, vede că sunt gata să explodez și mă imploră să intru în ea. Dar cum sunt legat, nu mă pot mișca și Gabrielle își savurează avantajul. Se masează din ce în ce mai repede și mai intens. Sexul îi este ud de șampanie și de excitație. Gura umedă și ochii pe jumătate închiși se crispează brusc, odată cu intrarea într-un orgasm violent. Îi urmăresc reacția trupului, contracția mușchilor, obrazul luminat de plăcere.

Și, în timp ce limuzina aleargă pe autostradă, ea se ridică, îmi desface legăturile și mă încalecă precum o panteră. Părul de foc îmi intră în gură, în ochi, exact cum îmi imaginam. Fac în sfârșit dragoste cu Gabrielle și cu o americană în același timp! Este incredibil, indescriptibil...

Ne iubim cu sete, cu foame, suntem dezlănțuiți. Ca la începuturile noastre împreună, ba chiar mai nebunește! Mi-e greu să mă mai rețin, dar nici nu vreau să termin repede. Ce senzație ciudată! Sunt cu o femeie pe care o cunosc în toate detaliile intimității ei. Și totuși cu o străină! Privesc în ochii albaștri ai lui Gabrielle și descopăr ochii de smarald ai unei feline. Mîngâi trupul atât de familiar al lui Gabrielle, dar coama aceea roșie îmi este

necunoscută. Când nu mai pot să mă rețin și plăcere imensă mă inundă, strig „Gabrielle". Pentru că este nimeni alta decît Gabrielle a mea.

* * *

Ajunși acasă, o iau în brațe șio sărut cu o pasiune care nu poate totuși să redea nesfârșita mea dragoste pentru Gabrielle.

– La mulți ani, dragostea mea!

– Te iubesc, Gabrielle! Dar vreau să-ți cer o favoare... Vreau ca acum doamna din America să plece. Aș vrea să fac dragoste numai cu femeia vieții mele. Mă simt îngrozitor de vinovat că i-am fost infidel...

– Mă întorc într-un minut.

Se îndreptă spre dormitor, lăsându-mă să o admir pe „cealaltă" pentru o ultimă oară. Ieși peste cîteva minute în ținuta ei obișnuită de după duș. Era din nou femeia mea, Gabrielle a mea cea blondă, blândă, generoasă, adorabilă. Văzând-o demachiată și nespus de fragilă în halatul larg de baie, am dorit-o atât de intens, cu atâta forță, încât nici nu am mai ajuns în dormitor...

baby blues

De două ore nu se mai auzea nici un sunet. Un adevărat record! Nici un geamăt, nici un plânset, nici un gângurit măcar. Incredibil! Liniștea asta este extraordinară... Ca și multe alte lucruri pe care înainte nu am știut să le apreciez la adevărata lor valoare. De exemplu, o seară liniștită acasă, citind un roman. Sau posibilitatea să te decizi în ultimul moment să pleci undeva, la un sfârșit de săptămână. Ori să mergi când vrei la un film. Să dormi dimineața cât poftești. Să faci dragoste toată noaptea.... Pe când acum, toate astea sunt doar un vis.

Gemenii au deja șase luni. Cerule, cât de mult îi iubesc! Sunt ca două păpuși adorabile care mereu mă fac să zâmbesc. Și asta în ciuda oboselii care amenință să devină cronică. Am

dorit enorm să am copii. Enorm! L-am părăsit chiar pe bărbatul pe care îl iubeam, deoarece el nu voia. Și am găsit altul care, chiar dacă nu dorea neapărat, măcar nu avea nimic împotrivă să-mi facă un copil. Unul!

Dar misterioasele căi ale destinului și ale geneticii au vrut să am doi. Ceea ce mi-a cam încurcat planurile. Știam că un copil înseamnă responsabilitate și mult timp alocat lui. Știam, într-un cuvânt, ce mă așteaptă. Dar doi deodată!... Îi iubesc imens! Însă, cu toată dragostea, vă spun sincer că uneori am impresia că trăiesc un coșmar. Unele zile sunt de-a dreptul îngrozitoare. Și parcă în ultimul timp s-au cam înmulțit.

Gemenii au nevoi și necazuri împreună sau pe rând. În ultima vreme, le cresc dinții. Ceea ce ne ține treji toată noaptea. Dar câte alte nopți nedormite au fost!... Colicile, până la trei luni. Gastro-enteritele. Apoi pojarul. Și foamea! Foamea lor insațiabilă! Mereu foamea! Când plânge unul, imediat începe și celălalt. Cum să-i schimbi pe amândoi în același timp când se udă? Cum să-i hrănești în același timp? Louis mă ajută enorm, dar el nu este mereu acasă. Și uite așa, ajungeam uneori să vărsăm amândoi lacrimi amare.

Dar asta nu are a face cu sentimentele noastre față de copii. Pentru nimic în lume nu am vrea să schimbăm nici măcar o secundă din timpul trecut de la nașterea gemenilor noștri. Îi iubim cu disperare. Ultimele șase luni, chiar dacă au fost foarte grele, sunt cele mai frumoase din viața noastră. Dragostea pe care o resimțim pentru Amélie și Thierry este

imensă, nemăsurată, sălbatică, incredibilă, ridicolă, poate, privită din exterior. Pot să stau ore în șir și să-i privesc cum cresc (și cresc într-un ritm nebun!). Și nu încetez să mă minunez în fiecare zi de ceea ce fac cele două comori ale mele.

Dar... Dar nu-mi place deloc cum arăt. Parcă m-am urâțit. Parcă am trecut de la stadiul de femeie la cel de frigider ambulant. Altfel spus, dacă m-aș simți la fel de atrăgătoare ca înainte de a fi gravidă, dacă Louis și cu mine am găsi timp să mai facem dragoste măcar din când în când, viața mea ar fi perfectă.

Ce n-aș da să mai pot regăsi pasiunea cu care ne iubeam ori de câte ori aveam ocazia! Louis și cu mine am fi făcut dragoste la orice moment din zi sau din noapte, indiferent de loc sau de împrejurări. Ce viață sexuală extraordinară am avut noi doi înainte de nașterea gemenilor! Îmi amintesc că, imediat ce am rămas însărcinată, apetitul meu sexual a crescut și mai mult, spre încântarea lui Louis. Aș fi făcut dragoste încontinuu!

Ori de câte ori puteam, ne retrăgeam la cabana pe care o aveam undeva, în afara orașului, la poalele muntelui, unde ne simțeam atât de bine, făcând tot felul de nebunii. Petreceam acolo, doar noi doi, câteva zile de liniște și blândă înțelegere spirituală și trupească. Louis aprindea focul în vatră și, imediat ce încăperea se încălzea, devenind primitoare, îmbietoare, ne întindeam direct pe jos, pe blănuri, goi, îndrăgostiți...

Iubitului meu îi plăcea foarte mult noua rotunjime a pântecelui meu, pe care îl mângâia

îndelung. În privire i se putea citi o bucurie profundă, amestecată cu o dorință intensă. Mă săruta cu nesaț, pe tot corpul, întârziind pe sânii care mi se măriseră deja. Plăcerea urca în mine lent, ca un dulce supliciu. Louis îmi atingea sexul cu mâna, mă mângâia abia simțit, apoi din ce în ce mai intens... Îmi depărta coapsele, mi le săruta, ajungea cu buzele sus, între ele, unde limba știa atât de bine ce are de făcut... Amantul meu se amuza explorându-mi intimitatea cu un deget parcă timid, dar care prindea curaj, devenea insistent, un al doilea deget îi urma, apoi un al treilea... Mă simțeam plină, împlinită, mai ales că gura amantului meu nu se dezlipea de bucățica minusculă de carne din centrul sexului deschis, atât de sensibilă... Și, în tot acest timp, cealaltă mână nu înceta să-mi palpeze abdomenul rotunjit de viața care creștea în mine.

Și orgasmul urca, electrizant. Simțindu-mă, Louis mă pătrundea. Cu blândețe, cu o grijă infinită pentru fructul dragostelor noastre. În timp ce mușchii vaginului îl aspirau lacomi, îmi plăcea să-i privesc pielea frumoasă (Louis avea o carnație uluitoare!) și cum îi jucau în ochi reflexele focului din cămin... Părul lui bogat și ondulat tresălta în ritmul din ce în ce mai alert al trupurilor noastre devenite unul... Ce timpuri! Ce timpuri...

* * *

Revenind la Louis, pot spune că-și îndeplinește excelent rolul de tată. La nașterea copiilor și-a luat o lună de concediu. Apoi, chiar

și după ce s-a întors la serviciu, a continuat să-i schimbe pe cei mici (nici nu vă imaginați de câte ori pe zi trebuie făcut acest lucru!), să-l îmbăieze pe unul dintre ei în timp ce eu mă ocupam de celălat, să-i hrănească, să-i pregătească pentru noapte. Într-un cuvânt, mă ajută enorm, iar eu îi sunt foarte recunoscătoare. De altfel, cred că fără ajutorul lui mi-aș fi pierdut mințile. Louis este un bărbat minunat.

De la venirea pe lume a gemenilor nu am mai făcut niciodată dragoste. Pare că un zid se ridică între noi, tot mai înalt cu fiecare zi care trece. Și asta mă neliniștește. Ori de câte ori ne-am planificat să fim împreună ca mai înainte (bineînțeles, după ce copiii erau în pat, pregătiți pentru somnul de noapte), trebuia să se întâmple ceva. Unul dintre ei se trezea, îl scula și pe celălalt și se pornea un concert căruia cu greu îi veneam de hac într-o oră sau chiar mai mult. Și toată dorința noastră se ducea pe apa sâmbetei sau, mai bine-zis, se transforma într-o oboseală cruntă. Uneori aveam impresia că dragii noștri îngerași ne ghiceau intențiile, deoarece alegeau cele mai nepotrivite momente pentru a-și manifesta brusc prezența. În tot acest timp, am încercat de vreo zece ori să facem dragoste. Dar exact la momentul critic, când respirația ne devenea precipitată și eram gata să trecem la lucruri interesante, un „oooaaaaaaaaaaaaaa" răsunător era urmat de un al doilea și mai violent.

Prima lună de la nașterea copiilor a trecut fără să ne dăm seama cum. În cea de-a doua eram așa de extenuată, încât imediat ce aveam

puțin timp liber mă aruncam în pat. Și adormeam imediat. Louis înțelegea, nu încerca nimic, mă lăsa să mă odihnesc. Apoi, el a fost chiar mai obosit decât mine. Venea de la serviciu, pregătea biberoanele, mă ajuta cu baia copiilor, cu schimbatul, cu îmbrăcatul lor și cu tot ce mai trebuia. Apoi se ducea în dormitor. Când ajungeam și eu lângă el, deja dormea dus.

Ce mult îmi lipsesc nopțile noastre! Dar nu îndrăznesc să sparg eu gheața; mi-e teamă de un refuz. Și nici măcar nu l-aș putea condamna pe Louis, pentru că niciodată nu m-am simțit mai puțin atrăgătoare.Și mai e ceva. Gândul că plăcerea nu va mai fi la fel de mare ca cea dinainte de naștere mă terorizează! Ori dacă nu-i mai plac la fel de mult? Dacă trupul meu nu mai știe să răspundă mângâierilor lui? Dacă nu mai reușesc să-l excit? Dacă...? Dacă...?

Este totuși suficient să mă gândesc la momentele noastre împreună ca să mă simt imediat udă! Ce de amintiri! Felul în care înțelegea imediat, dintr-o privire, că-l doream intens... Sau modul special cum îmi mângâia o coapsă, atunci când voia să fim rapid, fie și numai pentru câteva momente, singuri. Ador sexul lui Louis în mine, să-l simt cum se afundă, mă umple, mă inundă cu o căldură unică, nerăbdătoare. Îmi amintesc cum, odată, am făcut dragoste într-o lojă, la teatru. În pauză, am observat că era neocupată. Când a început actul următor, ne-am strecurat acolo, fără să ne observe nimeni. Eu închideam ușa, când l-am simțit pe Louis în spate, lipit tot de

mine. Mâinile îmi prinseseră deja sânii măriți de sarcină, iar gura lui fierbinte îmi săruta cu pasiune spatele gol. Apoi m-a mușcat ușor de umeri, mi-a ridicat rochia, mi-a dat la o parte chilotul minuscul, deja ud de dorință, și și-a strecurat o mână abilă între coapsele-mi arzânde. M-a mângâiat, m-a frământat, m-a atins ca o adiere, ca un uragan... Iar eu, cu coatele sprijinite de ușa lângă care rămăsesem, am avut un orgasm extraordinar. Simțindu-mă (ca întotdeauna, de altfel), și-a desfăcut fermoarul de la pantaloni și m-a pătruns brusc, violent aproape, cu mișcări grăbite, dar profunde. Plăcerea de amândoi resimțită a fost de o intensitate de atunci neegalată. Apoi am ieșit din lojă, pe rând, cu obrajii aprinși și priviri strălucitoare.

Trupurile ni se completează minunat. Dimensiunile noastre ne permit să facem dragoste în orice poziție la fel de bine: în picioare, așezați, culcați. Fie că este el deasupra și eu îi încercuiesc gâtul cu picioarele, ori că stau eu pe coapsele lui, sexul lui Louis știe întotdeauna să ajungă acolo unde trebuie, să-mi atingă locurile cele mai sensibile, să le exploreze... Pe scurt, de fiecare dată când facem dragoste, îmi dau seama că vreau să-mi petrec tot restul zilelor mele numai cu el. Mă întreb astăzi dacă Louis mai dorește și el același lucru. Greu de spus!...

După naștere, credeam că se abține din respect pentru mine. Știa cât sunt de obosită și mă menaja cât mai mult cu putință. Dar dacă nu era numai asta? Dacă m-am schimbat așa de mult în ochii lui, încât nu mă mai aprecia

ca amantă, ci doar ca mamă a copiilor săi? Un lucru este însă sigur. Așa nu mai putem continua. Trebuie să facem ceva. Eu îl doresc de la două săptămâni după ce am născut. Atunci nu aveam voie. Acum am, dar nu știu cum să fac să găsim iar pasiunea, complicitatea aceea minunată.

Poate ar trebui să încep prin a mă face mai dezirabilă. Ar trebui să am mai multă grijă de mine. Îmi lipsește curajul ori de câte ori vreau să fac primii pași spre reapropierea noastră. Adevărul e că nu mă simt bine eu cu mine însămi. Sunt nesigură. Poate și pentru că nu-mi place deloc cum arăt. Toată înfățișarea mea este... neglijentă. Da, ăsta e cuvântul. Să mă îmbrac mai cochet și să folosesc puțin machiaj ar fi un bun început, cred. Nici nu îmi mai aduc aminte de când nu am mai fost într-un magazin. Doar gândul de a ieși din casă cu căruciorul dublu, cu scutece, biberoane și tot restul mă descurajează total.

Trebuie să fac ceva să ies din starea asta! Neapărat! Și repede.

* * *

Gata. Am rezolvat. Copiii sunt în siguranță, cu o bonă. Iar eu sunt liberă toată ziua. Așa că, pentru început, o să ies în oraș, pe la magazine. Afară e frumos, e primăvară și inima îmi tresaltă de bucurie. Nu mi-am dat seama până acum ce minunat poate fi simplul fapt să mergi la întâmplare pe străzi, să intri în tot felul de buticuri, unele mai atrăgătoare decât altele. Într-un mic magazin de lenjerie, probez

câteva articole sugestive, care cred că i-ar plăcea lui Louis. Nu prea îmi place imaginea pe care mi-o aruncă, necruțătoare, oglinda. Cumpăr câteva din obiectele probate, gândindu-mă că este totuși un pas în direcția cea bună.

De atâta umblet, mi s-a făcut foame. Intru într-un bistrou care îmi iese în cale, mă instalez confortabil la o masă și consult meniul pe îndelete. Cu pași neauziți, se apropie un chelner:

– Bună ziua. Cu ce vă pot servi?

Apoi un surâs larg îi luminează fața. Mie îmi trebuie un moment de gândire pentru a-l recunoaște. Vocea mi se pare familiară, mai ales când îmi pronunță numele:

– Caroline, nu-i așa? Nu te-am mai văzut de un veac! Ce mai faci?

Nu pot să-mi cred ochilor. Gabriel... Da, este chiar el! Când era adolescent, locuia în casa de lângă a mea. Câte seri am petrecut pe atunci împreună, punând țara la cale!... Dar ce transformare! Nici urmă de mișcările permanent stângace, de coșurile dizgrațioase care îi acopereau fața. Gabriel cel de acum seamănă mai degrabă cu un zeu tânăr. Într-o fracțiune de secundă calculez că, fiind cu vreo câțiva ani buni mai mic decât mine, ar trebui să aibă acum cam douăzeci și trei. În ciuda șocului resimțit, îi adresez cel mai călduros surâs:

– Gabriel! Ce-ai mai crescut! Îmi trebuie o scară ca să te pot îmbrățișa.

Se apleacă spre mine și mă sărută amical pe obraji. Aflu că, în urma moștenirii lăsate de tatăl său, a deschis acest bistrou împreună cu un prieten, Yannick. Afacerea merge bine,

e mulțumit și, conform spuselor sale, deosebit de fericit că mă vede. Monologul lui mi-a permis să-l studiez în amănunt, să observ cum s-a schimbat în tot acest timp. Este foarte înalt, lucru de altfel de așteptat, deoarece și la șaisprezece ani era la fel, pentru vârsta lui de atunci. Statura de astăzi îi este impresionantă, prin contrast cu cât era de subțire în adolescență. Și ce chip! Un surâs strălucitor, luminos, plin de afecțiune, ochi mari, negri, foarte expresivi, trup bine proporționat, solid dar suplu, talie îngustă, picioare lungi. Dar înainte de orice mă fascinează vocea lui. Oare și-o schimbase definitiv când l-am văzut ultima dată? Amănuntul îmi scapă; nici nu cred că mă interesa, pe atunci. Acum însă am în fața mea un bărbat plin de farmec, cu o voce gravă, caldă, cu un trup perfect, de sportiv, cu un chip minunat. Îmi surâde în continuare și eu fac la fel. Îmi cere permisiunea să se așeze la masă, alături de mine.

– Yannick se poate descurca și singur. Ce ai vrea să mănânci?

Îngaim ceva, nici eu nu știu ce; el se ridică, dispare un moment, după care revine. Vorbim despre trecut, despre viețile noastre. Apoi apare un tânăr, cu un platou apetisant, pe care mi-l pune în față. Gabriel îi spune:

– Yannick, stai puțin. Vreau să te prezint lui Caroline, vechea și draga mea cunoștință.

– În sfârșit, te cunosc. Îmi face o deosebită plăcere să pot asocia un chip numelui atât de des repetat de Gabriel. Și ce chip! De ani de zile îmi vorbește despre tine.

Gabriel roșește tot. E adorabil! Bănuiam eu

că fusese îndrăgostit de mine, dar nu mă așteptam ca sentimentul acesta să fi traversat anii. Mă simt deosebit de flatată! Yannick pleacă la datorie, suntem iar singuri și depănăm amintiri. Gabriel e extraordinar: frumos, sincer, haios, cu mult vino-ncoace și cu un râs contagios. La un moment dat, mărturisește:

– Știi, Caroline, întotdeauna ai fost deosebită pentru mine. La șaisprezece ani făcusem o pasiune pentru tine. Bineînțeles, nu ți-am spus niciodată nici un cuvânt. Sunt atât de fericit să te revăd! Vei rămâne mereu, pentru mine, o persoană... specială. Ești la fel de frumoasă!

Cred că exagerează. Dar nu pot spune că nu îmi face o imensă plăcere aprecierea lui. Intru în joc, îi mulțumesc pentru compliment, îi spun că și el a fost și va fi deosebit pentru mine. Apoi ne luăm rămas bun, promițându-ne să ne revedem curând.

La sfârșitul acestei zile minunate mă întorc acasă, la beblușii mei, de care începuse să mi se facă dor. Ziua asta m-a făcut să simt din nou că trăiesc, că sunt și femeie, nu numai mamă; că lumea a rămas aceeași, frumoasă, doar că eu nu mai făceam parte din ea. Deci trebuia să ies mai des, atâta tot.

Probabil că diseară voi încerca să-l seduc pe Louis. Complimentele lui Gabriel și ale lui Yannick m-au trezit, mi-au redat încrederea în mine, ca femeie. Incredibil cât de mult te pot remonta niște simple aprecieri! Mai ales când ele vin din partea unor bărbați tineri și atrăgători, după care, cu siguranță, suspină multe femei. Cu puțină înțelegere din partea

gemenilor, cu puțin noroc, mai bine-zis, poate vom reuși, Louis și cu mine, să reluăm anumite lucruri de unde le-am lăsat cu mai bine de șase luni în urmă.

* * *

Louis apare acasă obosit și nervos. A avut la serviciu o zi grea. Sunt dezamăgită, tristă, furioasă. Nici măcar nu am avut ocazia să mă arăt în noua mea ținută, în lenjeria seducătoare pe care am cumpărat-o. Imediat ce am aranjat copiii pentru noapte, Louis s-a dus în pat unde a adormit aproape instantaneu.

Eu nu mă pot împiedica să mă gândesc la Gabriel. Cred că el mi-ar aprecia desuurile, ar fi chiar excitat la gândul că m-ar putea poseda. Îmi imaginez cum ar fi Gabriel gol, în patul meu. Îmi dau seama că ar trebui să nu mă gândesc la asta. Dar te poți oare împiedica să visezi la un tânăr atât de chipeș? Încerc să-mi imaginez ce aș simți lipită de trupul lui, dacă m-ar cuprinde în brațe și m-ar săruta cu pasiune, apoi mi-ar atinge sânii, mi i-ar mângâia, încet, tare, insistent, violent... mi i-ar mușca. Mâna i s-ar duce de-a lungul coapselor pe care mi le-ar depărta cu un genunchi hotărât. M-ar strivi sub greutatea lui, ținându-mi brațele în sus. Și-ar găsi drumul spre intimitatea mea, m-ar pătrunde onduând alene, apoi mai repede... Mi-aș încolăci picioarele în jurul șoldurilor sale înguste. Aș simți cum face dragoste cu mine ca și cum ar vrea să recupereze toți anii pierduți, în care m-a iubit, m-a dorit... Plăcerea urcă în mine, o

simt cu fiecare fibră a trupului meu... Îmi desfac picioarele și dintr-o mișcare a șoldurilor mă întorc, obligându-l să mă ia pe la spate. El este ascultător și mă pătrunde dureros, mă umple... Mă apucă de șolduri, mă ridică, îmi sărută spatele, îmi frământă sânii... Ajungem la orgasm în același timp, țipând de plăcere... Ceea ce mă trezește din fantasme mea. Tac imediat, stând nemișcată în pat, cu mâna între picioare, umedă, udă, mustind de plăcerea resimțită. Mă uit la Louis, care nu s-a trezit, și mă întreb ce o să ne facem, cum și când vom intra în normal cu viața noastră sexuală.

* * *

Câteva zile mai târziu, Louis m-a sunat de la birou că vine tocmai seara, deoarece are foarte mult de lucru. Cum ziua respectivă fusese una plină de urletele dezlănțuite ale celor doi mici drăcușori care parcă își puseseră în gând să mă scoată din minți, simțeam că nu mai pot face față la două băi, două mese și bătălia care se ducea în fiecare seară pentru a-i adormi pe gemeni. Așa că am rugat o vecină (care, de altfel, se oferise de nenumărate ori să ne ajute) să vină la noi și să aibă grijă de cei doi bebeluși pentru câteva ore. A acceptat imediat, foarte bucuroasă.

În sfârșit liberă, am ieșit în oraș fără un scop precis. Cum îmi era foame, pașii m-au dus la bistroul lui Gabriel și al lui Yannick. Citindu-mi oboseala și plictiseala pe față, Gabriel mi-a oferit un pahar pe care l-am acceptat cu plăcere. Băutura era delicioasă,

am sorbit-o imediat și am mai vrut una. Mă simțeam deja mult mai bine. Mă gândeam să-mi ofer și o masă bună, într-o companie plăcută, așa că am fost fericită când Gabriel mi-a spus că poate sta cu mine. A adus o sticlă de vin pe care am degustat-o în liniște, ochi în ochi.

– Caroline, ce nu merge?

Jenată, nu îndrăznesc să încep o conversație care ar putea fi plictisitoare pentru el. Îl privesc și felul brutal în care îmi trezește simțurile mă tulbură profund. Dar nu mă simt în nici un fel amenințată, ci de-a dreptul reconfortată. Îmi ia o mână între ale sale și, privindu-mă atent, îmi spune:

– Acum, că te-am regăsit, sunt incapabil să te văd nefericită. Hai, mai ia o gură de vin.

– Nu sunt deloc nefericită, dimpotrivă; doar că...

Îi povestesc cum Louis și cu mine nu am mai făcut dragoste de la nașterea gemenilor și că nu știu cum o să ieșim din situația asta. Năucit, îmi spune că Louis este un imbecil, că nu apreciază norocul de a avea lângă el o femeie ca mine, care îl iubește și îl dorește. Apoi spune că ar da orice să fie el, Gabriel, în locul lui Louis. Cerule, ce bine îmi fac vorbele lui; mă fac să mă simt feminină, seducătoare. Nu încetează să-mi spună cât de mult m-a iubit, cât de frumoasă și de atrăgătoare sunt și acum, cât de mult m-a dorit întotdeauna și cât mă dorește și azi. Îmi spun, în gând, că și eu îl doresc, conștientă însă de faptul că o asemenea aventură este în afară de orice discuție. Sunt însă mulțumită să constat că libidoul nu

mi-a scăzut deloc. Fantasmele mele legate de Gabriel pot fi oricând transferate asupra lui Louis... Îi surâd larg lui Gabriel și el pare să înțeleagă exact situația. Continuăm să vorbim de toate și de nimic, apoi de sex și de mângâieri, cum ar fi, adică, să facem sex noi doi, să ne mângâiem în fel și chip... Mă simt bine, ușurată, ușoară. Și, ciudat, conversația nu este deloc anevoioasă, nici deplasată. Cred că amândoi ne dăm seama că niciodată nu vom trăi cu adevărat ceea ce ne imaginăm și că tocmai acest lucru face ca totul să fie atât de excitant.

Am terminat sticla de vin și cred că m-am cam amețit. Ce imagini lubrice îmi umblă prin cap! Și ce i-aș mai face lui Gabriel! Ochii lui sclipitori îmi spun că și el se gândește la aceleași lucruri. Cred că e timpul să plec. Mersul pe jos până acasă îmi va face bine și îmi va calma spiritul și trupul. Cel puțin, așa sper. Gabriel mă ajută să mă ridic, să îmi pun taiorul, mă conduce spre ieșire. Dar în locul pupicului afectuos pe obraz, mă sărută cu patimă, îmi explorează gura cu limba, își freacă sexul lung și dur de pântecele meu. Cum să reziști la așa ceva? Eu, una, sunt incapabilă. L-am sărutat cu aceeași patimă și m-am îndesat în el, pentru a mări presiunea dintre trupurile noastre înfierbântate.

– Trebuie să fiu idiot să te las să pleci tocmai acum! Te rog, hai...

– Sstt! Nu mai spune nici un cuvânt... nici un cuvânt...

L-am mai sărutat o dată, lacomă, m-am desprins brusc din brațele lui și am ieșit în

stradă, înainte ca voința să-mi cedeze în fața simțurilor.

Am ajuns acasă trează, dar deloc calmată. Mi-am îmbrățișat copiii, apoi i-am adormit cu un cântec de leagăn. Astăzi e vineri, deci Louis nu lucrează mâine. Cine știe, poate diseară voi putea profita de starea în care m-a lăsat Gabriel. Gândindu-mă la astfel de lucruri, m-am așezat confortabil în pat.

Câte nopți de fericire am avut împreună, Louis și cu mine! Încerc să rememorez unele dintre ele, dar oboseala și vinul băut își spun cuvântul și cad într-un somn profund, populat de vise reconfortante.

...Sunt cu Gabriel și ne sărutăm cu ardoare, ca și cum am vrea să ne transmitem, doar prin intermediul buzelor, dorința care ne amețește. Ori de câte ori ni se încrucișează privirile, simt cum sexul îmi palpită dureros, cum pântecele meu cheamă membrul tânărului bărbat. Ne îndreptăm spre ieșire, urcăm pe motocicleta lui, o pornește, îmi întinde o cască și demarăm în trombă. Mă agăț de el, îmi strivesc pieptul de spatele lui, îmi strecor mâinile în pantalonii lui. E dur ca piatra. Ieșim din oraș. Habar nu am de locul spre care mergem și, sincer, nici nu mă interesează. Nimic nu mai contează în afară de noi doi. Motocicleta o ia pe un drum sinuos, iar eu, amețită de viteză, mângâi insistent membrul dur, care demult nu mai are loc în pantaloni și privește, înalt și măreț, cerul. Printre arbori, la dreapta, strălucește oglinda unui lac. Motocicleta părăsește drumul, o ia pe o cărare îngustă și se oprește aproape de marginea apei.

Galant, Gabriel mă ajută să cobor (după

ce, cu greu, și-a închis fermoarul pantalonului) și ne îndreptăm împreună spre malul lacului. Stelele strălucesc, noaptea e blândă, iarba răcoroasă. Gabriel mă sprijină cu spatele de un copac. Ce înalt este! Corpul îl strivește pe al meu, cu buzele îmi mușcă delicat gâtul, lobul urechilor, obrajii. Mă sărută și simt cum vintrele îmi explodează de dorință. Slipul îmi este ud și îi simt membrul fremătând în pantalonul strâmt. Îl eliberez și îngenunchez în fața lui. Atât de mult îl doresc, încât, atunci când îl sorb cu nesaț, pântecele mi se înfierbântă și mi se zbate. Îl aspir cu totul, îl simt până în fundul gâtului, îl lovesc cu limba, aș vrea să-l rod... ușor... Îi prind fesele rotunde și ferme cu mâinile, îl împing mai mult în gura mea. Apoi îi depărtez fesele, cobor o mână în fanta udă de dorință a sexului meu fierbinte, introduc un deget în vagin, îl scot mustind și așa intru cu el între fesele amantului meu, profund, el geme de plăcere și se revarsă în gura mea, stropindu-mi fundul gâtului cu materia caldă și aromată a bărbăției sale... Revin cu o mână în slip, o agit, dar Gabriel este iar dur, mă simte aproape de orgasm și mă ridică, îmi smulge slipul, mă ridică pe arborele din spatele meu, de care mă sprijin ferm, încolăcindu-mi în același timp picioarele de talia tânărului meu zeu, care m-a ancorat puternic în sexul lui imens, dur, de-a lungul căruia alunecă vaginul meu în flăcări, repede, mai repede... ah... nu-mi pot reține un geamăt de incredibilă plăcere... și ajung, fără nici o mângâiere suplimentară, la un indicibil orgasm, pe care îl strig lacului, cerului,

universului... Gabriel, cu mâinile pe fesele mele, continuă să mă împingă în el, să mă înfigă în sexul lui tânăr, care mă umple toată, mă străpunge, mă invadează cu un nou val de spermă, care îmi dă o nouă plăcere... Gem, sunt stoarsă de puteri și fericită cum nu am fost vreodată. Gabriel iese delicat din mine, mă ia în brațe și mă duce la motocicleta de care mă sprijin lascivă, admirându-mi amantul și lacul din spatele său. Gabriel este iar dur, sexul lui privind din nou cerul. Mă ridică în brațe, mă așază pe șaua motocicletei, vine și el, mă pătrunde, îl cred gata să se reverse iar, dar el se retrage, îmi desface sutienul, îmi sărută sânii înfierbântați, măriți, cu sfârcul dur. O mână își face de lucru în sexul meu. Ce atingere! Nu are dexteritatea lui Louis, dar impetuozitatea lui îmi dă noi fiori de plăcere. Îmi lasă sânii, coboară gura pe pântece, apoi suflă între buzele deschise ale sexului meu înainte de a-l săruta cu patimă, în vreme ce mâinile sale urcă și îmi frământă sânii. Apoi îmi ridică genunchii, îmi trece picioarele pe după talia lui și se înfige puternic în mine cu penisul strălucitor în bătaia razelor de lună. Își încetinește mișcarea, intră și iese cu o lentoare înnebunitoare, ca și cum ar vrea să ne iubim așa până la sfârșitul lumii... Membrul lui este parcă și mai gros, și mai dur, mă umple și mai mult... Aș sta așa, pe coapsele lui, înfiptă ondulatoriu, la nesfârșit! Dar cadența crește, vreau să mă mângâi pe clitoris, dar nu este nevoie, pentru că frecarea de trupul lui este mult mai aducătoare de plăcere... Am orgasm de mai multe ori în șir, nu credeam că așa ceva

se poate, vreau să spun atât de repede unul după altul, Gabriel este extraordinar, super, într-adevăr un zeu. Un zeu care explodează în mine, care mă face să urlu de plăcere, să mă prăbușesc sfârșită, dar hiperfericită în brațele sale...

* * *

Exact acest moment este ales de Thierry, care urlă de-mi îngheață sângele în vine. Trezirea brutală la realitate face inima să-mi bată de să-mi spargă pieptul. Mă îndrept spre camera gemenilor, mulțumindu-i totuși în gând lui Thierry că nu a țipat mai devreme și că m-a lăsat să trăiesc până la capăt fantasma din vis. Între timp, Amélie i s-a alăturat, așa că în odaia lor e un adevărat vacarm. Încercând să-i liniștesc, ochii îmi cad pe ceas. Două noaptea. Și Louis nu a venit.

* * *

Pe la trei jumătate din noapte gemenii s-au liniștit. Dar nu cred să adorm repede. Unde o fi Louis? Sunt din ce în ce mai neliniștită. Ca de fiecare dată când întârzie, îi văd mașina într-un stâlp și pe el zăcând rănit, în sânge, și nimeni care să-l ajute. Mă simt vinovată. În principiu, nu aș avea ce să-mi reproșez. Comportamentul meu față de Gabriel a fost decent. Cu excepția ultimului sărut de la bistrou, care nu a fost deloc inocent. Dar visul... Oare cineva poate să-și controleze visele ?! Dar gândurile? Recunosc, gândurile mele despre Gabriel au

fost... păcătoase. Ce dulce păcat! Trăirile mele din vis au fost atât de reale, de intense, de extraordinare... La fel de extraordinare ca cele trăite cu Louis. La fel?!... Mă simt îngrozitor. Așa nu se mai poate! Suntem un cuplu minunat și trebuie să rămânem așa. Este obligatoriu să fac ceva, și încă repede, să nu ne depărtăm unul de altul. Obligatoriu!

Aud ușa de la intrare. Louis intră grăbit. Vine în dormitor. Văzând că nu dorm, mi se aruncă în brațe și plânge. Mocnit, apoi tot trupul i se zguduie. Miroase a alcool și a țigări. Mă sărută pe gât, se agață disperat de mine, îmi spune că mă iubește. Mă imploră să nu-l detest, îndepărtarea dintre noi o resimte dureros, nu o mai poate îndura, vrea să fim ca înainte, mă iubește, îi este dor de mine. A vrut să fie puțin singur, să-și limpezeascăgândurile, s-a dus într-un bar unde s-a îmbătat, gândindu-se și întorcând pe toate părțile problemele noastre. O femeie (foarte frumoasă, după spusele sale) a încercat să îl seducă și acest simplu fapt l-a făcut să se simtă bine, bărbat, atrăgător.

Puteam să mă supăr pe el? Dacă ar ști că și eu am simțit la fel, la întâlnirea cu Gabriel! Îl strâng în brațe pe Louis, spunându-i că îl iubesc mai mult ca niciodată, că totul o să fie bine, ca înainte, că avem nevoie doar de puțin timp numai pentru noi doi, că trebuie neapărat să găsim acest timp. Mă privește cu ochii lui frumoși, în ciuda roșeții date de plâns și de nesomn, apoi mă sărută pasional pe gură, gest care mă deschide toată către el, dragul, iubitul, adoratul meu Louis. Brusc, simt cum

nimic nu ne mai desparte și sunt gata să pariez că de data asta copiii noștri vor fi cuminți.

Louis reacționează la fel ca mine, simt cum sexul îi crește, crește, se întărește, amenințând să spintece pantalonul. Ne dezbrăcăm reciproc cu viteza luminii, vibrând amândoi de o dorință de atâta vreme neîmplinită. Louis este de-a dreptul dezlănțuit, nu-l recunosc, dar îmi place la nebunie. Aproape că mă strivește sub el, mă sărută violent, barba lui nerasă îmi zgârie fața. Realmente mă sfâșie, mie nu-mi lasă nici o libertate de mișcare, sunt imobilă sub avântul lui. Impetuozitatea dorinței sale mă liniștește, mă bucură, mă încântă, mă excită. Suntem ancorați unul în altul, ca-n vremurile bune, dar cu o patimă nouă, binefăcătoare. Senzația este extraordinară.

Brusc, Louis devine calm, se liniștește, încetinește ritmul, revine la blândețea pentru care l-am iubit întotdeauna. Intră și iese, intră și iese, cu acel du-te-vino binecunoscut. Cerule, cât de mult mi-a lipsit Louis, gesturile lui, geamătul lui... Și mai ales sexul lui în mine, adânc, tot mai adânc, umplându-mă cum numai el știe să o facă, membrul lui anume parcă făcut pentru vaginul meu... Gura lui pe pleoapele mele, pe buzele mele, pe gât, pe sâni, pe pântece, pe celelalte buze ale mele, pe clitoris, limba lui în sexul meu, cu mișcările acelea care mă înnebunesc! Revine iar în sus, pe trupu-mi dornic de desfătările lui, îmi ia picioarele și și le pune pe umeri. Știind că poziția asta îl face să ejaculeze rapid, mă împotrivesc, dar el insistă, îl las, mă împunge, intră, mă pătrunde puternic, cu forță, înfometat de sex, îmi izbește fesele

cu coapsele sale, gemem amândoi, am urla, dar nu vrem să trezim copiii (cum am vrea așa ceva tocmai acum?!).

Dar s-au trezit deja, urlă ei (probabil că gemetele noastre au fost deosebit de vehemente), Louis se oprește pentru o clipă, mă întreabă din ochi ce să facem, ridic din umeri, continuăm (ce se poate întâmpla dacă plâng și ei puțin?), suntem atât de aproape, Louis accelerează, se prăbușește peste mine, mă strivește cu greutatea trupului său (ce divină senzație!), mă zdrobește, mă spintecă, eu mă mișc cu o dezlănțuire de care nu credeam că sunt în stare, îmi rotesc fesele, la stânga, la dreapta, în cerc, în opt, fiorii plăcerii îmi umplu trupul, simt că și Louis este în aceeași stare de grație, și, într-un prelung geamăt final, se răspândește în mine, se revarsă, parcă ar vrea să recupereze tot timpul pierdut, eu urlu de plăcere, apoi mă relaxez sfârșită și bucuroasă cum nu am mai fost vreodată.

În culmea fericirii că ne-am regăsit, mergem amândoi la dragii noști gemeni, care ne surâd de cum ne văd, îi luăm în brațe, sunt uzi, îi schimbăm, îi legănăm, adorm imediat, noi ne îndreptăm spre patul care arată ca după război (dulcele, minunatul, reparatorul nostru război!), ne întindem și adormim instantaneu unul în brațele celuilalt, mai uniți ca niciodată.

* * *

Am început să planificăm totul încă de a doua zi dimineață. Întâi de toate, o primă escapadă, evident amoroasă și numai amo-

roasă, la cabana noastră din afara orașului, martora minunatelor și nesfârșitelor noastre întâlniri de dragoste. Și asta chiar acum, în week-end-ul imediat următor. Probabil că ne va fi foarte dor de odorurile noastre, de care nu am stat niciodată despărțiți mai mult de câteva ore. Dar trebuie să depășim acest dor, chiar pentru binele familiei noastre. Este neapărat necesar să ne regăsim noi doi, Louis și cu mine, și să nu ne mai pierdem niciodată. Este chiar obligatoriu, pentru că în familia noastră trebuie să domnească dragostea, armonia.

Vecina care își oferise în nenumărate rânduri serviciile a fost încântată să stea cu copiii la sfârșit de săptămână.

Dar, a doua zi, dragii noștri gemeni erau mai agitați ca de obicei și prezentau o iritație pe tot corpul. Niște bube deloc frumoase. Aveau febră și am chemat doctorul, care ne-a spus că nu trebuie să ne îngrijorăm. Aveau pur și simplu varicelă. Atât. Ne-a asigurat că este o formă ușoară și că boala nu ridica probleme deosebite. Vecina, prezentă și ea la vizita doctotului, ne-a sigurat că se va descurca de minune. Și copiii ei, care acum erau mari, la casele lor, avuseseră această boală a copilăriei.

Am răsuflat ușurați și așteptam cu nerăbdare viitorul sfârșit de săptămână, spunându-ne că vom vorbi des la telefon cu vecina despre copii și că, la cel mai mic semn de ceva în neregulă, ne vom întoarce imediat. Cabana noastră nu era așa departe de oraș.

* * *

Următoarea seară de vineri am făcut ultimele pregătiri cu frenezie. Boala gemenilor evolua spre bine, nu mai aveau deloc febră, eram liniștiți. Ne-am culcat târziu și am adormit imediat. Dimineața ne-am trezit la prima sonerie a ceasului, Louis a fost primul în baie, apoi s-a dus la bucătărie să pregătească o gură de cafea. Mie mi-era somn, mă durea capul, mă mânca pielea, dar am pus totul pe seama nerăbdării de a pleca. Îmi puneam pasta pe periuță în fața oglinzii din baie și brusc am dat ochii cu mine: nu mă recunoșteam. În prima clipă nu am înțeles. Apoi am realizat ce se întâmplase și am fost furioasă, atât de furioasă încât eram în stare să omor pe cineva. Nu, asta era prea mult! Mult prea mult!

Fața îmi era plină de aceeași iritație ca a gemenilor. Și gâtul, și brațele, și... Oare eu uitasem că nu am avut varicelă sau mama a omis să-mi spună?!

unu sau doi?

Fără îndoială, îmi voi aminti toată viața de toamna aceea zbuciumată. Pe măsură ce frunzele copacilor își schimbau culoarea, iar noi, biete ființe omenești, ne pregăteam să străbatem o altă iarnă de mizerie, viața mea personală se deteriora din ce în ce mai mult.

Într-o singură lună, în septembrie, cea mai frumoasă dintre toate lunile toamnei, iubitul m-a părăsit, mi-am pierdut slujba și era cât pe ce să-mi pierd și locuința, deoarece uitasem să-mi plătesc chiria... sarcină ce-i revenise întotdeauna „lui".

După o perioadă destul de lungă în care mi-am plâns de milă, a trebuit să recunosc: o căutasem cu lumânarea. Cu plecarea lui Jerôme au început toate, iar pentru plecarea

aceasta de vină am fost eu. Problemele au fost declanșate de o mică petrecere dată în cinstea aniversării zilei mele de naștere, în ianuarie. Îi priveam pe toți prietenii mei reuniți, conștientă de șansa de a primi omagiul acestor oameni pe care-i iubeam și-i respectam. Eram fericită că aveam atâția prieteni! Dar mi-am dat seama că vieții mele îi lipsește ceva, un lucru mic și aparent fără importanță, pentru ca fericirea să-mi fie completă. Lucrul acesta se numea „posteritate". După trecerea mea pe acest pământ, nu va rămâne nimic care să amintească de mine. Mai bine zis, nu va rămâne nimic tangibil. Din minutul acela n-am mai avut liniște: îmi doream cu ardoare un copil. Voiam de mult timp să am o familie. Dar împingem realizarea acestui vis pe mai târziu. Când voi avea o situație financiară solidă. Când voi întâlni omul ideal. Când voi fi atins obiectivele legate de carieră. Când... când... când...

Analizându-mi viața în seara aceea, am realizat că trăiam cu Jerôme de mult timp și că-l iubeam destul de mult ca să-l fac tatăl copilului meu. Nu eram bogați, dar nici săraci. Și apoi, un copil are nevoie întâi de toate de dragoste, nu? Cât despre cariera mea... Ei bine, aceasta nu-mi satisfăcea nici pe departe așteptările și părea că mai mult mă îndepărtează de obiectivele mele decât că mă apropie. Pe scurt, ce mă reținea să am un copil? Când mi-am dat seama că răspunsul la aceste întrebări era unul singur, „absolut nimic", ideea de a concepe un copil a devenit o obsesie devorantă. Și asta în ciuda lipsei totale de entuziasm a lui Jerôme față de noua mea hotărâre.

Numai că eu nu consideram atitudinea lui ca pe o problemă majoră. Mai mult, eram convinsă că, în momentul în care va fi pus în fața faptului împilinit, va sări în sus de bucurie și va primi fructul dragostei noastre cu brațele deschise. Era același fel de convingere care mă făcea să cred că este suficient să renunț la anticoncepționale, pentru ca miracolul să se producă. Timp de mai multe zile, ba chiar săptămâni, am încercat să-l conving pe Jerôme de binefacerilor proiectului meu, care doream să devină al nostru, chiar dacă nu era vorba, în fond, decît de o simplă formalitate. După aceste insistențe, am tras concluzia că fericirea mea va fi și a lui și m-am hotărât să trec la acțiune.

Nu i-am mai vorbit despre copil, m-am rezumat numai la a scoate câte un suspin la vederea vreunui copilaș pe care-l vedeam la televizor sau pe stradă. Jerôme nu știa că nu mai folosesc anticoncepționale. Cutiuța rămăsese într-un sertar (oricum nu mă controla niciodată în acest sens). Dacă miracolul s-ar fi întâmplat, puteam să invoc un accident, oricum se mai întâmplau, nici un anticoncepțional nefiind infailibil.

Pentru a fi sigură de reușită, m-am informat asupra perioadelor când o femeie este fertilă ca să știu să acționez în mod deosebit în acele momente. Probabil că Jerôme mă găsea deosebit de întreprinzătoare în zilele în care îl așteptam cu nerăbdare să se întoarcă de la serviciu, îmbrăcată în desuuri sexi, instalată în pat în poziții grăitoare. Nu părea să-și pună vreo întrebare, preferând, fără îndoială, să

creadă într-o simplă accentuare a dorinței. Îl lăsam să creadă ce voia, încercând să nu fac lucrurile prea transparente.

Opt luni mai târziu, după nenumărate încercări, nu se întâmplase nimic. Începusem să mă descurajez, mă încerca o îndoială oribilă. Oare era atât de greu să rămâi însărcinată? Dacă trupul meu ascundea secrete teribile, care subminau hotărârile minții mele? Alungam astfel de gânduri întunecate și încercam să-mi intru în formă. Luând inițiativa încă o dată, am profitat de faptul că aveam amândoi o săptămână liberă și am aranjat un mic concediu într-un han încântător, unde puteam da curs liber imaginației noastre. Jerôme remarcase că, de câtva timp, pasiunea noastră, de fapt a mea, părea să fi primit un suflu nou. La această afirmație a lui, am răspuns:

– Mă exciți atât de mult! Sunt cumva agasantă? Nu? Atunci înseamnă că și ție îți va face plăcere să fim doar noi doi o săptămână întreagă! O să ne putem lăsa în voia oricăror fantezii!

N-a putut rezista observațiilor mele și am plecat a doua zi, în timpul „ciclului meu productiv", în direcția satului unde se afla hanul. Începusem să mă bucur deja că-mi voi concepe copilul într-un loc atât de minunat...

Timp de o săptămână nu l-am slăbit o clipă. Nu mai era vorba să las totul la voia întâmplării sau a norocului. Citisem undeva că, pentru a obține cele mai bune rezultate în încercarea de a rămâne însărcinată, cea mai nimerită cale ar fi să lași câte o zi întreagă între partidele de sex, ca să permiți bărbatului să-și refacă

forțele. Dar eu consideram acest detaliu o simplă fantezie. Am uzat de imginație și l-am sedus de fiecare dată în alt fel, cu scopul de a profita din plin de esența bărbăției sale. Eram, rând pe rând, curtezană, fecioară speriată, femeie de stradă, nevastă așezată, adolescentă curioasă. Jerôme aprecia tot ceea ce-i propuneam cu o dorință și o vigoare mereu mai puternice. Jubilam. În șapte zile am făcut dragoste de cel puțin paisprezece ori și-mi spunem că, dacă nici acum nu reușeam să rămân însărcinată, cel puțin am făcut tot ce mi-a stat în putință.

Dar bărbații sunt uneori mult mai puțin naivi decât ne lasă pe noi să credem. La sfârșitul lunii, Jerôme înțelesese deja ceea ce urmăream. Când am văzut, la două săptămâni de la escapada noastră, că mi s-a înroșit chilotul, n-am avut forța să-mi ascund decepția. Nici măcar n-am încercat. Am trăit primele două zile într-o tristețe neagră, refuzând să mă ridic din pat.Am zăcut posacă, neavând chef de vorbă. A treia zi, când înțelegerea pe care a avut-o Jerôme față de starea mea s-a terminat, mi-a aruncat priviri dezaprobatoare. Eu mă încăpățânam să fixez ecranul televizorului, în timp ce înghițeam o înghețată. După o jumătate de oră, Jerôme stinse televizorul și se așeză în fața mea, cu cutiuța de anticoncepționale în mână. Mi-o arătă și spuse aparent calm:

– Nu crezi că pare cam veche? Până și termenul este expirat.

– Ce vrei să spui? Nu se poate! Vreau să văd...

– Caroline, ce înseamnă jocul ăsta? Chiar mă crezi idiot?

Îmi descoperise secretul. N-am avut energia să neg ceea ce-mi reproșa, considerând bătălia dinainte pierdută. Cearta fu teribilă. Mi-a adresat niște cuvinte pe care nu le credeam vreodată posibile între noi. Am rămas mută, fără a încerca să mă apăr. La ce bun să fi încercat? Avea dreptate. Îl mințisem. Jerôme nu voise copii niciodată. Și mi-o explicase întotdeauna foarte clar.

În final îmi spuse că nu poate să mă ierte. Părerea mea era că refuza să admită faptul că el, de fapt, era îngrozit de ideea de a deveni tată. Ieși trântind puternic ușa și dispăru în noapte. Nu l-am mai văzut decât trei zile mai târziu, când a venit să-și ia lucrurile. O zi cumplit de grea. Am încercat să redeschid discuția. M-a oprit tranșant. Ruptura era definitivă, finală, completă.

Eram devastată. În următoarele săptămâni, m-am dus la serviciu fără nici un chef, pretextând pentru starea mea o boală misterioasă. În plus, atitudinea mea față de ceilalți nu era deloc potrivită sau îngăduitoare, ceea ce nu este permis când lucrezi pentru o agenție matrimonială. Randamentul meu era din ce în ce mai puțin satisfăcător. Într-o zi, când patronul mă surprinse că sunt nepoliticoasă față de un eventual client, mă concedie imediat.

Eram singură și fără nici un venit. Economiile mele erau mai mult decât modeste: nu mi-ar fi permis, de exemplu, să-mi achit chiria. În următoarele câteva săptămâni, în care am căutat o slujbă și am încercat să-mi revin, situația nu s-a schimbat deloc în bine.

Ceea ce însă m-a făcut să-mi modific atitudinea (eram irascibilă, posacă, neîngrijită, într-un cuvânt foarte nesuferită) a fost ultimatumul pe care mi l-a dat proprietarul în ceea ce privește plata chiriei.

Mi-am venit în fire. Am devenit iar persoana plăcută dinainte, foarte îngrijită și mereu cu zâmbetul pe buze. De altfel, era tot ce trebuie, pentru că mama natură împreună cu părinții mei mă lucraseră foarte bine. Lumea zicea că sunt un exemplar feminin deosebit de reușit. Și așa, punându-mi ordine în viață, am găsit de lucru într-o altă agenție matrimonială.

Mă simțeam însă prea singură. Și nu-mi găseam locul. Prietenii nu mă părăsiseră. Dar evitam să-i întâlnesc și le refuzam invitațiile. Ruptura mea era prea recentă. Ceea ce-mi lipsea cel mai mult nu era Jerôme, ca persoană, ci mai degrabă partea sa din anatomie, necesară conceperii unui copil. Căci ideea aceasta nu mă părăsise nici o secundă. Voiam cu orice risc și cu orice preț un copil! Îmi doream copilul chiar mai mult decât înainte și-mi era indiferent ce bărbat își va lansa oferta în a mă iubi sau a mă fertiliza, din moment ce acesta va avea calitățile necesare pe care eu doream să le transmită copilului meu.

Am început să-i examinez cu atenție pe bărbații din anturaj, privindu-i cu ochi critic, numai sub aspectul moștenirii lor genetice, pe care încercam să o ghicesc, să o descifrez. Nimic potrivit. Aveam prieteni buni, dar ideea de a mă regăsi în pat lângă unul dintre aceștia îmi dădea o stare de rău. Unul era homosexual. Altul era căsătorit și destul de fericit cu soția

sa. Al treilea era instabil din punct de vedere material și emoțional...

Am început prin a examina bărbații care apelau la agenția pentru care lucram. Știam de mult că printre aceștia erau destui care pur și simplu nu aveau timpul necesar pentru a-și găsi o prietenă sau chiar o tovarășă de viață și de aceea apelau la astfel de agenții; și nicidecum pentru că nu aveau calitățile necesare pentru care femeile apreciază bărbații. Agenția era, la urma urmei, un loc minunat pentru a alege un tată pentru copil. Computerul mă ajuta enorm în munca mea, pentru că puteam să-i cer să caute calitățile și trăsăturile care mă interesau la un bărbat-posibil-tată-al-copilului-meu.

Nu trebuia decât să-mi fixez cu exactitate ce fel de bărbat căutam. Un celibatar? Aceștia erau și cei mai mulți care apelau la astfel de agenții. Un bărbat căsătorit? Erau mult mai rari și, în plus, evitau să spună acest „amănunt" din viața lor din motive lesne de înțeles. Bărbații căsătoriți aveau avantajul că nu erau niciodată insistenți. Dar dacă nu era disponibil în serile când eu eram fertilă? Experiența mea cu Jerôme mă făcuse să înțeleg că nu rămâi obligatoriu însărcinată de prima oară și că trebuie să insiști. Deci îmi trebuia un celibatar! În ceea ce privește vârsta, nu m-am gândit la limite. Am optat pentru bărbați înalți. Dacă era să am un băiat, trebuia să fie înalt și să aibă o constituție atletică. Culoarea părului? Șaten sau negru era perfect. Ochii? Căprui. Da, căprui e bine.

Am notat toate aceste informații în fereastra adecvată a computerului și am pornit

căutarea bărbatului ideal. După câteva secunde, minunata mașină din fața mea mă informă că sunt paisprezece fișe care corespund cerințelor selecționate. Paisprezece! Era fabulos!

Am apelat o primă fișă. Iată ce am citit pe ecran: „Jean-Pierre, cincizeci și patru de ani, celibatar. Șomer pentru moment. Caută o companie aleasă, sexi și netemătoare în ceea ce privește lărgirea orizontului, în scopul de a descoperi plăcerile vieții".

Nu mă temeam de „lărgirea orizontului", sexi eram, dar acel Jean-Pierre degeaba măsura un metru nouăzeci dacă avea probleme de greutate. Conform fișei, era chiar înspre obez. Nu-mi trebuia așa ceva pentru fiul meu, iar pentru fiica mea, nici atât!

Am continuat să citesc fișele.

„Sylvain, douăzeci și doi de ani, alergător de maraton". Interesant! Cam prea tânăr, dar nu asta ar fi problema. Dimpotrivă! Numai că Sylvain căuta un bărbat, un sportiv ca și el. Hmm!

Următorul. „Maurice, treizeci și șase de ani, arhitect. Adoră plimbările în natură, sporturile nautice și pădurea. Caută o femeie disponibilă, nefumătoare, pentru conversație și idilă romantică. Femeile obeze și cele trecute de treizeci de ani nu intră în discuție". Dar fotografia bărbatului nu mă inspira deloc. Purta ochelari cu lentile atât de groase, încât că nu îi puteam distinge forma ochilor. Copilul meu trebuia să aibă o vedere bună.

Deși entuziasmul îmi slăbea, am continuat să citesc fișele. Unii bărbați păreau interesanți la prima vedere, dar aveau câte ceva care-i

dezavantaja. Dinți strâmbi, chelie, nas mare și urât etc.

Un anume Gilbert mi-ar fi convenit; dar trebuia să facă multe deplasări în interes de serviciu și absențele acestea ar fi putut fi serioase piedici în conceperea unui copil. Pierre trăia fericit în compania a patru pisici, iar eu aveam oroare de aceste animale imprevizibile. Cât despre Michel, dresorul de câini... încă din copilărie eram alergică la părul de câine.

Mai era și un medic fermecător, care căuta compania unei femei dominatoare, care să-l facă să se simtă sclav, o trăsătură pe care n-o doream deloc pentru copilul meu, fie el băiat sau fată.

Pe scurt, am început să mă plictisesc tot citind și să simt o anume iritare când, deodată, o fișă mi s-a părut deosebit de atrăgătoare: „Louis, treizeci și nouă de ani, antreprenor. Îi plac mesele bune, *en tête-à-tête*, gătește excelent. Natația, rolele și schiul alpin sunt sporturile favorite. Caută o doamnă cu care să împartă aceste plăceri". Conform fotografiei și a celorlalte date din fișă, era chiar bărbatul ideal. Fără să mă gândesc prea mult, i-am lăsat un mesaj, nădăjduind că mă va contacta imediat.

Îmi telefonă a doua zi și conversația, destul de scurtă, a fost agreabilă. Avea un umor încântător, neforțat, o voce caldă și un ton plăcut. În momentul în care îmi vorbea, am auzit râsete și voci de copii. M-am grăbit să-l întreb dacă sunt copiii lui. „Vai, nu! Sora mea i-a lăsat la mine în seara asta."

Ne-am dat întâlnire pentru a doua zi, într-o

cafenea la modă. Stăteam deja la o măsuță izolată, când se prezentă în fața mea. Era o apariție! Păr șaten buclat, care-i flutura pe umeri, ochi căprui strălucitori și malițioși, un nas drept, imperial, pomeți pe care se ghiceau, discret, câtiva pistrui, o gură plină, cu buze senzuale, descoperind dinții strălucitor de albi și perfect aliniați. Era splendit! M-am lansat într-o observație directă:

– Cum se face că ați apelat la o agenție matrimonială? După cum arătați, nu cred să aveți vreo problemă în a avea orice femeie frumoasă!

– Dar nu atât de frumoasă ca dumneavoastră. Aș putea să vă pun și eu aceeași întrebare...

I-am adresat un surâs cât mai încântător cu putință, în timp ce lua loc la masă. Am petrecut câteva ore agreabile și ne-am despărțit cu regret, promițându-ne să ne vedem a doua zi.

* * *

În cursul săptămânilor care urmară, am avut timp să descopăr omul care se ascundea în spatele atâtor atuuri încântătoare. O natură jovială și energică și, în plus, o cultură generală impresionantă, care făcea orice discuție cu el interesantă. Acestea ar fi, în rezumat, trăsăturile bărbatului ales să fie tatăl copilului meu. Și mai avea Louis un punct forte: era un amant formidabil!

Avea un apartament în oraș și o casă minunată într-un cartier select din suburbii, în

aceasta din urmă invitându-mă imediat ce am fost siguri că ne agreăm reciproc. Prima noapte a fost extraordinară și-i păstrez și azi o amintire tandră. Mi-a pregătit cu grijă o masă delicioasă, pe care am servit-o în salonul luminat de flăcările lemnelor trosnind într-un șemineu superb din piatră. Decorul era simplu, dar deosebit de călduros. În timpul serii ne-am aruncat priviri languroase care anunțau o noapte foarte plăcută. M-a sărutat înainte de a duce vasele, apoi s-a întors cu un platou mare, pe care era o sticlă de șampanie și două boluri: unul plin cu frișcă, altul cu fragi.

Am dansat în fața flăcărilor din cămin, în acordurile line ale unei muzici bine alese, apoi m-a dezbrăcat încet, lăsându-și ochii căprui irizați cu auriu să-mi pătrundă în suflet. Ce privire strălucitoare! Și atât de tandră!...

M-a întins pe o blană de urs și a așteptat un timp, urmărind jocul flăcărilor pe pielea mea netedă, apoi mi-a dat, unul câte unul, atâția fragi câți am vrut. A luat din frișcă și m-a ornat cu ea: pe sâni, pe pântece, pe coapse... Apoi a adunat totul cu limba, desenând mici arabescuri. Când a ajuns cu limba între coapse, mi-a spus cu o voce irezistibilă că frișca are un gust minunat. Gol ca și mine, alunecă peste trupul meu, mișcându-se languros. Unduind, ajunse cu sexul în dreptul gurii mele, dar nu mă lăsă să-l gust, apoi mi-l coborî între sâni, mângâindu-i cu el pe fiecare în parte, coborî mai jos, sexele noastre se întâlniră, se încercară, păreau că vor să se cunoască mai bine înainte de a face delin cunoștință. În sfârșit, mă pătrunse încet, cu

infinită tandrețe, lin, apoi mișcările i se accelerară, ale mele la fel... Plăcerea era atât de intensă... Doream să nu se termine niciodată... Am încercat să-i temperez mișcările, prinzându-i șoldurile înguste cu picioarele mele lungi, imobilizându-l pentru un moment, privindu-l drept în ochi, ceea ce părea să-i placă deosebit de mult. În ochii lui străluceau mii de stele!

Dorind să gust și eu, la rândul meu, savoarea pielii sale în amestec cu frișca aflată în bolul de lângă noi, l-am făcut să se întindă lângă mine și l-am ornat pe tot trupul. Apoi am urmărit desenul alb cu buzele, cu limba... Amestecul avea un gust delicios... Mai ales când am ajuns la membrul lui generos. L-am gustat, l-am sorbit, îmi umplea gura, eram atât de fericită, îl savuram, îl aspiram, nu mă mai săturam. M-a răsturnat, mi-a cules ultimele picături de frișcă de pe gât, de pe bărbie, de pe sâni, unde a insistat îndelung. Simțeam că leșin de plăcere și-l voiam iar în mine, așa că l-am răsturnat la rândul meu, am îngenuncheat peste el, îndrumându-i sexul maistuos în fanta mea înfometată, care l-a cuprins tot, deodată, apoi i-a dat puțin drumul, dansam pe membrul lui, n-aș mai fi ieșit din el, l-am făcut să geamă, mâinile lui îmi frământau sânii, îmi coborau pe talie, mă împingeau în jos, atfel încât penisul lui să intre în mine până la capăt, eu gemeam, tremuram de plăcere, ritmul dansului meu a devenit frenetic, gemeam amândoi la unison, ne mișcam ca o singură ființă, ca două membre ale aceluiași trup, seva bărbăției sale s-a amestecat cu savoarea trupului meu într-

un strigăt extatic și... am adormit acolo unde eram, strâns îmbrățișați, luminați de flăcările focului din cămin.

Începând din seara aceea, am fost convinsă că Louis era bărbatul potrivit pentru a-mi face copilul pe care-l doream atât de mult. Exista totuși la orizont un nor, unul singur, dar serios: el voia sau nu voia copii? Oare ce trebuia să fac? Să-i spun sau nu că-l voiam nu doar ca amant, ci mai ales ca tată al viitorului meu (nostru?!) copil? Problema se punea așa: ori îi făceam cunoscute intențiile mele și atunci s-ar fi ivit riscul de a-l vedea părăsindu-mă; ori nu-i spuneam nimic, lăsam natura să-și împlinească miracolul și-i aduceam la cunoștință evenimentul la momentul respectiv. În felul acesta aveam să văd încotro o va lua relația noastră.

Am petrecut câteva zile în nehotărâre, după care am optat pentru a doua variantă. Nu spuneam nimic, bucurându-mă de fiecare dată să fac dragoste fără să iau cea mai mică măsură de precauție. Mi-am însemnat datele cele mai fertile în calendarul personal.

Luna următoare mi-am luat un concediu scurt înainte de ziua în care începea ovulația. Louis îmi lipsea mult, desigur, dar eram sigură că această întrerupere în întrevederile noastre va mări dorința și va mări cantitatea de spermă de care aveam nevoie. Am avut grijă să-l las să înțeleagă că-i pregătesc un week-end excepțional. I-am telefonat vineri după-amiază, ca să-i dau întâlnire, dar mi-a răspuns robotul telefonic: „Bună ziua. Ați sunat la Louis și Daniel. Lăsați un mesaj și vă vom suna cât

mai curând cu putință". După bip am spus: „Salut, Louis. Sunt eu, Caroline. Nădăjduiesc că n-ai alte proiecte pentru seara aceasta. Te aștept cu nerăbdare. Sunt acasă și mor de dorința de a mă dezbrăca în fața ta."

Daniel?!... Louis îmi vorbise de acest frate cu care împărțea apartamentul din oraș. Nu l-am întâlnit deloc în cele câteva dăți când Louis mă invitase acolo. Întâi am fost curioasă să-l cunosc, apoi uitasem complet de acest frate al amantului meu. Mi-ar plăcea să-l întâlnesc într-o zi pe misteriosul Daniel.

Fidelă intențiilor mele, mi-am făcut o baie caldă în care m-am lăsat să plutesc fără griji timp de aproape o oră. Mi-am dat cu o loțiune înmiresmată, potrivită cu pielea și fața mea, apoi am ales o rochie de interior vaporoasă, dintr-o mătase diafană. Timpul trecea și Louis nu dădea nici un semn de viață. Semn bun! Mi-ar fi telefonat dacă nu putea veni, mesajul meu era destul de clar! Am reluat o lectură pe care o lăsasem deoparte și, jumătate de oră mai târziu, cineva bătea la ușă. Am stins lumina și am dat camerei ambianța dorită, apoi am alergat să deschid. Era în fața mea, cu un buchet de flori în mână. Cum i-am deschis, s-a repezit și m-a îmbrățișat cu ardoare. Am fost flatată să constat că nu-și lăsase nici măcar timpul să se radă, atât fusese de grăbit să ajungă! Chiar dacă obrazul său aspru mă zgâria... L-am tras înăuntru, nelăsându-i timp să-și scoată haina și am început să-l dezbrac.

– Ai să mă aștepți întotdeauna în felul acesta când voi veni la tine?

– Dacă tu vrei așa...

– Promite-mi! De fiecare dată!

– Promit.

Radia de fericire. Își scoase restul hainelor, mă răsturnă pe canapea și-și înfundă capul între pulpele mele. Mă sorbi, mă mângâie, mă mușcă, mă ronțăi, dorința urca în mine, nebună, capul nu i se desprindea dintre copasele mele, mâinile îmi excitau sânii parcă mai tari ca niciodată. Simțeam că ajung la orgasm, dar nu voiam așa, îl voiam în mine, tot sexul lui zvâcnitor în mine... Am strâns pulpele, el a înțeles, mi-a mușcat delicat sânii, mi-a cuprins buzele cu gura lui cărnoasă, în vreme ce membrul lui a pătruns aproape brutal în vulva-mi așteptândă. L-am simțit că nu mai rezistă, eram fericită și... a sunat telefonul. S-a oprit un moment, i-am spus cu o voce sacadată că nu mă interesează soneria aceea, că cine a sunat nu are decât să mai sune mai târziu, dar degeaba. Surprins, el s-a retras, probabil inconștient, și minunata lui sământă s-a pierdut pe abdomenul meu, pe sâni, pe față. Și ce cantitate! Eram foarte dezamăgită, dar am făcut un efort să nu-mi arăt decepția. Eram departe de a nu-i admira performanța. Dar vai! Ziua aceasta era una de „potențială fertilitate maximă"! Păcat! Speram să-mi încerc norocul mai târziu, în noapte.

Din păcate, Louis trebuia să se întoarcă în seara aceea acasă: aștepta un telefon important din altă țară. L-am lăsat să se pregătească de plecare și l-am rugat să revină a doua zi, când îl voi primi în același fel. Am regretat seara ratată, dar mi-am spus că a doua zi voi profita din plin.

* * *

Ziua următoare am fost foarte nervoasă. Mi-am dat seama că de vină pentru starea mea era lipsa de sinceritate față de Louis. Pe de altă parte, n-aș fi vrut să stric totul dintr-un exces de onestitate. Și apoi, simțeam că data viitoare totul va fi mult mai bine. Poate luna aceasta se va produce evenimentul mult așteptat și atunci nu voi mai avea ce regreta. O să-i văd reacția. Eram gata să-mi asum răspunderea singură și, dacă trebuia, să suport consecințele acțiunilor mele.

După-amiaza se târa înnebunitor de încet, lăsându-mă pradă frământărilor de tot felul. Oare va veni și-n seara asta? Gândul nu-mi dădea pace. Ca să fiu sigură, i-am telefonat la sfârșitul zilei ca să-i amintesc că-l aștept. A intrat iar robotul, ceea ce nu-mi plăcea deloc. Nu voiam să-i las alt mesaj prea personal. Mă gândeam că poate vine fratele lui, Daniel, și nu aș fi vrut ca acesta să audă ceva prea intim. Trebuia totuși ca Louis să afle cât de mult îl doream. Am hotărât că nu trebuia să-mi pese ce crede fratele lui. Nu are decât să gândească ce vrea! Am format numărul din nou și, după robot, am spus: „Louis, îmi lipsești teribil! Trebuie neapărat să te văd astă-seară! Dacă ai ști cu câtă nerăbdare aștept să-mi bați la ușă! Am să te primesc așa cum îți place ție. Nu întârzia!" Speram ca acest mesaj să-l facă să zboare la mine.

Așteptarea a fost mai scurtă decât mă așteptam. Abia am avut timp să mă schimb și să fac un duș scurt, că deja cineva suna la

ușă. Am deschis cu toată viteza, înfășurată doar într-un prosop. Era atât de frumos! Ochii căprui erau strălucitori ca stelele. Mă priveau plini de dorință. L-am atras spre mine fără să mai aștept. Apa sa de toaletă mirosea îmbătător, excitant... Mi-am lăsat să cadă prosopul care abia mă acoperea, fremătând de nerăbdare. Louis mă ridică brusc în brațe și mă depuse pe canapea. Își scoase haina, cămașa și pantalonul cu gesturi rapide și se aplecă deasupra mea.

– N-am îndrăznit să sper că vei ajunge atât de repede.

– Când ți-am ascultat mesajul, nimic nu m-a mai putut reține. Dar, din păcate, trebuie să plec repede. Te superi?

– Nu, deloc, dacă ai să mă pătrunzi așa cum sunt nerăbdătoare s-o faci încă de când ne-am despărțit ultima oară!...

Ca să mă facă să înțeleg că știe despre ce este vorba, îngenunche în fața mea și-mi sărută sexul umflat de dorință. Mă mângâia cu pricepere, frământându-mă până aproape de durere. Dar ce durere plăcută! Apoi gura lui urcă pe pântece, pe sâni, pe gură, la fel ca data trecută, în timp ce membrul său găsi calea singur, umplându-mi vaginul și mișcându-se în mine într-un du-te-vino din ce în ce mai rapid. Îmi apucă șoldurile, mă imobiliză și pătrunse și mai adânc în trupul meu... Am terminat în același timp. După doar câteva minute, Louis mă ridică de pe canapea, mă întoarse cu spatele la el, îmi depărtă picioarele și mă luă prin spate cu și mai mare forță. Am țipat de plăcere și am ajuns din nou

la orgasm. Lichidul bărbăției sale m-a umplut a doua oară în mai puțin de un sfert de oră! Ce bărbat! De data aceasta nu se putea ca sămânța lui să nu întâlnească ovulele mele încăpățânate și să nu le fecundeze!

N-am făcut nici un gest să-l opresc atunci cînd s-a ridicat și s-a pregătit de plecare. S-a îmbrăcat în grabă, m-a sărutat și a dispărut. Am rămas mult timp întinsă pe canapea, neîncercând să curm toropeala dulce care mă cuprinsese. După un timp relativ scurt m-am ridicat, dorind să fac un duș ușor. În momentul acela am zărit un obiect sub un fotoliu. Aplecându-mă să-l ridic, mi-am dat seama că este un portofel. Fără îndoială, portofelul lui Louis. L-am pus pe măsuța de la intrare, când am observat câteva cărți de vizită și niște hârtii care ieșiseră dintr-unul din compartimentele sale. Era un carnet de asigurări medicale. Fotografia nu era prea reușită. De fapt, cam așa sunt toate fotografiile din acte. Dar alt detaliu m-a făcut să tresar. Sub fotografie scria: „Daniel Bertrand". Fratele lui? Fratele lui geamăn? Simțeam că amețesc. Geamăn?! Louis nu-mi vorbise niciodată de un frate geamăn. De un frate, da. Dar nu geamăn!

Nu se poate!... Cel care a fost la mine a fost Louis! A fost Louis?! Dar dacă... Nu! Aș fi știut dacă ar fi fost altcineva. Aș fi știut?! Cum?

Telefonul îmi întrerupse gândurile. Am răspuns cu o voce pierită. Era Louis. Fusese reținut în centrul orașului și nu putuse să asculte mesajele. Putea veni la mine puțin mai târziu? I-am spus că-l aștept, simțind că mă sufoc în fața enormității acestei situații. Mai

tulburată ca oricând, am intrat imediat sub duș, refuzând cu obstinație să mă gândesc la întâmplarea asta halucinantă. Apa curgea pe mine, relaxantă. Curios, nu simțeam nici o mustrare de conștiință, nici un fel rușine sau de mânie.

Dacă Daniel era cu adevărat fratele geamăn al lui Louis și făcuse dragoste cu mine atât de admirabil, ce era rău în asta? Nu era obligatoriu ca Louis să afle! Exista cu adevărat o singură problemă: în mod evident, eram incapabilă să-i deosebesc. Cu cît mă gândeam mai mult, cu atât îmi spuneam că era, de fapt, o întâmplare cu adevărat fericită. Doi în prețul unuia singur! Ce femeie ar fi îndrăznit să se plângă de așa ceva? Și dacă Louis va afla ce s-a întâmplat, cum va reacționa? Oare mai trăise o astfel de întâmplare și cu altă femeie? Dar dacă totul nu era decât un joc al celor doi frați?

Instinctul îmi spunea că Louis nu știa nimic. Și nu era să fiu eu cea de la care să afle! Însă aș fi vrut să-i pot deosebi. În fond, Louis era cel care-mi plăcuse și căruia îi plăcusem! Dacă l-aș fi întâlnit întâi pe Daniel, poate că de el mi-ar fi plăcut. Nu se știe niciodată! Trebuie să fiu prudentă. Atât! Să fiu prudentă. Nu voiam să-l rănesc pe Louis. Când va veni, n-am să-i spun nici un cuvânt de vizita surpriză a fratelui său. Nici un cuvânt! Dar cum voi ști că cel care vine este Louis? Îi voi pune întrebări precise despre lucrurile făcute împreună de când ne-am cunoscut. Dar dacă... Gata! Gata cu „dacă"! Altfel o să înnebunesc, Sau o să fac o greșeală fatală. Timpul le va aranja pe toate. Cu unul sau cu altul, trebuia să-mi ating

scopul. Și simt că astă seară norocul îmi va surâde!

Am alunecat în cadă, în apa caldă care mă învăluia. Imaginea suprapusă a celor doi frați se impuse spiritului meu, antrenând o suită de fantezii plăcute...

...Iată-mă întinsă în pat, așteptându-l cu nerăbdare pe Louis. Visul se transformă și devine relitate. El sosește, se dezbracă încet și mă sărută. Trupul său, lipit de al meu, freamătă de dorință. Aproape pasivă, îl las să mă sărute pe gât, pe sânii umflați, pe abdomen, pe coapse. Limba i se oprește pe sexul meu care atât așteaptă și... atunci apare Daniel. Se dezbracă la rândul-i, mă sărută, în timp ce Louis își întețește mângâierile în partea cea mai intimă a trupului meu. Mâini (ale cui?) îmi frământă sânii, buze mă sorb cu ardoare, alte mâini și alte buze pătrund între pulpele mele depărtate. Un membru îmi deschide buzele și pătrunde în gura mea cu brutalitate, în timp ce alt membru, mai dur, mă pătrunde până-n adâncul pântecului. Mâinilor și membrele se mișcă în același ritm. Unul dintre bărbați (nu știu care) se întinde pe spate și eu îi strâng sexul întărit, în timp ce celălalt bărbat se mișcă în mine într-un ritm îndrăcit. Louis? Daniel? Oare contează?! Amândoi sunt superbi! Tot ce vreau este să am un copil.

Toată această fantasmă m-a excitat teribil. Îmi mângâi sânii, îi zdrobesc, gem de plăcere, degetele mi se agită în vulva palpitândă și acolo, în apa caldă din cadă, am un orgasm lung, fremătător, care mă scutură toată...

* * *

Când Louis (?!) sosi, puțin mai târziu, îl așteptam în vaporoasa rochie de casă în care mă găsise Daniel. M-am comportat la fel ca atunci, ca să văd ce va face cel din fața mea, pe care-l credeam Louis. Cred că era cu adevărat Louis, pentru că nu s-a repezit imediat să mă culce pe canapea, ci m-a luat în brațe și, cu delicatețe, m-a dus în dormitor. Simțeam că mă topesc sub mângâierile lui și am avut un prim orgasm destul de repede, limba lui desfășurându-și arta între pulpele mele. Apoi m-a pătruns puternic dar cu grijă, mi-a dat un răgaz, m-a aplecat cu spatele la el și a intrat prin spate, după care, dorind să-mi întârzie plăcerea a ieșit, m-a privit cu stelele ochilor săi, m-a sărutat toată, m-a înfipt în el, stând în picioare, sprijinit de o masă, a mers cu mine așa până în pat, unde m-a copleșit sub greutatea trupului său, pătrunzându-mă iar, alene, alegro, repede, nebunește! Urlam de bucurie, el gemea și am terminat împreună. Eram epuizați. M-am cuibărit în brațele sale și am dormitat fericiți un timp.

Respirația sa deveni mai profundă și, nevoind să risc să-l văd adormind, am întrebat:

– Spune-mi, te rog, ai să mi-l prezinți pe fratele tău într-o zi?

– Pe fratele meu? De ce?

– Am lăsat pe robotul tău telefonic (care înțeleg că este al vostru, din moment ce împărțiți același apartament) două mesaje destul de sugestive. Și nu aș vrea să-și facă o impresie proastă despre mine, de asta aș vrea să-l întâlnesc.

– Poate, într-o zi...

– Câți ani are?

– Câteva minute mai mult decât mine. Suntem gemeni.

– Adevărat? Și semănați?

– Suntem identici, cu excepția a câtorva mici detalii.

– M-ai făcut curioasă. Chiar că aș vrea să-l întâlnesc!

Îi urmăream atentă reacțiile la întrebările mele, pentru cazul în care frații „lucrau" împreună. Dar Louis râse amuzat și, complet relaxat, mă întrebă în glumă:

– Nu cumva eu singur nu-ți mai ajung?

– Ce idee! Și care sunt micile diferențe dintre voi? Tunsoarea? O mustață?

– Nu. De fapt, ne amuzăm să purtăm aceeași tunsoare, încercăm să semănăm cât mai mult posibil. Ochii lui Daniel au o culoare mai deschisă decât ai mei și el are o cicatrice pe frunte, la marginea părului, pe care a căpătat-o acum mai mulți ani.

– Fără glumă, da? Astea sunt singurele detalii care vă deosebesc?

– Cei care ne cunosc bine pe amândoi spun că nu avem aceeași privire. Că el are un aer mai dur decât al meu. Dar eu nu-mi dau seama dacă este așa sau nu. Bineînțeles că ai să-l întâlnești într-o zi. Fostele mele prietene erau tulburate de asemănarea dintre noi... Nici nu știi cât mă bucur că eu sunt cel care te-am întâlnit întâi!

Am schimbat subiectul, convinsă că nu știa că-l cunosc deja pe fratele său. Deci era suficient să mă uit atentă la frunte ca să știu care este Louis și care Daniel.

* * *

În săptămâna care a urmat m-am întâlnit de mai multe ori cu Louis și de fiecare dată m-am asigurat că era el. Nu l-am mai revăzut pe Daniel și i-am înapoiat hârtiile prin poștă, cu expeditor anonim. Cum Louis trebuia să plece într-o călătorie de afaceri, am petrecut un sejur încântător în casa lui din afara orașului, lăsând buștenii să ardă încet în cămin, privind zăpada care se adunase deja în troiene. Nu i-am mai vorbit despre fratele lui, preferând să-l las pe el s-o facă, atunci când va considera.

Eram foarte fericiți. Fantasma cu cei doi bărbați identici cu care făceam dragoste în același timp îmi revenea în mintea ori de câte ori petreceam seara cu Louis. Era secretul meu. Eram atât de copleșită de această viziune, încât nu mi-am dat seama decât după câteva zile bune că s-ar putea să fiu însărcinată. Era oare posibil? În sfârșit se întâmpla? Eram atât de bucuroasă, dar, în acelși timp, mi-era atât de teamă să nu mă înșel, încât am mai așteptat câteva zile până să merg la farmacie să-mi cumpăr testul de sarcină. M-am întors acasă, am citit indicațiile și le-am pus în aplicare. Răspunsul era pozitiv. Da! Eram însărcinată! L-am repetat după încă o săptămână și rezultatul era același. Radiam de fericire! Între timp, se instalase și starea de greață. Dar ce conta!

Se apropia întoarcerea lui Louis și nu știam în ce fel să-i dau vestea. Nu puteam să țin secret evenimentul pentru mult timp. De altfel, hotărâsem că-l voi face să înțeleagă că nu este obligat să se implice în viața acestui copil. Dacă

va dori să joace rolul de tată, cu atât mai bine, dar eu nu-i voi impune nimic.

Mă obseda ideea că Daniel ar fi putut fi tatăl. Cum aș putea afla? Louis sau Daniel? Probabil că nu voi ști niciodată. Și tocmai de aceea trebuia să-mi impun voința și să nu mă mai gândesc deloc la această dilemă.

Am mers la aeroport să-l întâmpin pe Louis. Văzându-mă, a remarcat imediat că ceva e schimbat la mine. De aceea i-am spus (fără să mai aștept să ajungem acasă, așa cum îmi propusesem) că, dacă îi face plăcere și numai dacă îi face plăcere, peste câteva luni va fi tată. I-am mai spus că eu sunt deosebit de fericită și am insistat pe faptul că nu aștept nimic de la el în acest sens, că este liber să aleagă.

Fața i se lumină într-un surâs larg și frumos și mă asigură că va fi disponibil oricând pentru acest copil, dacă și eu sunt de acord. Mi-a mai spus și că este gata să fie permanent disponibil, dacă eu acceptam. Totul se aranja minunat!

Dar nu eram nici la capătul îndoielilor, nici la cel al surprizelor.

Problema infidelității mele cu fratele lui, fie ea și nepremeditată, încă mă obseda, cu toată promisiunea pe care mi-o făcusem să încerc să nu mă mai gândesc la acest nefericit episod. Fusese o greșeală, chiar dacă eu nu aveam nici o vină. Dar dacă copilul aparținea acestei greșeli? Oare când Louis mi-l va prezenta pe fratele său și acesta va afla vestea, își va da seama de implicarea lui în eveniment? Probabil că nu. Dar eu mă voi putea împiedica

vreodată să mă întreb până la ce punct suportam consecințele acelei vizite?

În săptămânile următoare am fost într-o stare de neliniște teribilă. Louis punea faptul acesta pe seama sarcinii. În ziua în care trebuia să fac ecografia, mi-am spus că poate un anumit semn îmi va dezvălui identitatea adevăratului tată. Dar ce semn? N-aveam nici cea mai mică idee. Judecând la rece, realizam că ideea cu semnul era complet irațională. Poate mă va ajuta intuiți? Nu, nu! Trebuia să încerc să-mi scot complet din cap lucrul acesta.

Sala de așteptare era plină. Mă gândeam la numele care-mi plac, atât de băieți, cât și de fete. Apoi am intrat. M-am întins pe masa specială, asistenta m-a uns cu gelul necesar ecografiei și medicul a început să alunece cu senzorul pe abdomenul meu, întrebându-mă dacă vreau să știu sexul copilului. Am răspuns afirmativ. Doctorul se uita pe ecran. Îmi spunea că totul e bine, chiar foarte bine. La un moment dat a tăcut, părea că repetă niște mișcări pe burta mea, după care a surâs larg și mi-a spus:

– Doamnă Lemay, știați că veți avea gemeni? Un băiat și... o fetiță! Felicitări!

prietenul la nevoie se cunoaște

Barul era aproape gol în acea seară din cursul săptămânii. Se împlineau deja două zile de când mă aflam aici: un oraș în care nu cunoșteam pe nimeni, nici măcar un suflet cu care să pot împărți fericirea mea recentă. Aveam nevoie de un pahar ca să sărbătoresc evenimentul. Jubilam! Mă gândeam că adesea este nevoie de încercări dure pentru a aprecia bucuriile simple...

M-am instalat confortabil, rezemându-mi coatele de barul din stejar masiv, care împodobea încăperea, nerăbdător să atrag atenția bărbatului cu mină simpatică, ce se găsea în spatele tejghelei. N-am așteptat prea mult. Când mi-a adus scotch-ul, a remarcat imediat aerul meu fericit și m-a întrebat ce minune m-a făcut atât de bucuros, precizând

că e foarte plăcut să ai clienți care par atât de mulțumiți de viață. L-am întrebat de cât timp dispune. Aruncând o privire posomorâtă în sală, mi-a răspuns fără ezitare: „Toată seara!" Neputând rezista tentației de a-i relata experiența mea, am început imediat să-i povestesc:

– Până miercurea trecută, asta însemnând mai mult de opt luni, am fost... bolnav. De fapt, 252 de zile. 252 de dimineți, prânzuri, seri și nopți. Opt luni și câteva zile pline de neliniște, de iad, trăind într-un fel de irealitate, de vid. Treizeci și șase de săptămâni de calvar, de agonie, de întrebări existențiale. De ce? Pentru că cel mai bun prieten al meu mă lăsase baltă. Amicul cu care petrecusem cele mai frumoase momente din adolescență și din viața mea de adult. Acest... aproape frate... Mentorul care mă inițiase în plăceri de nedescris, permițându-mi să explorez tot ceea ce îmi doream. Sprijinul la care apelam fără reținere în momentele cele mai dificile și care, la rândul lui, putea conta oricând pe mine. În fond, putea să fie mîndru de loialitatea mea, pentru că făcuse din mine jucăria lui, sclavul lui. Dar, e adevărat, fără el, eu nu aveam nimic, nu aveam nici cea mai mică valoare.

– A plecat așa, pur și simplu? Te-a părăsit fără să spună nimic?

– Dacă a plecat? Nu, nicidecum! Nu ai înțeles. De fapt, nici nu ai cum. Vorbeam de cel care îmi stă între picioare încă înainte de naștere, dar care mă conduce, îmi este șef încă de când am împlinit opt ani. Instrumentul... Organul... În sfârșit, sexul meu, cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. Despre el

vorbesc. Blestematul!... Nu mai voia să se ridice, să se întărească! Ce n-am încercat!... Îl cunoșteam perfect, știam ce îl face să freamăte. Și exact acele situații care mai înainte... chiar cele mai excitante îl lăsau indiferent! Mort! Ca o cârpă! Neîndrăznind să mă privească în față! Îi vorbeam, îi murmuram cuvinte dulci... Nimic! Încercam să-mi stimulez creierul. Mă gândeam că s-a blocat ceva pe acolo. Niciodată nu am crezut că mie mi s-ar putea întâmpla așa ceva! Încercam să-mi controlez stimulii libidoului. Nici un rezultat!

– O nenorocire, într-adevăr o nenorocire... Sunt dezolat!

Barmanul avea o față de înmormântare, probabil mai tristă decât aș fi avut-o eu dacă un prieten în carne și oase m-ar fi părăsit. Brusc, tresări violent și mă întrebă:

– Și s-a întâmplat așa, pe neașteptate? Fără avertisment, fără nici un semn premergător?

– Exact așa. Pe neașteptate. Era prima dată în viața mea. Și nu doresc asta nimănui! Dacă vrei, îți povestesc tot.

– Vreau. Nu că aș fi neliniștit în ceea ce mă privește, dar sunt curios. Niciodată nu știi destule despre astfel de lucruri.

– Ai dreptate. Poate și eu aș fi fost mai puțin panicat dacă aș fi auzit vorbindu-se despre situații asemănătoare. Să vedem... De unde să încep? Mai întâi îți voi face un rezumat al vieții mele, ca să-ți dai seama cât de realmente fabulos era penisul meu înainte ca el – sau poate un destin sadic – să-mi joace festa asta cumplită.

Trăiam de doi ani cu o femeie superbă.

Cu trei ani mai mare decât mine, foarte înțelegătoare, până la o limită, evident, și deosebit de atrăgătoare, ceea ce eu numesc cu adevărat sexi. Era prima femeie cu care aveam o relație stabilă: în acești doi ani nu m-am culcat cu altă femeie și nici ea nu s-a culcat cu un alt bărbat, cel puțin din ceea ce știu eu. Era aproape dragostea cu „D" mare, la care nu visasem niciodată. Înainte de ea, avusesem diverse experiențe, explorasem tot ceea ce neamul femeiesc ne poate oferi mai minunat. Pot să spun că încercasem tot ceea ce dorisem cu un număr de partenere cât mai deosebite posibil.

Barmanul dădu din cap în semn de înțelegere; apoi, după ultima mea afirmație, mă privi cu destul respect.

– Vezi, eu venerez femeia. Fie ea blondă, brună, roșcată, chiar grizonată, înaltă, scundă, slabă, grasă – fiecare femeie are în ea un mister pe care bărbatul, dacă este destul de abil și norocos, trebuie să-l descopere.

– Cred că ai dreptate. Spune mai departe. Poate ai descoperit lucruri pe care ar fi bine să le știu și eu.

– Aș putea povesti ore în șir... Dar cele mai frumoase momente... Să vedem... Da. Aș putea să-ți vorbesc despre ziua în care am avut parte de un masaj foarte sofisticat, acordat de mâinile talentate a două tinere femei orientale. Am spus „mâinile"; dar, de fapt, se implicaseră cu absolut toate părțile corpului. Imaginează-ți că, după ce m-au uns din belșug cu ulei de migdale, mirosind dulce-amărui, au început să mă mângâie, alunecând realmente

pe mine ca niște anghile, una prin față și alta prin spate. Vedeam mâini peste tot – între fese, pe sex, în jurul taliei, în păr – și le simțeam limba insinuându-se peste tot. Era divin. Gândește-te numai! S-ar putea spune că cele două orientale se luaseră la întrecere care mă aduce prima la orgasm. Erau delicate, micuțe. După ce m-au mângâiat, m-au sărutat, m-au ciupit ușor, am făcut sex cu amândouă, pe rând. Erau atât de mici și strâmte, încât abia puteam să le pătrund. Dar nu mă plângeam. Deloc! Făceam sex cu una dintre ele, în timp ce mâinile le aveam ocupate să o mângâi pe cealaltă. Abia aveam timp să disting trăsăturile uneia, că imediat cealaltă îi lua locul. Și, invariabil, când eram gata să explodez, una dintre ele se așeza pe fața mea, forțîndu-mă să mă ocup de sexul ei, în timp ce, cu mîini pricepute, cealaltă mă masa cu tandrețe, întârziind momentul final și prelungind plăcerea. Apoi jocul reîncepea. Abia puteam distinge o gură sau o vulvă prinzându-mi sexul, strângând și prelungind agonia. Nu îmi dau seama cum am reușit, dar a durat ore bune. Ce dulci amintiri. M-au făcut să gust plăceri fabuloase. Pielea mi-a mirosit săptămâni întregi a migdale.

Barmanul scoase un fluierat admirativ și afirmă:

– Hm, cred că m-am însurat prea devreme. Ai mai avut și alte aventuri asemănătoare?

– O, sigur că da. Eram în epoca mea glorioasă.

Am rămas tăcut o vreme, încercând să chem în memorie amintiri picante. Și în minte mi-a apărut figura Simonei.

– Îmi amintesc deseori de Simone. Dura și răutăcioasa Simone. Închipuie-ți că m-a condus în „donjonul" său, unde o biată fată, complet goală, era legată și avea un căluș în gură. Îmbrăcată ca o torționară, cu biciul în mână, Simone m-a legat și pe mine. Întâi s-a amuzat, violând-o pe biata fată, întâi cu mâna, apoi cu coada biciului. Eram fascinat de acest obiect dur, care intra în fată și îi producea Simonei o plăcere nebună. A făcut-o să aibă orgasm de câteva ori la rând, iar pe mine să sufăr enorm. Exact atunci, Simone m-a dezlegat din chingile în care mă prinsese și mi-a ordonat să fac dragoste cu fata în timp ce ea se masturba. Nici nu se punea problema s-o refuz. M-am executat fără crâcnire. Fata era udă toată de plăcerile tocmai avute; am pătruns în ea cu duritate, căci așa îmi ordonase Simone, stăpâna noastră, care, printre fâșiile biciului cu care ne gratula din când în când, își mângâia singură sexul deschis. Flagelația nu era prea dureroasă, iar noi, victimele, o priveam dulce, supuse și din ce în ce mai excitate. Fata îndura totul aparent pasivă, în timp ce Simone mă forța s-o pătrund prin toate orificiile. Simonei nu-i puteai refuza nimic. Când Simone socoti că sărmana fată suferise destul, îmi ordonă s-o fac pe ea să juiseze cu mânerul biciului. M-am supus dorinței sale, știind-o complet imprevizibilă. Când se sătură de acest instrument, îmi ordonă să fac amor cu ea, eu fiind stors de partida pe care o avusesem cu fata cea legată. Aceasta mă privea cum mă îndrept spre Simone, afișând un regret evident, rugându-mă parcă să rămân lângă ea. Simone,

văzându-i privirea, se duse lângă ea și o lăsă să-i frământe sânii și să o sărute, în timp ce eu o penetram, întâi cu mânerul biciului, apoi cu organul meu care doar atât aștepta. Acum Simone devenise victimă.

– Am impresia că îți râzi de mine...

– Deloc. Îți jur că totul a fost adevărat. Încă simt arsura biciului pe spate.

–Unde locuiește această Simone?

– Ah! Pot doar să-ți dau numărul ei de telefon... dar nu-ți garantez nimic!

Barmanul arboră un aer reverențios la adresa mea. În mod evident, mă admira în aceeași măsură în care mă invidia. Am continuat:

– Era să uit de ziua în care, vălurind pe un pat de apă, m-am trezit cu sexul prins între doi sâni enormi. Avea fata aia niște sâni imenși! Nici acum nu îmi amintesc unde am întânit-o. Știu că mai era un bărbat cu noi și că am avut o partidă de sex în trei. Celălalt intrase în ea pe la spate și împingea serios, iar ea, strângându-mi organul între cei doi sâni enormi, duri, dar mătăsoși, mă sorbea și mă lăsa, mă aspira și iar îmi dădea drumul, până ce...

– Ajunge! Te cred! Nu mai adăuga nimic, te rog.

– Bine. Nu i-am mai revăzut niciodată. Ți-am povestit toate astea ca să-ți dai seama că sexul meu nu era deloc timid. A avut șansa să trăiască întâmplări la care majoritatea bărbaților abia pot să viseze.

– Exact...

– În sfârșit... Ca mulți băieți, probabil, am

descoperit sexualitatea pe la opt ani. Învățătoarea mea, o roșcată înaltă, cu ochelari, purta numai fuste foarte scurte. Avea picioare lungi, despre care credeai că nu se mai termină, care făceau ca imaginația noastră juvenilă să ia foc. Nu-mi amintesc prea bine de prima mea erecție, dar prima ejaculare îmi este vie în minte. Era duminică după-amiază și mi-am surprins sora mai mare – avea optsprezece ani – când se schimba. Stătea în fața oglinzii din camera ei, complet goală, atingându-și sînii cu nepăsare. Văzând-o, am avut o erecție nebună. Dar când și-a desfăcut picioarele și a început să se atingă în cuibul mătăsos, mi s-au udat pantalonii. Din ziua aceea viața mea a căpătat o altă dimensiune: cea a masculilor care ating maturitatea sexuală. În fine, maturitate e un fel de a spune. Să zicem că eram la vârsta la care organele sexuale ajunseseră la o oarecare maturitate.

Barmanul îmi făcu ștrengărește cu ochiul.

– Din acea zi, ca toți băieții de vârsta mea, mi-am explorat fantasmele, cu mici trucuri inocente de genul: „să încercăm să privim sub fustele fetelor de vârsta noastră" sau „să o surprindem pe vecină în timp ce se dezbracă". Nimic special și nici original. Dar, pentru un adolescent precoce, se deschideau și se iveau numeroase posibilități.

Să revin însă la femeia despre care vorbeam, cea cu care împărțeam viața de zi cu zi: Eva. Alături de ea– și nu din cauza ei – s-a declanșat calvarul meu. La început n-a fost nimic neliniștitor. Consumasem câteva pahare în plus, aveam o scuză, nu? Cum veniră zorii,

ca să recuperăm timpul pierdut, am început s-o mângâi. Nu eram, ca în toate diminețile, dur, gata să explodez. Asta ar fi trebuit să-mi dea de gîndit. Eram convins că, la cea mai mică reacție din partea ei, membrul meu s-ar fi întărit și ar fi fost gata de asalt. Numai că... Eva s-a trezit, întinzându-se ca o pisică, înainte să-și treacă limba roz peste buzele pline, și mi-a zâmbit. Am îmbrățișat-o, dar... amicul a rămas inert. Nu-mi venea să cred! Creierul meu, de data asta în alertă maximă, trimise un semnal „prietenului", dar în zadar. Eva observă situația, cu uimire, căci nu i se mai întâmplase vreodată să-mi vadă sexul adormit atât de mult timp. Surâse și se aplecă spre mine, sărutându-mă: întâi pe gât, sărutări mici și umede, apoi îmi supse mameloanele, mă mângâie insistent pe coapse, pe pântece. „Uf", mi-am spus. „Mi-a fost teamă pentru o secundă, da!" Eram convins că tratamentul ei va aranja totul. Dar mă înșelam. Gura Evei cobora, îmi prindea membrul în întregime. Am închis ochii, lăsând natura să-și urmeze cursul. După câteva clipe, Eva ridică uimită capul și mă întrebă din privire ce se întâmplă. M-am apărat spunându-i că totul va fi bine, dar ea mă părăsi și plecă la duș.

Eram șocat. Încercam să-mi imaginez trupul ei frumos în jetul de apă, săpunul pe care-l purta pe pielea satinată... Toate acestea ar fi trebuit să aibă un efect imediat. Mă vedeam cu ochii minții plecând după ea, săpunind-o, apoi penetrând-o cu forță. Era genul de imagine care mă punea imediat pe foc. Dar nu se întâmpla nimic! Așteptând-o pe Eva să-și termine dușul, m-am prefăcut că

dorm. Printre gene, am văzut-o traversând camera, goală, cu apa șiroind pe ea. Se îmbrăca încet: sutienul, chilotul asortat, ciorapii de mătase, fusta, bluza, taiorul, apoi pantofii. Spectacolul acela, de obicei, făcea parte din cele care îmi umflau pantalonii. Dar în dimineața aceea nu am primit nici un semnal dintre coapse. Nu mai era nimic de făcut. De necaz, după ce Eva a plecat, l-am apucat pe... dumnealui, adormitul meu sex, cu o mână dură, forțându-l să mă privească în față și ocărându-l urât de tot. Nimic! Eram stupefiat. Golit. Mă înțelegi? Complet la pământ. Am sfârșit prin a-mi spune că era, probabil, vorba doar de un accident, un mic accident.

– Dar nu a fost așa, nu?

– Ar fi fost prea simplu... Câteva zile mai târziu, ne pregăteam, Eva și cu mine, să plecăm la o serată între prieteni. Serile precedente nu încercasem nimic, de teama unui alt eșec. Dar în seara aceea aveam de gînd să restabilesc ordinea firească a lucrurilor; și, după toate aparențele, și Eva gândea la fel. O priveam cum se îmbracă: sub fusta foarte scurtă nu își pusese chiloți. Alunecă direct în sandalele înalte. Nu mai aveam chef să plec; dar ea mă convinse să am răbdare. Am plecat. Tot timpul seratei nu m-am gândit decât la sexul ei care se aerisea sub fustă. Ca și alte dăți, imediat ce m-am așezat la masă, mâna mea a încercat să se insereze între picioarele ei. Eva m-a lăsat și, dintr-o dată, a strâns coapsele și mi-a prins mâna ca într-un clește. Degetele mele o mângâiau, dar mâna rămânea în capcană. Spre bucuria mea, am simțit o

mișcare îmbucurătoare în pantaloni. Atingerea sexului ei îl trezise pe adormitul meu amic. Cred că îți imaginezi cât de mândru eram! Am încercat să-i spun Evei ce se întâmplă. I-am luat mâna, i-am adus-o încet de-a lungul pantalonilor și am ajuns sus. Dar ce nenorocire! În momentul în care ea m-a atins, fâsss! Totul s-a desumflat! Ca un balon stupid. Cred că simțise ultimile vibrații, căci mă privi și îmi șopti că ar vrea să nu mai stăm mult. Dar serata s-a lungit. Am vorbit tot felul de stupidități, am glumit prostește, ne-am pierdut timpul. Mă plictiseam îngrozitor. Concentrat să-mi înăbuș căscatul, aproape că uitasem de fusta Evei și de sexul ei care se bucura liber dedesubt. Când, în sfârșit, am putut să plecăm acasă, nu aveam decât o dorință: să dorm. Dar prietena mea avea alte proiecte. La sosirea acasă, nu avu răbdare nici să mă lase să închid ușa. A împins-o ea cu piciorul și s-a aruncat asupra mea cu sărutări nesățioase. Să dorm? Cine mai avea nevoie de somn? Mă împinse spre dormitor. Frecându-se de mine, îmi apucă fesele, apoi spatele. Punând un picior lung și gol între picioarele mele, mă făcu să simt nerăbdarea care-i încălzea sângele. Când mâna sa începu să-mi mângâie pântecele plat și musculos, nu găsi nimic promițător; dar îmi jură că poate să aștepte alături de mine. După ce aprinse veiozele de pe noptiere, porni radioul. Mă întinse în pat, iar ea, în picioare, începu să danseze în fața mea. Își scoase încet bluza, își apucă ușor sânii, îi scoase din sutien, îi mângâie pe rând, apoi îi atinse cu limba. Atingându-și mameloanele, mă privea fix,

așteptând un gest din partea mea. Ridicându-și fusta peste șolduri, desfăcu picioarele și mă lăsă un timp să-i privesc sexul. Își scoase ciorapii, lăsă o mână să-i alunece între coapse, continuând să se mângâie în același fel în care o mângâiasem eu pe sub masă. O priveam, ragalându-mă cu spectacolul pe care mi-l oferea. Înaintă spre mine și mă încălecă, în genunchi, având grijă să-mi imobilizeze brațele. Aveam sexul ei drept în față, destul de aproape ca să-i văd toate detaliile, dar prea departe ca să-l pot atinge. Orice mișcare îmi era interzisă de picioarele ei așezate strategic. Asta și dorise!

– Sexul meu stă să plesnească numai ascultându-te. Cu al tău s-a întâmplat ceva atunci? m-a întrebat barmanul.

– Un pic de răbdare. Ajungem și aici. Știam ce mă așteaptă. Spre deosebire de alte femei, Evei îi plăcea să ajungă la orgasm numai prin penetrație. Trebuia să intru în ea. Și încă dur de tot. Asta îi făcea o deosebită plăcere. Urla de fericire de fiecare dată. Și așa era și acum. Eva îmi atinse pantalonul. Dar nu găsi nimic. Trebuia să fac ceva. Am convins-o să mă lase s-o ating cu limba. A acceptat și eu am început atacul, sperând că și amicul meu se va trezi din letargia-i de-acum mult prea prelungită. Am întors-o pe Eva cu spatele la mine și, printre coapsele-i divine, i-am oferit deliciile voluptății. Amicul meu, nimic. Mort. Deodată îmi veni o inspirația. I-am spus Evei: „Vorbește-mi, spune-mi exact ce simți, ce vrei de la mine!" Și ea mi-a spus: „Simt cum ard toată. Te vreau! Te vreau în mine. Tot. Mare.

Dur. Vreau să mă umplu de tine! Îți vreau penisul în mine. Să mă spargă! Așa... Acum! Acum!" Și, ca prin magie, membrul meu se ridică. Timid la început, apoi mândru, foarte mândru. Exact cum spusese ea: mare, dur. M-am grăbit să-mi desfac pantalonii. Am privit: eram gata să intervin. Dar când să mă apropii de țintă, banditul m-a trădat, desumflându-se. Eram bulversat. Am încercat să-l reactivez sub privirea rugătoare a Evei, dar nimic. Absolut nimic. Atunci Eva s-a ridicat și a plecat în salon. În ciuda scuzelor mele, ea credea că mă văd cu altcineva.

– Tipic!

– Da... Am asigurat-o că nu era cazul și că situația mă neliniștea enorm. Încerca să nu se supere, dar nici nu putea să facă ceva. Hotărî să se culce, lăsându-mă singur în salon, unde am fumat aproape un pachet de țigări, întrebându-mă prostește: „De ce? De ce tocmai eu?" Nu-mi schimbasem obiceiurile. Nu eram nici mai stresat, nici mai angoasat decât altădată. Nu existase nici un semn, ceva care să-mi dea de gândit. Totul venise dintr-o dată. Eram disperat. Am sfârșit prin a adormi pe sofa, unde am petrecut o noapte agitată. Când m-am trezit, am observat că sexul îmi era la fel de flasc precum în ajun. Legendara, incomparabila mea erecție de dimineață era de domeniul trecutului, dispăruse complet. Trebuia să găsesc o soluție. Poate vreun prieten trăise o experiență similară? Abia așteptam să întreb.

– Presupun că ți-au spus că nu li s-a întâmplat niciodată, nu-i așa?

– Exact! Răspunsul lor n-a făcut decât să-mi înrăutățească situația. Pretindeau că fac dragoste până la epuizare în fiecare zi. Iar rarele cazuri în care n-o făceau se datorau soțiilor lor! Au concluzionat că Eva era cea care nu mai avea efect asupra mea. Când i-am asigurat că nu asta era problema, mi-au sugerat să merg să văd alte femei. Fără să trișez. De exemplu, să privesc dansatoarele, să văd filme, chestii din astea! Sugestia lor valora mai mult decât nimic. Întorcându-mă spre casă, în seara aceea m-am oprit la un club video. Înainte s-o fi întâlnit pe Eva, îmi plăceau enorm filmele cu femei dominatoare, înarmate cu obiecte de tortură, care făceau bărbații să sufere. La vederea unei astfel de femei, cu biciul în mână și cu buzele rujate excesiv, mă masturbam până când strigam de plăcere, atât de tare mă excitam. Așa că am ales o casetă care părea să reflecte cel mai bine starea mea actuală și m-am îndreptat spre casă cu inima ușoară. Sosind, am găsit-o pe Eva îmbrăcată într-un body de dantelă, cu două cupe de vin pregătite pentru noi. Mă rugă să iau loc pe sofa, apoi mi se alătură. Se scuză pentru reacția din ajun și mă întrebă dacă poate face ceva pentru mine în cazul de față, în scopul de a mă ajuta să depășesc problema. I-am arătat caseta și i-am împărtășit planul meu. Fără un cuvânt, plecă spre dormitor. Reveni ceva mai târziu, purtînd un bikini de culoarea pielii, cizme înalte și ciorapi de mătase. În mână avea două curele de piele. Îmi legă brațele cu una dintre ele și puse caseta în aparat.

Filmul era așa cum mă așteptam. O

brunetă înaltă amenința un bărbat neputincios cu biciul, obligându-l să-i lingă cizmele, apoi sexul. Apoi îi băga forțat un sân imens în gură, lucru pe care și Eva îl făcea cu mine. După câteva minute, bărbatul de pe ecran, excitat, își smulse pantalonii. Femeia îl mângâia încet, apoi cu mai multă îndrăzneală, înfășurându-i sexul cu biciul, în timp ce lingea mânerul acestuia. Urme de ruj se întindeau pe unde trecea ea cu gura. Eva se învârtea în jurul organului meu, moale ca o cârpă, și-l mângâia în același fel. A sărutat, a sorbit, a strâns atât până am simțit un curent electric străbătând cârpa adormită care era sexul meu. Încurajată, Eva insista, mângâindu-se în același timp între coapse. Îi admiram fesele rotunde, picioarele lungi, buzele experte care îmi aspirau penisul leneș. Ce priveliște! Sutienul îi alunecase și-i lăsase pieptul liber, care se freca, la orice mișcare, de șoldurile mele. Prinsesem curaj: sexul îmi creștea văzând cu ochii. Pe ecran, bărbatul avea o față congestionată, căci tocmai atunci bruneta îl aspirase cu putere. Avea un membru imens, deși fața, trupul și gesturile îi erau neputincioase. Când juisă, l-am simțit pe amicul meu micșorându-se brusc. Eva ridică încet capul, dezamăgită. L-am întors și eu pe al meu, jenat.

– Erai într-un fel de blocaj, nu?

– Cam așa ceva. Dar nu m-am descurajat. Eram hotărât să încerc totul. A doua zi am mers să vedem dansatoarele. Eva știa bine că, într-o perioadă nu prea îndepărtată, mergeam des cu camarazii mei să le vedem. Și-a înăbușit

orgoliul și m-a însoțit. Barul nu se deosebea prea tare de alte localuri de același fel. Aveam locuri aproape de scenă. Admiram împreună cu Eva frumusețile care evoluau în fața noastră, când una dintre ele își aruncă sutienul pe umărul meu. Fata rămase în fața mea câteva clipe, până când Eva îi făcu semn să se apropie. Îi întinse niște bani, pe care fata îi strecură în slip. Avea sâni enormi, o talie subțire, șolduri rotunde și picioare lungi. Părul îi era ridicat în coc și nu nimic pe ea, în afara minusculului petic ce-i ascundea sexul și pantofii înalți, roșii. Începu să danseze parcă doar pentru noi, privindu-mă drept în ochi. Evolua încet, adaptându-se ritmului muzicii. Întinzându-se languros, ca o felină, mă lăsă mut de admirație. Ce fese rotunde avea! Cerule, nu le voi uita toată viața! Apoi se aplecă în față, lăsându-și sânii enormi aproape să-mi atingă fața. Printre buzele-mi întredeschise, limba plecase deja, gata să-i guste. Mi-am revenit la timp. Mâinile îi desenau conturul trupului superb și își desfăcu părul, lăsându-l să-i cadă cascadă peste sânii goi. În șoaptă, Eva m-a întrebat dacă fata îmi place, dacă aș vrea să avem o partidă de sex în trei. Văzând că propunerea ei are efect asupra mea, Eva insista. Îmi spunea cum o să iau fata prin spate, în timp ce ea o s-o mângâie tandru pe sâni, cum o s-o sărute, cum o să se frece una de alta. După aceea am putea schimba locurile. Când muzica încetă, Eva îi strecură dansatoarei alți bani. Mie îmi spunea că sânii fetei chiar îi plac și că, deși nu mai făcuse niciodată așa ceva, ar vrea să o sărute, să o mângâie, într-

un cuvânt să facem amor în trei, în toate felurile pe care ni le-am fi putut imagina. Noaptea cu Simone îmi reveni în memorie și-l simții pe „prietenul" meu tresărind. Creierul îmi luă foc, realizând ce posibilități minunate mi se ofereau. Mă imaginam între aceste două frumuseți, având-le una după alta... Se termina și a doua piesă muzicală. Am hotărât că o văzusem destul pe dansatoare. Tot ceea ce doream acum era să fiu cu Eva, doar eu cu ea, și să o pătrund cu brutalitate. De aceea am luat-o de mână și m-am îndreptat spre mașina noastră. I-am spus că voiam să facem dragoste pe bancheta din spate, chiar acolo unde parcasem. Ne lăsasem automobilul la o oarecare depărtare, pe un drum lateral, puțin luminat. Am deschis ușa din spate și Eva s-a întins pe banchetă. Închizând portiera, i-am desfăcut bluza și i-am mângâiat sânii cu ardoare. Îmi simțeam sexul pocnind. Am căutat sub fustă, unde i-am găsit vulva liberă de orice veșmânt. Nu voiam să pierd ocazia, dar nici să fac un pas greșit. Mi-am descheiat pantalonii și m-am întins peste ea... după care era să mă podidească plânsul. Nu mai aveam ce scoate din pantaloni: „amicul" căzuse răpus de un dușman nevăzut, perfid, neindentificat.

– Imposibil! Mă sperii, îmi zise barmanul de-a dreptul înfricoșat. După toate acele încercări?! Nimic?

– Lasă-mă să continui. În fața acestui lamentabil eșec, eram complet aiurit. Eva mă consola cât putea și ea, dar asta nu ajuta la nimic. Nu știam ce să mai fac. Ajungând acasă, am băut un scotch dublu, apoi altul și m-am culcat.

A doua zi dimineață (era într-o luni), situația nu se schimbase în nici un fel. Eram într-o stare jalnică. La birou, spre ora 13, secretara m-a informat că o doamnă Lemieux dorea să mă vadă. Doamna Lemieux? Nu cunoșteam pe nimeni cu acest nume. I-am spus totuși secretarei s-o poftească înăuntru... Abia am recunoscut-o, cu toate că purta același gen de haine: taior ajustat, bluză de mătase, ciorapi foarte fini în culoarea pielii, pantofi cu toc înalt. Fața îi era ascunsă de o pălărie imensă, cu voaletă. Părea coborâtă direct din paginile revistei Paris-Match sau dintr-un magazin de modă. Secretara dispăru imediat și Eva se grăbi să închidă ușa. În fața aerului meu rătăcit, trecu într-un colț al camerei și mă întrebă cum îmi merge. Se așeză apoi pe scaun în fața biroului meu, încrucișând mult și înalt picioarele, fusta ridicându-i-se foarte sus, până la manșeta ciorapului susținut de un portjartier excitant. Eram fascinat de forma, de lungimea gambelor, a coapselor încătușate de materialul diafan. Ridicând un picior pe birou, îmi dovedi încă o dată că lipsa chilotului devenise un obicei. Am înghițit în sec, dându-mi seama unde voia să ajungă. Luă un stilou de pe birou și-l lăsă să alunece ușor sub marginea ciorapilor, indicându-mi parcă ce ușor erau de scos. Apoi stiloul desenă arabescuri pe pulpă, în sus, se jucă în blănița vulvei, se pierdu înăuntru, pentru a apărea, umed, câteva secunde mai târziu. Și-l duse încet la gură, îl linse languros, după care îl sorbi cu nesaț, așa cum făcea cu „amicul" în fiecare dimineață, și mă întrebă dacă tentativa ei de a mă seduce

avea vreun efect asupra mea. Mi-am privit pantalonii și am fost încântat să observ o umflătură semnificativă. Am surâs, Eva zâmbi și ea, apoi dintr-un salt fu pe birou, ridicându-și fusta. După ce se balansă în fața mea, se întoarse cu spatele la mine, se sprijini pe brațe și pe genunchi, prezentându-mi sexul ei înfometat la înălțimea gurii mele. Atunci am simțit cum „prietenul" mi se trezește complet. Am coborât-o pe Eva de pe birou, am întors-o cu spatele spre mine și m-am pregătit de atac.

– Acolo? În birou?

– Da, acolo în birou. Nu avea ferestre și insonorizarea era completă. Nu ne vedea și nu ne auzea nimeni. Am sărutat-o pe gât, pe umeri, apoi i-am scos bluza, i-am mângâiat sânii. Eram atât de excitat! De data asta totul funcționa perfect. Dacă „amicul" nu putea să fie activ decât la birou, ei bine, mă hotărâsem că o să facem amor la birou! Acest gând a avut însă un efect negativ, căci imediat membrul meu căzu în starea de dinainte. Eva se ridică brusc, își aranjă hainele, deschise ușa biroului și ieși val-vârtej, lăsându-mă cu ușa larg deschisă și cu pantalonii în jurul genunchilor, în timp ce spunea pe un ton mai degrabă sec: „Totuși vă mulțumesc, domnule Boisvert!"

– Și? Te-a văzut cineva? mă întrebă, neliniștit, barmanul.

– Nu cred. Oricum, eram mai mult decât umilit! Eram la pământ. Eva a perseverat în acest fel trei sau patru luni. Îi voi rămâne mereu îndatorat, chiar dacă atunci totul a fost inutil. Ce nu a încercat! Costumații dintre cele

mai sexi, accesorii trăznite, filme din ce în ce mai îndrăznețe. Într-un final, a renunțat. Obosise. O înțelegeam perfect. A început să devină distantă. Trebuia să recunoaștem că situația era ireparabilă, nu se ameliorase nimic. Ne-am despărțit, dezamăgiți și triști. Nu-i puteam cere mai mult. Ea făcuse tot ce era omenește posibil. M-a tratat de laș, pentru că refuzam să merg la medic. Dar nu aveam nimic, gândeam eu. Înainte de a trece la acțiunea propriu-zisă, mă excitam normal, mă rog, aproape normal. Dar apoi...Cum puteam să discut asemenea intimități cu un doctor?! Era vorba despre virilitatea mea! Însemna să recunosc că nu mai sunt viril. Și așa ceva nu puteam să accept. Și dacă nu eram în stare să-mi satisfac prietena oricând voia (cum, de altfel, putusem întotdeauna până în acea dimineață blestemată) ei bine, cu atât mai rău! Trebuia să ne despărțim și să încerc să mă vindec singur. În fața minei mele jalnice, prietenii și camarazii de petreceri sfârșiseră prin a mă asigura că nici ei nu reușeau să fie activi în fiecare zi, că „de patru sau cinci ori pe săptămână" era mai degrabă o laudă. Unul dintre ei mi-a mărturisit că al lui amic dormea zile și zile în șir și că apoi, brusc, se trezea și era foarte activ, pentru a cădea iar în letargie. Numai că la mine letargia devenise cronică. Eram disperat. Paharul de tărie pe care obișnuiam să-l beau seara, după o zi de muncă, se transformă în patru sau cinci. Ba uneori beam unul și în miezul zilei. Dormeam prost, bântuit de tot felul de gânduri. Oare ce se petrecuse cu mine? De ce să fiu tocmai au atât de bătut de soartă?

– Te înțeleg, zise barmanul. În locul tău, mulți bărbați s-ar fi comportat și mai rău.

– Încă puțin să mai fi durat și cred că aș fi înnebunit de-a dreptul. Dar, într-o bună zi, am luat hotărârea să nu mă mai gândesc la toate astea. Îmi uram penisul cu o pasiune devorantă. Nu-i mai vorbeam, nu-l mai priveam. Îl ignoram. Am rezistat așa vreo două zile. A treia zi însă, eram iar cu moralul la pământ. I-am telefonat Evei, întrebând-o dacă era dispusă să mă consoleze. Mi-a vorbit cu destulă răceală la început. Am făcut-o să înțeleagă că am cu adevărat nevoie de ea și am uzat de toate trucurile pentru a o recuceri. I-am spus că problema nu se rezolvase, dar că aveam nevoie de o ureche atentă și de un umăr reconfortant pe care să plâng. În fața unei atât de dezarmante sincerități, a acceptat să mă primească. N-o revăzusem de la ruptura noastră. Îmi aminteam cu melancolie de delicatețea contururilor sale, de ea, atât de frumoasă și atât de femeie. Mi-am reamintit cât de înțelegătoare fusese. Cum încercase totul. Cum, în ciuda eforturilor sale, sexul meu se încăpățâna în inerția lui. Îi cerusem atât de multe, iar acum veneam la ea să-i spun cât o respect pentru ceea ce făcuse, să mă scuz pentru câte îndurase din cauza mea.

– Asta merge foarte bine la femei, spuse barmanul. Umilința. Le place să te umilești.

– Domnule, dar nu era umilință, era disperare. Am sunat la ușa ei și, când mi-a deschis, am avut un șoc. Purta un fel de halat lung, șleampăt, pătat tot cu uleiuri și vopsele. Părul era nepieptănat, strâns neglijent la spate, din

el ieșind șuvițe dezordonate cam peste tot. Arăta oribil, ea, pe care nu o văzusem decât îngrijită, elegantă, frumos mirositoare. Nu era machiată deloc, purta niște ciorapi găuriți, iar halatul acela îi ascundea toate formele. M-am neliniștit și am întrebat-o dacă a pățit ceva. Dar înainte ca Eva să-mi răspundă, am simțit în pantaloni o tresărire adevărată, care a continuat impetuos, cum demult nu se mai întâmplase. „Imposibil!", mi-am spus Am privit discret spre pantaloni și nu mi-am crezut ochilor: „amicul"era atât de viguros, de rigid, că amenința să-mi rupă fermoarul. Eva, care arăta exact ca o sperietoare, îmi urmări privirea și făcu și ea ochii mari. Spectacolul o făcu să mă lase înăuntru. Dar o simțeam sceptică. Am intrat, în timp ce ea se îndrepta spre bucătărie să-mi aducă o bere. Atunci am văzut, printr-o gaură din halat, că purta niște chiloți oribili, din bumbac. La vederea acelui urât articol de îmbrăcăminte, sexul mi se lungi cu încă un centimentru. Ce se întâmpla oare? Nu mai înțelegeam nimic! Totul era cu susul în jos! Dar ce conta dacă el, amicul meu, redevenise cel dintotdeauna: drept, mândru, tare, trufaș, gata oricând de atac. Simțeam că vremurile bune reveniseră, că totul intrase în normal. Eva reveni cu berea și observă imediat schimbarea de proporții și sclipirea din ochii mei. Nu aveam în minte decât un singur gând: s-o dezbrac mai repede și s-o posed imediat. Mă făcu atent că nu purta nimic sexi. I-am replicat că puțin îmi pasă și că, probabil, tocmai asta m-a vindecat. Și-a aruncat halatul și atunci i-am văzut și sutienul: bej murdar, ponosit,

acoperindu-i în întregime sânii. Părea atât de vechi, încât aveai impresia că se va destrăma la cea mai mică atingere. Dar prietenul fremăta nerăbdător. Era atâta timp de când... Eva stătea în fața mea, împopoțonată cu lucrurile alea oribile: chiloți largi de un roz spălăcit, sutien de mam'mare, ciorapi găuriți. Îmi trase pantalonii, mă mângâie peste tot, îl sărută și apoi îl aspiră pe amic. Mi-era totuși teamă să nu rămân iar de rușine. Dar nu se întâmplă nimic de felul acesta! Eva se duse spre sofa și îmi făcu semn să o urmez. Își trase chiloții într-o parte, ținându-i pe ea, și îmi făcu semn s-o penetrez așa. Am intrat în ea cu atâta duritate, încât gemu de durere și de plăcere în același timp. Am iubit-o în toate felurile și am făcut în așa fel încât plăcerea să dureze cât mai mult posibil.

Când am terminat, am avut, în sfârșit, un moment de luciditate: „Ce desuuri oribile!" Și de atunci totul merge strună.

o chestiune de onoare

Claude asculta cu discreție conversația de la masa vecină, la care avea loc reuniunea săptămânală a „Clubului tinerelor divorțate nesatisfăcute". Nu era prima oară când auzea discuțiile, uneori șocante, alteori comice, adesea patetice, ale celor care singure s-au autonumit astfel. Întâmplarea făcea ca ele să se așeze mereu la masa de alături. Claude nu știa dacă se întâlnesc de mai multe ori pe săptămână; cert era însă că vinerea, când venea întotdeauna să mănânce aici, tinerele femei erau și ele prezente. Și, fără să vrea, auzea tot ce discutau. Cele patru guralive habar nu aveau, probabil, cât era de ușor și de tentant pentru ceilalți clienți să le urmărească turbulentele aventuri ca pe o telenovelă. Și gura le mergea, nu șomau deloc, divorțatele!

În fiecare vineri, Claude auzea cum cel puțin una dintre ele povestea ce aventură dezastruoasă avusese în week-end-ul precedent. Ceea ce Claude găsea deranjant nu erau aventurile în sine, ci faptul că ele incriminau, fără excepție, mereu același lucru: incapacitatea cronică a bărbaților de a satisface femeile așa cum trebuie. Conform experiențelor tinerelor divorțate, bărbații ori erau preocupați doar să-și demonstreze rezistența, „pompându-le" în neștire, fără să le pese de ceea ce simt ele, ori terminau imediat, doar după câteva mișcări din prețiosul lor posterior, și apoi adormeau. În plus, nici unul dintre ei nu părea să știe ceva despre existența preludiului sau a plăcerii clitoridiene. Bărbații păreau convinși că organul lor deținea, singur, suprema putere și știință de a le aduce pe femei la extaz, indiferent de modul în care se serveau de el.

– Nenorocitul ăla nici măcar nu și-a dat osteneala să-și scoată cizmele! Când și a patra oară m-a călcat pe picioare, m-am prefăcut că am orgasm, ca să termine și să plece.

– Cel cu care am fost eu a terminat din două mișcări, înainte chiar să-și dea jos pantalonii. S-a simțit foarte umilit. Am încercat să-l încurajez, spunându-i că nu este nici o nenorocire, că ne-am putea distra în continuare și apoi să mai încercăm o dată. Nici nu a vrut să audă! A plecat pur și simplu. El era satisfăcut, nu? Ce conta că eu nu simțisem nimic!

– Ultimul cu care am fost eu avea sexul atât de mic, încât la început am crezut că este vorba de deget. Mi-am spus: „În sfârșit, un tip

care știe să-și folosească și mâinile". Dar curând mi-am dat seama că nu era decât membrul lui, pe care și l-a agitat vreo trei minute, fără să-și miște nici un alt mușchi al corpului. Apoi a ieșit din mine, și-a tras pantalonul și mi-a oferit un pahar.

„Absolut dezolant!", gândea Claude. Da, trebuia să admită că, din nefericire, mulți bărbați procedau astfel. Unii din nepricepere sau ignoranță, alții din egoism. Dar de aici, până la a generaliza și a condamna toată ginta masculină, era o distanță! Și nu era deloc drept! Pentru că existau și bărbați care făceau eforturi. Probabil că femeile de la masa vecină avuseseră un ghinion nemaiauzit. Păcat! Păcat de ele!

Acest ultim gând i-a dat o idee. Care a crescut, s-a format, s-a definit. Era o idee atrăgătoare, realizabilă. Claude a mai băut un pahar și a plecat, preferând să pună detaliile la punct acasă, în pat.

* * *

Două săptămâni mai târziu, cele patru „divorțate nesatisfăcute" discutau în același loc. Véronique nu se putea concentra să urmărească conversația care devenise pentru ea doar un zgomot de fond, fără substanță. Ochii aproape nu i se dezlipeau de la ușă. Din când în când își privea prietenele, pentru a le face să creadă că le aude, dar imediat privea iar la intrarea în local, pe unde spera să vadă cum vine Claude.

O siluetă subțire se desenă afară și inima

tinerei femei tresări. Era el? Tânărul cam ciudat care i-a oferit o noapte de neuitat? Nu. Persoana pe care o văzuse era prea bătrână. Dezamăgirea era dureroasă. Probabil că nu o să apară. Oare nu erau toți bărbații niște netrebnici? Nu era asta veșnica problemă pe care o dezbătea „clubul" înființat în urmă cu un an și ale cărui membre juraseră ca săptămânal, indiferent de timpul de afară, să vină aici, la aceeași masă, pentru a-i forfeca pe cei care le-au făcut să sufere?! Ritualul acesta, pe care l-au respectat cu sfințenie, le făcea foarte bine, chiar dacă erau perfect conștiente că nu rezolvau nimic.

În seara aceasta, Véronique știa că poate pierde liniștită o parte din istorisirile celorlalte trei, deoarece totul se reducea, indiferent de amănunte, la cât de proști sunt bărbații. În definitiv, aceste patru femei, foarte diferite unele de altele, dar toate frumoase, inteligente, cultivate, generoase, cu simțul umorului, avuseseră neșansa să întâlnească patru cretini (foștii lor soți), diferiți unul de altul, dar cu toții egoiști, lași, mincinoși și al căror singur cap de care știau să se folosească (și încă discutabil!) se afla în vârful membrului lor molâu. Dar, cu toate că Véronique împărtășea opinia tovarășelor ei de suferință, își dădea seama că totuși nu toți bărbații intră în acestă categorie. De exemplu, Claude. Brusc a înțeles că, de fapt, nu știe aproape nimic despre el. Doar că era blând, răbdător, receptiv și singurul care o făcuse să ajungă, de trei ori la rând, la un extaz divin, fără să-i ceară nimic în schimb. Îi păruse tulburat, însetat de sex, dar

într-un fel cu totul diferit de bărbații pe care îi întâlnise înainte. Claude avusese un zel deosebit, se concentrase atât de intens în timp ce făceau dragoste, încât Véronique se simțea chiar obligată să-și schimbe părerea despre ginta masculină. „Făceau dragoste" poate nu era chiar expresia cea mai potrivită, se gândea ea. „Înnebunind-o de plăcere, aducând-o *pe ea* la orgasm" era poate mai potrivit spus. Deoarece a refuzat să o pătrundă, preferând, zicea, ca data viitoare să o dorească și mai mult. Poate avea vreo problemă? Cinismul și părerea proastă despre bărbați o făceau să încline spre ideea că sigur era ceva în neregulă cu acest Claude. Dar la simpla amintire a plăcerii extraordinare pe care i-o provocase, Véronique simțea cum un val de fierbinte dorință îi inundă pântecele și-i înflăcărează obrajii.

– Ce se întâmplă cu tine astăzi? Ai pățit ceva?

– Nu. Nimic. Nimic.

– Bine, dar ești toată roșie! Și privirea... care tot timpul îți fuge spre ușă... Aștepți pe cineva?

– Poate...

Nici n-a trebuit mai mult! Degeaba îi toca mărunt pe bărbați „Clubul tinerelor divorțate nesatisfăcute"! Toate membrele lui erau ahtiate după orice poveste de amor, oricum ar fi fost bărbatul implicat! Atât au bătut-o la cap pe sărmana Véronique, încât aceasta a trebuit să le povestească tot.

– Îl cheamă Claude. L-am întâlnit la supermarket... imaginați-vă! În fața raftului cu conserve de suc de roșii!...

* * *

Dar nu le-a spus chiar totul de la început. Însă după nenumărate glume mai mult sau mai puțin răutăcioase, după alte lungi minute de tortură, Véronique a trebuit să mărturisească ce teribilă dorință a trezit în ea acest Claude, o dorință sălbatică, atât de nestăpânit, încât l-a invitat la ea acasă în aceeași seară. A povestit cum, odată ușa închisă, s-a lăsat să cadă în brațele lui. Și cât de mirată a fost de strângerea blândă, caldă, aproape maternă.

Doar asta a fost neobișnuit? Nu, nici pe departe! Mai întâi, nici măcar nu a încercat să facă dragoste; cel puțin nu în modul de ea anticipat. După ce a excitat-o prin săruturi înflăcărate, a condus-o în dormitor, a întins-o pe pat și a început să-i scoată hainele. Apoi și-a scos cureaua și i-a legat picioarele de cele ale patului. După care, cu fina curelușă pe care o purtase ea, a procedat la fel cu încheieturile mâinilor. A privit-o îndelung, admirativ și, văzându-i chipul nedumerit, i-a spus simplu:

– Ești atât d frumoasă! Nu-ți fie teamă.

Véronique a respirat adânc, gândindu-se că poate a făcut o mare greșeală invitându-l la ea. Dar nu se simțea deloc în pericol; și, de obicei, instinctele nu o înșelau. Dar dacă de data asta... Ei bine, o să-i servească drept lecție! Dar orice urmă de îngrijorare dispăru când Claude a început să-i mângâie coapsele cu vârful degetelor, provocându-i fiori de plăcere. Mâinile lui alunecau, ușoare și mângâinde, în sus, ajunseră pe șolduri, pe talie, apoi mai sus, prinzându-i delicat sânii în

căușul palmelor, atingându-i mai lin, mai insistent, până ce gura lui i-a sorbit pe rând, lacomă. Avea niște buze extraordinare, care au făcut drumul invers, parcurgându-i corpul fremătător și oprindu-se jos de tot, sub pântece, între coapsele desfăcute, unde limba-i sublimă se mișca abilă, lăsând uneori locul dinților, care mușcau ușor...

S-a prăvălit într-un prim orgasm, care l-a făcut să surâdă pe agresor. Când respirația i s-a mai domolit, capul lui Claude odihnea pe abdomenul ei, iar o mână a bărbatului se juca atât de fin cu sexul ei ud tot de plăcerea abia resimțită, încât atingerea părea o adiere blândă. Claude a continuat astfel un răstimp, după care mișcarea i s-a făcut mai fermă, mai insistentă... A simțit în ea un deget, apoi două. L-a rugat să o aibă, îl voia atât de mult în ea! Dar Claude s-a mulțumit să o mângâie din ce în ce mai repede, până ce a avut un al doilea orgasm. Și în tot acest timp era legată de pat, suportând cu recunoștință ore întregi de dulce supliciu, întrerupt doar de unele mici pauze, între două orgasme, când, atent, el îi aducea să bea. Véronique era subjugată. De câte ori credea că nu va mai putea să ajungă la extaz, el schimba tactica, modificându-și subtil atingerile, smulgându-i alte și alte gemete de plăcere. A părăsit-o în mijlocul nopții, refuzându-i bucuria de a-i simți corpul gol lipit de al ei. Spunea că asta se va întâmpla data viitoare... A adormit îndurerată, dar satisfăcută cum nu mai fusese vreodată...

* * *

Celelalte trei divorțate rămăseseră cu gura căscată. Era oare posibil să existe un asemenea bărbat? Voiau să afle și mai multe detalii concrete, cu care să-și hrănească fantasmele. Dar Véronique nu mai avea ce le spune. Și, în seara aceea, cele patru „divorțate nesatisfăcute" și-au făcut serios de lucru cu propriile mâini, înainte de a adormi...

* * *

Claude își aruncă o ultimă privire în oglindă: față ascuțită, dar cu trăsături totuși blânde, de o finețe și o eleganță care îi confereau un farmec din alte epoci. Părul lung și mătăsos îi curgea liber pe umarii bine desenați, chiar dacă puțin cam înguști. Talia înaltă, strâmtă, era pusă în evidență de un sacou cu o tăietură amplă și de un pantalon larg. Dar captivanți cu adevărat erau ochii. De un albastru-gri, luminoși, cu gene dese și lungi, invidiate de multe femei. Ochii care aveau intenția să seducă.

Claude avea un scop. Scop îndrăzneț, cu siguranță, dar posibil și născut dintr-o situație neprevăzută: trebuia să demonstreze, cu orice preț, fiecărei membre a „Clubului tinerelor divorțate nesatisfăcute" că nu trebuiau să dispere în ceea ce privește bărbații lumii acesteiea. Ele trebuiau să cunoască, măcar o dată în viață, un partener extraordinar, de neuitat, o aventură scurtă, dar consacrată în totalitate satisfacerii lor sexuale, așa cum nici nu au visat vreodată. Și nu era obligatoriu să fie vorba de un organ masculin mare sau mic,

mai mult sau mai puțin dur. Dar nici de un amant care nu știe să le facă trupul să vibreze de fiorii plăcerii ultime. Claude își pusese în minte să fie amantul sublim și trebuia să reușească, deoarece încăpățânarea sa era legendară. Dar trebuia să nu uite de prudență, prudență în toate acțiunile. Femeile își fac întotdeauna confidențe generoase. Claude își construise strategia cu mare grijă, până în cel mai mic detaliu. Venise deci timpul ca în seara aceasta să treacă la aplicarea celei de-a doua etape a planului său.

Trecându-și mașinal mâna prin păr, constată că ora era deja târzie. Trebuia să-și aleagă a doua pradă. Probabil că Véronique îl aștepta deja cu nerăbdare. Tentația era mare să petreacă iar cu ea câteva momente agreabile, dar o asemenea întâlnire nu făcea să avanseze cu nimic cauza pentru care își propusese să lupte: spălarea onoarei bărbaților. De aceea era imperios necesar să seducă o altă membră a acelui club. Un surâs aproape machiavelic îi lumină obrazul, în timp ce își trecea limba peste buze ca un lup flămând adulmecând prada.

* * *

Văzându-l venind, lui Véronique îi rămase în gât martini-ul pe care tocmai îl sorbise și era gata să se sufoce. Jenată, încercă să-și revină și afișă un aer inocent, părând mirată de prezența lui. Odată prezentările făcute, Claude își comandă băutura preferată. Observând cum toate privirile sunt ațintite

asupra lui, nu putu să-și împiedice un sentiment de mândrie. Era limpede că Véronique le povestise tot și că ele erau foarte impresionate. Asta însemna că partida putea fi câștigată mult mai ușor decât presupusese. Așezându-se cât mai comod în scaun, Claude își sorbea calm băutura, gândindu-se care din cele trei divorțate ar fi mai sensibilă la farmecele sale, în ciuda prieteniei cu Véronique. Este binecunoscut faptul că femeile pretind că sunt foarte loiale prietenelor lor; asta doar până când apare vreo posibilă cucerire, care face să le sară în aer toate principiile. După ce le-a observat discret pe fiecare în parte, a hotărât care va fi candidata.

Era încă tânără, dar cu siguranță se apropia de patruzeci de ani. Frumușică, având forme generoase și semănând cu un fruct bine copt, numai bun să-l culegi, Joannie vorbea mai tare decât ar fi fost necesar, mai repede decât celelalte, încercând vizibil să creeze impresie asupra lui Claude. Râdea la cea mai mică glumă, i se adresa direct, folosind cel mai neînsemnat pretext, doar pentru a-i arunca o privire în plus. Și ce privire elocventă!... Era de-a dreptul campioană în manevrele pe care le făcea! Se apropiase de Claude atât de mult, fără ca cineva să bage de seamă când și cum. Râzând și gesticulând larg, alunecase milimetru cu milimetru înspre Claude, astfel că acum coapsele li se atingeau, a ei frecându-se discret dar insistent de cea a bărbatului. Véronique era prea atentă să-și controleze dorința nebună de a fi iar împreună cu Claude, iar celelalte, Pascale și Linda, trăncăneau la

unison, mai ceva decât două gaițe care s-ar fi luat la întrecere.

Claude nu s-a lăsat rugat și a răspuns atingerilor lui Joannie, fără ca altcineva să observe acest lucru. Cuplu a flirtat astfel cam o oră, până ce celelalte două divorțate și-au manifestat intenția să plece. Creierul lui Claude funcționa repede, pentru a controla urmarea evenimentelor. Momentul în care Pascale și Linda s-au ridicat să plece a fost unul delicat pentru Joannie și Claude. Dar acesta din urmă a avut o idee genială.

– Îmi permiteți să vă însoțesc? le-a întrebat, galant, pe Véronique și pe Joannie.

– O, ne gândeam să luăm metroul, dar dacă se poate și nu te deranjează... Mai ales că este așa târziu, a răspuns Véronique.

După ce s-a gândit ce traseu ar fi bine să aleagă, totul a mers strună. Claude a condus-o întâi pe Joannie, asigurându-se că a reținut numărul apartamentului ei, și apoi a însoțit-o pe Véronique. Ajunși în fața imobilului în care locuia aceasta din urmă, a sărutat-o îndelung, cu pasiune, apoi a pretextat că este nevoit să plece urgent, pentru că trebuie să-și ajute un prieten. Dezamăgită, Véronique l-a făcut să promită că o s-o sune cât mai curând posibil. Imediat ce femeia a intrat în holul clădirii, Claude a demarat în trombă, întorcându-se parțial pe același drum, ajungând la Joannie care îl aștepta nerăbdătoare.

Era cu adevărat pregătită să-l primească și i-a deschis larg ușa, apărând într-o seminuditate foarte atrăgătoare. Abia ieșită de sub duș, purta un neglije transparent, parțial

lipit de trup. Femeia respira precipitat, întregul ei trup cerând parcă mângâieri. Din părul ud curgeau încă picături care se opreau în căderea lor pe mameloanele obraznice, gata să străpungă țesătura fină.

Claude intră fără să spună un cuvânt, prinzând în mâini fructele atât de savant oferite. Apoi își coborî buzele și gustă minunile cele rotunde: le sorbi, le sărută, le mușcă. Joannie, în al nouălea cer, se abandona voluptuoaselor atenții. Simțea cum intimitatea cărnoasă din interiorul coapselor ei se umezește, se umflă, se deschide precum o floare. Se gândi fugar la Véronique, dar când Claude se lăsă în genunchi, sărutându-i pântecele, apoi mai jos, cuibul fierbinte dintre coapsele depărtate, uită de tot și de toate, lăsându-se în voia dulcii plăceri invadatoare. Se prelinse în jos, acolo, lângă ușa pe care Claude o închise abia acum, făcându-i distrat vânt cu piciorul. Limba străină o degusta încet, ca și cum voia să profite cât mai mult de savoarea emanată de sexul care de cine știe când nu mai fusese astfel răsfățat. Respirația i se accelera și suspinele nu și le mai putea stăpâni. Claude se opri, o contemplă un moment, apoi reîncepu să o sărute: pe gât, pe abdomen, pe coapsele întinse într-un gest de abandon total. Joannie simți apoi iar limba lui Claude atingându-i sexul: parcă voia să-i învețe pe dinafară contururile, pipăind metodic toate detaliile. Contactul mai ferm era cel al unui deget, care pătrunse în adâncimea trupului ei, urmat de un al doilea. Mișcarea, din lină, deveni frenetică. Și limba își făcu din nou simțită

prezența, acționând în același ritm cu penetrația manuală. Joannie era la capătul puterilor. Simțea că nu mai poate să-și-rețină extazul final, făcând totuși eforturi disperate să-l întârzie cât mai mult cu putință. Exact în acel moment, Claude schimbă ritmul: din sălbatic, deveni abia simțit, ca o adiere. Mâna se retrase, limba dispăru și doar respirația fierbinte a bărbatului mai atingea sexul arzând al femeii. Apoi Claude depărtă cu mâna labiile, suflă în interiorul adânc, parcă voind să-l usuce de umorile eliberate de plăcerea imensă la care fusese supus. Claude se depărtă puțin, apoi reveni, se așeză deasupra, fără să o atingă, simțind-o cum este gata să strige de dorință. Joannie își imagina cum o să se dezbrace, o să-i simtă în sfârșit trupul gol lipit de al ei, înainte să o pătrundă... Dar Claude se ridică, se așeză lângă ea și, cu ajutorul neglijeului abndonat, îi legă ochii.

Claude, acum desculț, își plimbă vârful piciorului de-a lungul unei coapse a femeii, ajungând la sexul mereu umed. Degetele avansară, executând rotații savante în locul susceptibil de a o aduce pe Joannie la orgasm. Femeia tresări la atingerea total neașteptată:

– Nu mai pot... vino... te vreau... în mine... Vino!... Te vreau dur în mine!!!

Acest strigăt încurajă degetul mare de la piciorul lui Claude, care începu o adevărată sarabandă în centru plăcerii sexului lui Joannie, care putea să jure că membrul masculin era în ea. Claude se întinsese peste ea, o săruta lacom, din ce în ce mai lacom, pătrunzând-o încă o dată cu mâna sa

gurmandă. Cele patru degete îi răvășeau carnea aproape dureros, în vreme ce degetul mare apăsa abil pe micul buton, izvorâtor de extaz, din centrul acelui cuib incendiar. După câteva momente, Claude simți contractarea violentă a mușchilor vaginului lui Joannie, urmată de spasme delicioase pe care trebuia neapărat să le guste. Gura i se înfundă în strângerea coapselor fierbinți ale victimei sale.

Încă o dată, Claude își atinsese scopul. Triumful său era fără egal.

* * *

Véronique nu-și găsea locul. Era într-o stare dintre cele mai negre. În seara aceea era din nou întâlnirea membrelor clubului și ea nu avea nici o veste de la Claude. Veselele divorțate o vor întreba cu siguranță cum a mai decurs idila, iar ea va părea cu siguranță ridicolă. Nici măcar un telefon! Nemernicul! Și-a bătut pur și simplu joc de ea! Auzi: „Asta se va întâmpla data viitoare"! L-a crezut! S-a lăsat mințită ca o adolescentă! Dar cel mai rău, în toată această nenorocire, era că îl dorea cumplit pe Claude. Știa că, oricând i-ar telefona, ar fi fost gata să-l primească numai zâmbete! Și asta o enerva și mai tare. Cât îl ura! De atunci, de la prima (și până acum ultima) întâlnire, nu făcea decât să-și imagineze diferite scene în care ea îl dezbrăca de toate hainele, îi apuca membrul cu ambele mâini și îl făcea să alunece în ea. Se vedea pe ea onduând toată, strivindu-i sexul dur, uriaș, imaginându-și gemetele lui cu ale ei îmbinate.

Apoi ea îl încăleca, accelerând periculos, ducându-l la marginea prăpastiei orgasmului, apoi încetinind, făcându-l să o roage să nu se oprească. Această viziune îi provoca furnicături în vintre și o ură surdă în suflet. „Cu atât mai rău pentru el", își zise, terminând pregătirile de plecare.

Ajunse devreme la restaurant, unde nu era deocamdată decât Joannie, care stătea la bar cu un martini în față, din care sorbea leneș. Observându-i chipul preocupat, Véronique o întrebă:

– Ce s-a întâmplat, Joannie? Parcă nu prea ești în apele tale?

– A, nu, nimic important. Și tu? Ceva nou?

– Toate vechi. Știi, bărbații sunt toți niște nemernici.

– Bați la uși deschise. Lasă-mă să ghicesc: Claude nu ți-a mai dat nici un semn de viață.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama.

– Dar în seara în care te-a condus, acum o săptămână?

– Nu s-a întâmplat nimic. Mi-a spus că trebuie să-și ajute un prieten.

– Da, un prieten...

Joannie respiră profund, înainte să adauge:

– Drept cine ne ia tipul ăsta? Auzi, un prieten!

– Crezi că era vorba de altceva? De o altcineva?

– Știu și eu?! Poate...

Joannie roși toată. Se simțea ușurată că Véronique nu știa nimic de întâlnirea ei cu Claude. A simțit chiar și bucurie la gândul că nici prietena ei nu-l mai văzuse a doua oară. Îi

era însă teamă că spusese prea multe, chiar dacă vorbele îi fuseseră cât se poate de obișnuite pentru astfel de situații. Luă o înghițitură mai mare din pahar, pentru a-și reveni, și păru că nu remarcă privirea bănuitoare a prietenei sale. Din fericire, celelalte două divorțate apărură și ele. După ce au aflat dezamăgirea lui Véronique, s-au îndreptat toate spre masa obișnuită. De data aceasta, Joannie era cea visătoare și de aceea atenția grupului s-a îndreptat spre ea. Amicele au încercat tot felul de trucuri pentru a-i smulge o mărturisire și până la urmă, evident, au reușit.

– Da, și eu am întâlnit pe cineva. Dar apoi nu am mai avut nici o veste de la el. Asta e. Și nu vreau să spun nimic mai mult.

Celelalte trei s-au privit pline de uimire. Joannie era, fără putință de tăgadă, cea mai neînduplecată dintre toate și cea mai puțin „întreprinzătoare". De când divorțase, nu avusese nici măcar o aventură. Și acum să nu le spună nimic?! Era obligatoriu să o provoace cumva, să le povestească totul, în amănunt! Au început să-i pună întrebări, apoi au hărțuit-o de-a dreptul, după care au început să glumească pe seama ei. În zadar! Tăcerea devenea suspectă, iar la o remarcă absolut anodină a lui Véronique, Joannie a amenințat că pleacă. Celelalte trei nu au luat-o în serios. Dar când și-a luat poșeta și s-a ridicat, Véronique a intervenit împăciuitoare:

– Hai, nu te supăra! Dacă ne-ai fi spus măcar câteva amănunte, te-am fi lăsat în pace! Nespunând nimic, ne faci să ne gândim la tot felul de prostii!

– Perfect. Voi ați vrut-o! Nu e chiar așa de excitant. Am întâlnit un tip care m-a făcut să-mi pierd capul. Am petrecut aproape o noapte întreagă împreună, după care nu am mai auzit nimic de el. Sunteți fericite? Oricum, mai multe nu am să spun!

Dar cele trei au continuat să o piseze cu întrebările obișnuite. Cum era la pat? Cum arăta? Avea un sex mare? Joannie era din ce în ce mai nervoasă. Vizibil deranjată de interogatoriul la care era supusă, a explodat:

– Nu știu ce fel de sex avea, pentru că nu m-a lăsat nici măcar să-l ating! M-a adus pe culmi ale extazului, pe care nu le-am mai încercat nicând. Dar nu a făcut dragoste cu mine. Zicea că asta o să fie data viitoare. Dar „data viitoare" nu a existat. Și acum lăsați-mă în pace!

Răspunsul lui Joannie căzu ca un trăsnet și o liniște de moarte se așternu după el. Lividă, cu gura deschisă, stupefiată de cele auzite, Véronique o privea fix. Dându-și seama că tocmai s-a dat de gol, Joannie s-a ridicat atât de brusc, încât a răsturnat scaunul. Apoi a fugit, cu ochii în lacrimi și foarte rușinată.

Pascale și Linda erau uluite. Abia de îndrăzneau să respire. După minute lungi, Pascale a rupt tăcerea:

– Véro... hei, Véro! Hai, liniștește-te...

Véronique se întoarse încet spre cea care vorbise. Ochii îi sclipeau, tremura de furie:

– Nenorocita! Cum a putut?!

– Poate vrei să spui: nenorocitul, cum a putut! Uiți că și el e de vină? Încă un ticălos!

Linda adăugă:

– Așa e! Poți să mai spui o dată: un ticălos!

O vreme, au vorbit toate trei pe tema asta. Véronique voia să știe cu tot dinadinsul când se produsese „crima". Părea chiar obsedată de acest aspect. Se întreba ce ar fi trebuit să facă pentru a împiedica cele întâmplate. Și făcea scenarii despre cum se va răzbuna pe Joannie. În schimb, Pascale și Linda păreau, cinstit vorbind, încântate de întorsătura pe care o luaseră evenimentele. În aproape un an de când se întâlneau, era prima oară când se întâmpla ceva cu adevărat excitant. Le era clar că vor rămâne în club doar trei membre, dar întâmplarea în sine merita sacrificiul.

* * *

Pascal l-a revăzut pe Claude în librăria din apropierea blocului în care locuia. Venea aici în fiecare vineri după serviciu, răsfoia cărțile și eventual cumpăra vreun roman nou. La început s-a făcut că nu îl recunoaște. Dar cum el s-a îndreptat direct spre ea, s-a gândit că nu are rost să continue jocul și că disprețul cu care o să-l trateze îi va arăta foarte clar trădătorului dezaprobarea ei totală pentru felul în care s-a purtat cu prietenele sale. Dar Claude era numai surâs și atât de sigur pe el! Jeans-ii pe care îi purta îl făceau să pară și mai subțire. Mersul îi era fluid, parcă ar fi dansat venind spre ea, și Pascal nu s-a putu împiedica să simtă, împotriva ei însăși, o atracție irezistibilă pentru acest bărbat. În minte îi reveniră spusele lui Véronique. Privind mâinile lui Claude, și le dorea pe ea, în contact cu pielea

ei. Și Joannie mărturisise (nu-i așa?) că nicio-dată nu avusese un orgasm atât de intens. Oare ce avea atât de special tipul ăsta?! Nimic concret, era ceva ca o impresie imediat resimțită, o dorință nestăvilită care ți se strecura în pântece. Și îl voiai. Cu toată ființa ta. Inspira încredere. Simțeai că i te poți abandona fără nici un risc, în afara celui de a te aduce pe culmi de nebănuite plăceri. Așa spuseseră și cele două prietene ale sale. Cele două prietene... Aproape uitase cum se purtase cu ele. Cât de ticălos era. De fapt, gândindu-se bine, „Clubului tinerelor divorțate nesatisfăcute" era probabil pe cale de dispariție. Véronique nu voia să o ierte pe Joannie, iar despre aceasta din urmă nu mai auzise nimic de atunci de când fugise de la ultima lor întâlnire. Surâsul radios al lui Claude o scoase din gândurile ei:

– Sărut mâinile! Pascale, nu-i așa?

– Da. Exact. Ce mai faci?

– Foarte bine. În plină formă!

Pascale era năucită. Claude nu părea să aibă vreo remușcare. Nici măcar cea mai mică jenă. Nu s-a putut împiedica să-l pună la încercare:

– Ce mai face Véronique? Nu am mai văzut-o de săptămâna trecută.

– Nu știu. Nici eu nu am mai văzut-o.

– Credeam că...

– ...suntem împreună? Nici vorbă! Suntem doar amici.

„Acum nu mai sunteți", își spuse Pascale în gând, înainte să-l atace din nou, cu un surâs răutăcios în colțul buzelor:

– Și Joannie? E bine?

De data aceasta, interlocutorul ei rămase cu gura căscată. Îl lovise! Claude respiră profund și apoi spuse:

– Nu este ceea ce crezi...

– Și când te gândești că în grupul nostru tu treceai drept un tip corect!

– Bine. Am înțeles. Îmi face realmente plăcere că te-am întâlnit. Dar dacă iei lucrurile așa, e mai bine să plec.

– Nu, scuză-mă. Nu m-am putut abține.

Claude dădu din cap, se gândi un moment și apoi adăugă:

– Ai mâncat?

Pascale îi răspunse prin cel mai frumos surâs și cei doi se îndreptară spre un mic local din apropiere. Masa a fost foarte bună și plăcută, iar finalul ar fi putut fi numit obscen, dacă fața de masă nu ar fi atârnat până în pământ, ascunzându-le picioarele. Toate rezervele pe care le avea Pascale față de Claude s-au topit în aburii supei fierbinți. La felul doi, Claude îi părea de-a dreptul seducător. La desert, slipul minuscul pe care-l purta era ud complet, Pascal tremurând toată de dorință pentru acest bărbat atât de puțin previzibil, atât de neobișnuit.

Au părăsit restaurantul braț la braț și când Claude a propus o plimbare cu mașina, Pascale a acceptat imediat, lăsându-și-o pe a sa acolo unde era parcată.

Un timp au rulat fără ca nici unul dintre ei să spună o vorbă. Pascale a încercat să-i desfacă șlițul pentru a elibera sexul bărbatului, pe care-l ghicea sub stofa groasă a pantalonului. Dar,

cu un gest în același timp blând și ferm, Claude i-a îndepărtat mâna, apoi a sărutat-o îndelung, strecurându-și propria mână între coapsele arzânde ale femeii, care atât a așteptat pentru a și le depărta, făcându-i calea mai ușoară.

Claude ieși de pe drumul principal, îndreptându-se spre muntele de pe al cărui vârf se putea admira o splendidă panoramă a orașului. Mașina a urmat o vreme serpentinele, apoi a intrat într-o parcare. Claude a răsucit cheia în contact și motorul a tăcut. Apoi bărbatul a apucat o pătură moale ce aștepta cuminte pe bancheta din spate, i-a oferit mâna lui Pascale pentru ca aceasta să coboare și au luat-o împreună pe o cărare ce urca. După doar câteva minute de mers, Claude a întins pătura pe sol și a invitat-o pe Pascale să privească în zare orașul scânteind: amurgul se preschimba în noapte și luminile se aprinseseră deja în vale. Ascultătoare, femeia se uita la feeria urbană. Claude îngenunche în fața ei, îi ridică fusta până pe șolduri și îi trase chilotul. Excitată de gestul neașteptat, Pascale desfăcu picioarele pentru a lăsa loc mâinii bărbatului care îi atingea cuibul mustind cu atâta delicatețe, încât femeia se întreba dacă nu cumva era doar vântul slab al acestei blânde seri de toamnă.

Dar când simți un deget ce se străduia să intre în intimitatea ei, Pascale își dădu seama ce multă nevoie avea de un asemenea contact. Era atât de... lubrifiată, încât un moment îi fu jenă și voi să strângă picioarele. Dar dorința era mai mare și nu făcu nimic în acest sens. Claude se așezase de-a dreptul sub ea, explorând-o cu două degete și adăpându-se

din produsul uriașei plăceri pe care o resimțea femeia care de mult timp nu mai avusese parte de așa ceva. Bărbatul ținea capul pe spate între coapsele ei, lipăind însetat, agitându-și limba frenetic pe bucățica aceea minusculă de carne feminină ce îi inducea un freamăt nebunesc. Claude era tot mai gurmand, aspirând-o, apucând-o uneori ușor cu dinții. Pascale nu mai știa prea bine ce intră în ea, dar puțin îi păsa. Apoi își simți coapsele și fesele unse cu un lichid onctuos, ce exala un miros exotic. Degetul introdus prin spate nu o duru deloc (probabil datorită lichidului, gândea Pascale). Invadată din toate direcțiile, plăcerea era și mai mare. Trupul îi dansa în ritmul mișcării alternante a degetelor lui Claude, ce îi explora interiorul cu virtuozitatea unui violonist. În balansul acela, Pascale avu un orgasm de o intensitate uimitoare. Simțind că se clatină, se întinse pe cuvertură. Nu mai dorea decât să-i smulgă lui Claude pantalonul care îi ținea prizonier sexul ce cu siguranță era numai bun de manevrat. Dar Claude nu părea să dorească acest lucru, el așezându-se îmbrăcat deasupra ei, obligând-o să-și frece sexul însetat doar de stofa dură a pantalonului său.

Abia își recăpătase Pascale suflul, că bărbatul trecu din nou la asalt. Se rostogoli lângă ea și mâna îi atinse iar sexul oarecum liniștit, dar dornic de noi experiențe. Cu gesturi uimitor de precise, Claude declanșă un nou torent de plăceri. Oare chiar era muzician de avea degete atât de abile? Femeia simțea cum vine iar plăcerea supremă. Pierdu orice simț al rea-

litătii și se scufundă într-un nou, formidabil orgasm, ca în valurile unui ocean imens.

Pascale nu știa cât timp a trecut. Adormise? În orice caz, când a deschis ochii, l-a văzut pe Claude desfăcându-i corsajul, apoi sărutând-o pe sâni cu o blândețe extremă. Această tandrețe o excită din nou pe Pascale.

Claude surâse și se ridică brusc:

– Vin imediat. Am o idee...

Pascale îl văzu alergând spre mașină, apoi revenind cu o pereche de mănuși groase de piele în mâini. Contactul dur cu acestea făcea să pară că o a treia persoană se insinuase între ei. Femeia închise ochii și se lăsă în voia acestei stranii mângâieri, ușor dureroasă, dar atât de plăcută! Claude îngenunche între copasele ei, atingând-o mereu cu materialul acela prea puțin fin. Apoi îi introduse un deget înmănușat în ea. Contrastul dintre albul trupului și negrul mănușii era izbitor. Și plăcerea pe măsură! Femeia nici măcar nu se mai gândea că l-ar fi dorit pe Claude în ea. Se lăsă în voia simțurilor descătușate de acest altfel de asalt și plonjă într-un nou orgasm...

* * *

Când au revenit la mașina lăsată în parcare, era aproape de miezul nopții. Pascale nu se putea împiedica să nu gândească că probabil nu îl va mai revedea vreodată. Păcat!

Dar măcar îl cunoscuse! Orele petrecute împreună erau de neuitat. Mereu își va aminti de ele. De altfel, de ce și-ar dori mai mult? Claude și cu ea nu păreau a avea nimic în

comun. Dar ce talent avea! Extraordinar! Poate prea extraordinar? O idee îi umbla prin cap când îl văzu plecând, după ce, sărutând-o tandru, o depusese lângă mașina ei, lăsată în parcarea de lângă localul unde luaseră masa. Înainte să îl piardă din vedere, porni mașina și începu să îl urmărească de la distanță. Convinsă că nu a observat-o, a mers după el până ce automobilul s-a oprit și el a intrat într-un imobil. Pascale a reținut adresa și apoi a mers acasă, unde a dormit un somn fără vise, odihnitor.

La rându-i, Claude a adormit cu sentimentul datoriei împlinite. Misiunea sa avansa foarte bine. Trei din patru „tinere divorțate nesatisfăcute" într-un timp atât de scurt nu era puțin! Curând, poate că cele patru se vor împăca, se vor întâlni și vor ajunge la concluzia că bărbații nu sunt chiar atât de nepricepuți și de indiferenți cum crezuseră până atunci. Claude mai știa și că ele fuseseră atât de satisfăcute, încât vor putea să treacă peste faptul că au împărțit același bărbat. Ba chiar asta ar putea să le ajute să devină iar prietene. Și cum totul este bine când se termină cu bine, Claude considera, cu mândrie, că a contribuit la refacerea blazonului gintei masculine.

Acum mai trebuia să găsească o idee genială pentru a o seduce și pe a patra, pe Linda. Și judecând după ușurința cu care le-a cucerit pe celelalte, nu trebuia să fie prea greu...

* * *

– Îți jur, Linda, a fost extraordinar, de neimaginat!

– Chiar așa?!

– Acum înțeleg de ce Véronique îl voia doar pentru ea.

– Deci numai eu nu am profitat de acest faimos Claude...

– Cel puțin deocamdată...

Pascale era inepuizabilă când povestea despre ceea ce i-a făcut Claude. Și Linda nu se mai sătura să o asculte. Dar era și invidioasă. Da, era adevărat: Pascale era cea mai bună prietenă a ei. Totuși... Brusc, Linda și-a ciulit urechile. Nu îi venea să creadă ce aude. Pascale chiar îi era cea mai bună prietenă, deoarece tocmai spunea:

– Și de ce nu i-ai face o vizită lui Claude? Doar ți-am spus că l-am urmărit și știu unde stă. Ce părere ai? În ceea ce-l privește, nu pare a avea mustrări de conștiință...

– Vrei să mă duc la el? Și ce să-i spun? Ceva inteligent de genul: „Salut. Se pare că toate prietenele mele au avut niște orgasme extraordinare datorită ție. Sunt ani de când eu nu am mai simțit așa ceva. Vrei să mă ajuți?" Nu, nu cred că este o idee bună!

– Nu te știam stupidă! Ce părere ai de: „Salut. Pascale mi-a dat adresa ta și, cum aveam treabă prin preajmă, m-a rugat să-ți returnez asta. Da, seara trecută ați avut același drum și a văzut unde stai."

Acestea fiind zise, Pascale scoase una din mănușile pe care le purtase Claude când o adusese pentru a treia oară la orgasm. Linda era uimită de abilitatea prietenei sale. Aceasta din urmă se jură însă că era o pură întâmplare, că obiectul acela îi căzuse probabil din buzunar lui Claude când o sărutase pentru ultima oară, după ce ea urcase în mașina ei, în miezul nopții trecute.

Linda rumega sugestia pe care i-o dăduse Pascale. „Hm... ar putea să meargă...", își spunea visătoare.

Linda întoarse pe toate părțile scenariul pus la punct de prietena ei. Ideea era bună, dacă nu chiar genială, și ar fi fost de-a dreptul stupid să nu profite de ea. Claude nu avea vreo legătură stabilă, asta era evident. În cel mai rău caz, dacă trucul nu ar fi mers, s-ar întoarce acasă și ar uita totul. Dar existau șanse mari ca seara să se termine foarte agreabil... Era hotărâtă. Își va pune planul în aplicare miercuri seara, suficient de târziu ca să-l găsească acasă, suficient de devreme ca el să nu fi ieșit deja.

Miercuri, Linda s-a îmbrăcat cu grijă, punându-și hainele care o avantajau, și-a făcut o pieptănătură dezinvoltă, s-a parfumat în locurile strategice și a plecat. A parcat nu departe de imobilul unde locuia Claude, a respirat profund și a coborât din mașină. Mergând spre clădire, și-a dat brusc seama că nu știe numărul apartamentului. Se uită pe cutiile poștale ale celor patru rezidenți și citi pe a doua: „Claude Paré, 2B". Cum nu mai exista și o altă persoană cu numele Claude în imobil, se impunea concluzia că era cel pe care îl căuta. Urcă scara și ajunse imediat în fața ușii 2B. O muzică blândă se auzea din interior și Linda fu pe punctul de a se întoarce

pe călcâie pentru a părăsi locul. Dacă nu era singur? Dar o voce parcă îi sufla. „Nu crezi că a făcut destule cuceriri în ultimul timp? Precis e singur. Își mai trage și el sufletul. La urma urmei, poți să îi dai mănușa și să pleci. Doar nu este obligatoriu să-ți ghicească intențiile!"

Linda ascultă de vocea aceasta interioară, care nu dăduse niciodată greș, și bătu ușor la ușă. Nimic. Vocea îi spunea: „Ai bătut atât de încet, încât nici nu avea cum să te audă". Bătu mai tare și distinse pași care se apropiau.

Claude îi deschise. Părea că tocmai a ieșit de sub duș, cu un prosop în jurul corpului, pe care și-l ținea cu o mână peste piept.

– Claude, scuză-mă dacă te deranjez...

Linda era tulburată. Trebuia să se considere norocoasă că-l găsește pe Claude acasă și încă într-o ținută atât de sumară! Dar ceva nu era în regulă. Nu își dădea încă seama ce anume, dar sigur ceva era în neregulă!

Claude o recunoscu imediat, tresări de surpriză și scăpă prosopul din mână. Și Lindei îi fu totul limpede: Claude nu era cu siguranță ca toți ceilalți bărbați pe care îi cunoscuse... Deoarece Claude era femeie!

clar-obscur

De aproape o lună trăiesc într-un fel de semirealitate în care totul este permis. Scenariile create de imaginația mea debordantă, oricât de neverosimile ar fi ele, devin posibile. Și așteptarea este de o insuportabilitate fermecătoare.

Să mă explic. Sunt ceea ce s-ar putea numi o „fată bătrână". De fapt, așa mă și consider, cel puțin după ce Denis m-a părăsit, cam acum doi ani. De atunci sunt singură. Chiar singură. Adică nu am mai avut pe nimeni. Am mai ieșit de câteva ori cu un bărbat sau altul la un pahar, dar totul s-a oprit acolo, în fața acelui pahar. Viața mea sexuală (dacă nu luăm în considerare fantasmele care mă bântuie de ceva timp) este complet inexistentă, cu excepția celei imaginare, ajutată serios de câteva accesorii,

din păcate nesemnificative. Cred că pur și simplu norocul m-a ocolit. De când am terminat-o cu Denis, nu am întâlnit bărbatul pentru care să merite să mai fac o încercare, să accept numeroasele compromisuri, nenumăratele și inevitabilele „promisiuni" care sunt parte componentă a unei relații de cuplu.

Prietenii și cunoștințele mele s-au întrecut în a mă face să găsesc o „partidă bună". Dar degeaba... După câteva tentative (unele, hazoase; altele, de-a dreptul dramatice), am renunțat fără nici cel mai mic regret. Dar iată că, într-o zi, pe neașteptate, „el" a intrat în viața mea.

Renée, una dintre cele mai bune prietene ale mele, este pictoriță. Luna trecută, într-o renumită galerie de artă, a avut prima expoziție cu adevărat de anvergură. Prezentă la vernisaj, mi-au plăcut atât de mult trei pânze, încât am decis să le cumpăr imediat. Oricum, era posibil ca valoarea lor să crească și să nu mai mi le permit; sau să le cumpere altcineva. Renée mi-a cerut permisiunea să le poată păstra pe timpul expoziției, asigurându-mă că mi le va trimite ea acasă la sfârșitul acesteia, ceea ce, bineînțeles, am acceptat cu plăcere. Picturile, reprezentând cupluri făcând dragoste, sunt cu adevărat extraordinare. Aveam oare chiar atâta nevoie să răsucesc cuțitul în rană?!... Îndrăgostiții aceia înlănțuiți erau scăldați în culori atât de vii, încât păreau violente. Trupurile lor, realizate din linii și curbe schițate vag, degajau tandrețe, pasiune, forță.

La două zile după încheierea expoziției, am primit un telefon de la Renée care mă

întreba când vreau să-mi trimită picturile. Am stabilit întâlnirea chiar pentru seara respectivă. Prietena mea a venit la ora convenită, însoțită de „el".

Deschizându-le ușa în seara aceea, n-am bănuit o secundă că viața mi se va schimba din temelii. Renée era ascunsă în spatele unei pânze, iar Daniel, „el", le ținea pe celelalte două cu aerul acela timid și încântător care m-a sedus din prima clipă. Prezentările au fost scurte, simple, ca între prieteni, însă eu am roșit ca o adolescentă, adică, pentru vârsta mea, prostește.

Am tras-o pe Renée după mine, la bucătărie, pentru că ardeam de nerăbdare să aflu mai multe despre Daniel, pe care l-am lăsat să despacheteze. Renée este una din puținele mele amice care nu au încercat niciodată sămi prezinte pe cineva. Mi-a spus că Daniel este un văr de-al ei cu care se vede destul de des și care e în aceeași situație ca și mine. Și că, da, în cele din urmă s-a gîndit că poate ar fi bine ca noi doi să ne întâlnim.

– Sper că nu știe de ce l-ai adus aici?

– Bineînțeles că nu! S-a oferit să-mi ajute la strângerea expoziției și, când i-am spus că unele pânze trebuie livrate, s-a oferit să meargă cu mine să le ducem celor care le-au cumpărat.

– E foarte simpatic, foarte... plăcut. Care este povestea lui?

– A fost căsătorit timp de patru ani. Apoi, soția l-a părăsit pentru un altul. De atunci a trecut ceva timp. Acum este vindecat complet. Dar, cum poate ai observat deja, este foarte timid.

– Ceea ce-l face de-a dreptul adorabil! Cum de este încă singur? E ceva în neregulă cu el?

– Din câte știu eu, nu.

Și am revenit în salon, unde ne-am petrecut toți trei seara vorbind de una și de alta, sorbind din când în când dintr-o ceașcă de cafea. Îmi spuneam în gând că trebuie să-i cer lui Renée numărul lui de telefon, pentru că, dacă este așa timid cum pare, cu siguranță nu va face el primul pas. Sunt încă sigură pe farmecele mele, dar voiam să mă mai gîndesc câteva zile.

Lucru ce însă nu s-a întâmplat, deoarece a doua zi m-a sunat el, propunându-mi să bem un pahar după orele de serviciu (invitație pe care m-am grăbit să o accept, fără să dau totuși această impresie). Și de atunci ne vedem în fiecare seară. Mâine este fix o lună de când ieșim împreună. O lună de discuții fascinante, de plimbări minunate și de vizite încântătoare, de râsete descătușate, de confidențe uneori indecente, de săruturi pătimașe. Doar săruturi pătimașe...

Ne aruncasem într-o aventură ciudată. Era vorba de un... test care la început mi s-a părut stupid, chiar sadic, dar al cărui rezultat, gândindu-mă bine, a fost extraordinar, uluitor, a meritat din plin efortul. Unul din punctele asupra căruia am căzut de acord a fost acela că primele experiențe sexuale ale unui cuplu sunt adesea o decepție. De aceea am hotărât, ca adulți responsabili ce eram, să avem răbdare, să judecăm rațional și să nu facem dragoste înainte de a împlini o lună de cînd ne-am întâlnit. Și așa ne-am dat seama, în acea lună, că ne simțim foarte atrași unul de altul,

că ne dorim o relație serioasă și că, dacă și trupurile noastre înlănțuite în profunda lor intimitate se vor înțelege la fel de bine, totul va fi perfect.

Pe scurt, doream ca realația noastră să fie bazată, înainte de toate, pe atracția intelectuală, și doar pe planul doi pe plăcerea fizică.

Și mai voiam să ne dorim atât de mult unul pe altul, încât acea primă oară să fie ceva de vis, ceva care să rămână pentru totdeauna o amintire extraordinară.

Ce cuvinte frumoase!... De fapt, toată această strategie era fructul experiențelor noastre anterioare, cenușii, terne, insipide. Iată de ce țineam, și unul, și altul, la această primă noapte de dragoste perfectă. Daniel m-a rugat să-i împărtășesc, fie și parțial, unele din fantasmele mele cele mai dorite. Mi-a mai spus că va ști să intuiască cele nespuse și că îmi va oferi exact ce îmi doresc, într-un fel absolut de neuitat. Am încercat de mai multe ori să-l fac să priceapă că nu este nevoie să meargă chiar atât de departe, dar Daniel a insistat, iar eu m-am gândit că este păcat să nu-i fac pe plac; de fapt, și mie. Și iată că de atunci, de la acea discuție, de la acele semiconfidențe, mă străduiesc să-mi dau seama ce surpriză îmi pregătește. Nu a vrut să afle detalii, la întrebările mele nu răspunde decât vag, spunând că surpriza e surpriză și nu trebuie să o stricăm. A afirmat însă că e cu siguranță pe calea cea bună și că nu voi regreta.

* * *

Mâine este ziua cea mare. M-a pus să-i promit că nu o să-mi dau plăcerea singură și că nu voi insista să ne vedem în seara asta.

Deci, nu pot decât să visez. Trupul acela, pe care nu am făcut decât să-l ating cu vârful degetelor, va fi al meu în mai puțin de douzeci și patru de ore. Nu l-am văzut niciodată gol. Încerc să mi-l imaginez, fără să idealizez imaginea, ca să nu am dezamăgiri. Daniel este cu un cap mai înalt decât mine și mai degrabă subțire. Cu sacoul lui de velur lucind în coate, seamănă cu un student întârziat. Probabil că poartă ochelari de citit. O să-i poarte și în pat?! Nu, nu cred. Cum i-or fi picioarele? Musculoase? Cu păr? Brațele și umerii par bine construiți, însă fără exagerare. Talia nu este deloc groasă și are șoldurile strâmte. Din ce am putut să simt în îmbrățișările noastre fugare, fesele-i sunt mici, rotunde și tari.

În ceea ce privește „bărbăția" lui, nu am avut dreptul să o ating niciodată. Dar după ceea ce am reușit să simt cu pântecele strâns lipit de al său, pe când ne sărutam cu pasiune, pot spune că reacționa foarte bine...

Sunt în același timp excitată și foarte îngrijorată. Dacă nu o să fie la înălțimea așteptărilor? I-am spus, țin minte, că fantasmele mele sexuale sunt cam picante, nu ca ale oricărei femei (cel puțin așa îmi place să cred), fără să fie însă exagerate. Destul de vag, nu? Cînd zic „picante", vreau să spun că prefer un decor altul decât cel al unui banal dormitor și că prezint o ușoară tendință exhibiționistă, pe

care nu am avut niciodată posibilitatea (sau îndrăzneala) să o pun în practică. Întotdeauna am simțit că mi-ar face o plăcere nebună să pot excita cât mai mulți oameni deodată (dar orgiile nu mă atrag deloc!), fără însă ca reputația să-mi fie în vreun fel atinsă. Visez să-mi pot expune senzualitatea fără nici un fel de rezerve. Dar în nici un caz în fața unor persoane pe care le cunosc ori pe care le-aș putea întâlni pe stradă!

Bizar, nu? Este o latură a personalității mele pe care nu mi-o voi putea probabil satisface vreodată, ceea ce convine de minune celeilalte părți din mine, cea puritană. Cred că toate femeile (sau majoritatea) visează să fie dorite de cât mai mulți bărbați, cu sexul brusc întărit doar la vederea lor, pe care să-i transforme în scalvi supuși farmecelor lor, gata oricând să le satisfacă sexual orice fantasmă. Dar nu cred că există multe femei cărora să le placă să fie considerate... ușoare.

Deci cam asta i-am povestit lui Daniel. Iar el mi-a mărturisit imediat că timiditatea (unul din farmecele lui, dar care uneori îl paralizează) l-ar împiedica să-și imagineze o asemenea fantezie. Să se simtă dorit, da; dar în fața unei mulțimi?! Niciodată! În ceea ce-l privește, am înțeles că dorința lui ascunsă era una foarte banală sau cel puțin obișnuită: Daniel visa să fie acostat de două amazoane (gemene, de preferință) care să-i ofere o noapte nebună de amor în trei. I-am spus că se poate aranja, dar fără participarea mea, eu neavând vreo soră, geamănă sau altfel. Daniel mai visează și să privească două femei făcând dragoste. De

altfel, m-a și întrebat dacă am fost vreodată atrasă de vreo femeie. Când i-am spus că nici vorbă de așa ceva, a făcut o mutră lungă, dezamăgită, evident în glumă.

Ideea să-mi ofere o noapte extraordinară, absolut de neuitat, a fost a lui. Eu nu i-am promis nimic. Drept să spun, așteptarea m-a adus într-o asemenea stare de excitație, încât aș fi foarte încântată să apară acum la mine, să-i smulg hainele și să facem dragoste normal, obișnuit, ca toată lumea. În pat, pe canapea, pe jos, oricum, dar să facem! Simt că nu mai rezist!

Este aproape miezul nopții. Soneria insistentă a telefonului îmi întrerupe reveriile. E Daniel.

– Ce mai faci?

– Sunt foarte nerăbdătoare...

– Ai încredere în mine?

– Da, dar sunt puțin nervoasă...

– Nervoasă? De ce ?

– Poate trebuia să așteptăm să ne cunoaștem mai bine... Dacă nu o să meargă? Dacă vom fi amândoi dezamăgiți? Nu am nevoie de ceva special ca să știu că te doresc. Sentimentul meu pentru tine este profund, dincolo de fantezii trecătoare. Îți mulțumesc pentru surpriza pe care vrei să mi-o faci... dar dacă am renunța?

– Te rog, nu mai fi îngrijorată. Sunt foarte sigur că vreau să trăiesc alături de tine, indiferent de cum va fi prima noastră noapte împreună. Sunt atâtea lucruri pe care trebuie să le descoperim împreună! Sper că nu ai devenit dintr-o dată fricoasă, doamna mea?!

– Nu, deloc. Nu este vorba de teamă, ci de un amestec de curiozitate, nervozitate, nerăbdare... Mă întreb mereu: oare ce surpriză îmi pregătești? Aș vrea să fii acum cu mine, aici, în patul meu... Nu mai pot să aștept! Vreau să fiu în brațele tale! Acum! Să-mi simt tot trupul lipit de al tău! Să te sărut peste tot! Peste tot...

– Oprește-te! Slipul mi-e brusc foarte strâmt! Spune-mi exact ce faci în clipa asta!

– Sunt în salon și mă uit la televizor, încercând să nu mă gândesc la tine...

– Dezbracă-te.

– Cum?! Glumești?

– Deloc. Dezbracă-te. Ai pe tine o bluză?

– Da...

– Perfect. Desfă primul nasture... Așa... Apoi și pe ceilalți... Încet... Imaginează-ți că ți-i desfac eu...

Unde i-o fi dispărut timiditatea? Probabil faptul că nu suntem față în față, ci la telefon, deci nu ne vedem, îl face atât de îndrăzneț. Îmi desfac lent nasturii bluzei. Mi-l imaginez pe Daniel în fața mea... Își scufundă privirea albastră în ochii mei, mă ia în brațe, își strecoară mâna între sânii mei, pe sub dantela sutienului... Simt cum mă cuprind fiori de plăcere...

– Gata? Ți-ai desfăcut toți nasturii? Spune-mi, porți și o fustă, nu?

– Da...

– Și ciorapi de mătase?

– Da, ca de obicei.

– Pune-ți mâna pe genunchi și imaginează-ți că e mâna mea. Alunecă în sus, pe coapsă...

așa... strecoară degetele pe sub marginea ciorapului... înfige blând unghiile în carne...

Mă supun și valuri de căldură mă cuprind. Simt cum Daniel îmi desface fusta, care cade pe podea. Mă așez pe canapea, cu telefonul ținut între umăr și obraz. Aproape goală... Și aștept...

– Andreea? Ești acolo?

– Da... Sunt... Fusta e pe jos... Nu mai am pe mine decât un sutien foarte decoltata, ciorapii și un slip mic, mic de tot... care s-a înfierbântat...

– Așteaptă... să-i dau jos pantalonii... Dacă ai ști, Andreea, cât sunt de tare, de dur... de enorm... Sunt pregătit... pregătit pentru tine... Scoate sutienul... ia-ți sânii în mâini... Nu-i așa că s-au întărit? Că sfârcurile stau să împungă? Vreau să-i simt... Îi simt! Îi simt!...

Nici nu trebuie să-mi mângâi sânii pentru că sunt deja întăriți... și sfârcurile mai obraznice ca niciodată...

– Andreea, jur că-ți văd sânii, îi simt sub buzele mele... Sunt delicioși! Și acum, te rog, te rog, dă-ți slipul la o parte și arată-mi ceea ce vreau să văd de atâta timp! Desfă picioarele... așa... Arată-mi, arată-mi! Simți cum te sărut pe coapse? Din ce în ce mai sus? Am ajuns... limba mea te explorează... ai un gust bun... și ce parfum!...

– Oh, Daniel!... Ard... te vreau... acum!... Închide telefonul ăla și vino lângă mine! Sunt fierbinte... udă... Simt cum o să termin cu degetele... îmm... până vii tu...

– Nu! Nu! Andreea! Nu! Ai promis! Face parte din joc. Gata! Acum îmbracă-te. Am vrut

să văd dacă ești pregătită. Du-te și culcă-te. Trebuie să dormi. Iar mâine... Mâine nu ai să regreți, îți promit!

– Daniel, glumești! Știu foarte bine ce am promis. Crezi că m-ai ajutat cu jocul ăsta?!

– Te rog, fă-o pentru mine. Mâine va fi cu atât mai minunat. Dormi!... Vise plăcute...

Și închide. Iar eu rămân respirând greu, cu gâtul uscat și sexul în flăcări. Și el vrea să mă opresc! Mă concentrez asupra proverbului „Plăcerea amânată e cu atât mai gustată". Îl repet mereu în gând, ca un refren obsedant... obsedant...

* * *

În sfârșit! Ziua cea mare! Orele trec greu. Parcă se târăsc. Abulică, nu simt decât fiorii din vintre ori de câte ori mă gândesc la Daniel. Ziua mi se pare nesfârșită, apăsătoare. Limbile ceasului abia se mișcă. Și mă întreb (pentru a câta oară?!) ce îmi va aduce seara... Seara! Cum o să mă îmbrac? Când m-a sunat dimineață, la birou, Daniel nu mi-a spus decât că ar dori ca desuurile mele să fie cât mai excitante, mai sugestive... Că rochia nu are mare importanță, pentru că oricum nu o s-o țin pe mine prea mult. Abia aștept!

Ajunsă acasă, fac un duș și îmbrac body-ul din dantelă, care îmi pune minunat sânii în evidență. Este din satin negru, brodat cu perle minuscule, are bustul numai din dantelă, cu o întăritură foarte reușită care ridică sânii, fără să pară că o face. Body-ul coboară în triunghi, ajungând între picioare doar ca o fâșie

îngustă, dantelată, care urcă printre fese și se întâlnește cu partea din spate, la fel de îngustă, tot din dantelă, în dreptul taliei, unde se închide cu ajutorul unui fel de agrafă. Nu arăt rău deloc... Ciorapi foarte fini de mătase, negri, cu jartieră dantelată. Cizme de piele, mulate, cu toc cui, negre, care îmi avantajează silueta prin înălțimea lor. Adevărul e că arăt super!

Mi-a dat întâlnire într-un bar cochet, mic, foarte la modă, din centrul orașului. Speram să fie vorba de ceva mai intim. Dar să vedem care o să fie surpriza...

Foarte punctual și foarte elegant, apare într-un costum negru, de o croială rafinată. Este ras proaspăt și răspândește subtil mireasma coloniei mele favorite, pe care o pot și gusta când se apleacă să mă sărute cu pasiune nedisimulată.

– Ești strălucitoare!

– Și încă nu ai văzut tot...

– Bem un pahar?

– Crezi că avem nevoie?!

– Eu știu?! Cum te simți?

– Eu sau trupul meu?

– Și tu, și trupul tău!

– La fel. Să nu mai pierdem timpul!...

Ieșim din bar și ne urcăm într-un taxi. Daniel are ochii strălucitori. Dă repede șoferului o adresă și începe să mă sărute cu o pasiune nebănuită. Respirând precipitat și remarcându-mi iar ciorapii și cizmele, îmi șoptește:

– Îți mulțumesc că m-ai luat în serios. Nici nu știi cât de mult te doresc!

Îi simt mâna cum urcă pe sub rochie și, brusc, banda subțire de dantelă care îmi acoperă sexul deja umed devine deranjantă... La rându-i, mîna mea îl mângâie nerăbdătoare mai jos de talie și mă bucur să constat o umflătură dură, care crește rapid, atingând dimensiuni apetisante... Degetul pe care mi-l strecoară între coapse mă face să gem de plăcere.

– Rămânem... aici sau mergem undeva?

– Ajungem imediat.

Sper din tot sufletul, pentru că, dacă mai continuă așa, precis o să-mi las urma în taxiul ăsta... Privesc pe geam și decorul îmi e aproape necunoscut. Cred că ne aflăm în ceea ce s-ar putea numi „Felinarul Roșu" al orașului. Pe trotuare, prostituate invită posibilii clienți. Cinematografe porno se înșiruie unul după altul, cu reclamele lor de o luminozitate violentă. Și cu toate că sunt toată numai dorință, o umbră de teamă mi se strecoară în suflet. Daniel îmi simte îngrijorarea și mă liniștește.

– Nu ai de ce să-ți fie teamă. Nu mergem în locurile astea și nici nu am închiriat serviciile vreunei „profesioniste", fie ea și de lux.

– Mulțumesc...

Taxiul pătrunde pe o străduță slab luminată. Unde ne duce șoferul ăsta?! Suntem la câteva alei de artera principală, dar nu se vede nimic: nici un magazin, nici un bar, nimic. În sfârșit, ne oprim în fața unei uși impunătoare.

Daniel plătește și mă ajută să cobor. Intrăm: un hol mare, numai în oglinzi. Nimeni...

Pe peretele din fața noastră, o ușă închisă. Pe același perete, stau atârnate o mulțime de măști de carnaval, de modele foarte diferite, de toate culorile. Unele sunt decorate cu dantelă, altele cu țechini sunători. Sunt și măști foarte simple. Dar toate au o trăsătură comună: sunt astfel concepute încât acoperă fața aproape complet, nelăsând la vedere decât gura și bărbia.

Tandru, Daniel mă invită să aleg două măști. Apoi, cu gesturi delicate îmi acoperă chipul cu una dintre ele, punându-și-o lui pe cealaltă. Deschide ușa care era închisă și mă conduce până la ceea ce ar fi putut fi recepția unui hotel foarte șic. Acolo ne întâmpină un bărbat în smoching, de o politețe desăvârșită, care zâmbește discret:

– Numele dumneavoastră, vă rog?

– Jean și Marie.

– Aveți amabilitatea și urmați-mă.

Jean și Marie?! Ce înseamnă asta? Curiozitatea atinge cote maxime și devin iar nervoasă. Măștile astea ce vor să însemne? Și un amestec de dorință și teamă mă învăluie subit. Bărbatul în smoching ne conduce de-a lungul unui coridor decorat cu tablouri în culori pastel. Ce o fi clădirea asta? Un hotel? Un restaurant? Nu am nici cea mai vagă idee... Apoi ne invită într-o cameră circulară, cu tavanul foarte înalt și o lumină cernută artistic.

Pereții sunt din sticlă. Sau din oglinzi? Sunt totuși prea întunecați ca să fie oglinzi. Dar nici ferestre parcă nu sunt... Sticla este suficient de reflectorizantă, ca să ne putem vedea pe noi intrând, apoi privind în jur cu un aer uimit.

Bărbatul care ne-a condus aici s-a eclipsat, fără să adauge un cuvânt. În tot acest spațiu straniu, mobilierul este format dintr-un pat circular, care tronează majestuos în mijloc, și din fotolii joase, foarte cuprinzătoare, de jur împrejurul încăperii.

Daniel pare la fel de surprins ca și mine.

– Arată exact așa cum mi-a fost descris. Chiar mai bine...

– Cam extravagant, nu crezi?... Ce este aici? Un hotel?

– Dacă vrei...Cu câteva mici diferențe. Vino...

Mă arunc în brațele lui și ne sărutăm cu aceeași patimă ca și în taxi. Sau poate și mai pătimaș. Când Daniel începe să-mi desfacă rochia, simt, mai mult decât văd, că lumina se schimbă subtil. Și atunci îmi dau seama că totuși este vorba de ferestre, nu de oglinzi. Dar geamurile nu dau spre afară. O, nu! Spațiul acesta rotund este un fel de arenă în jurul căreia, pe două etaje, persoane mascate asistă la spectacol. Nu le văd decât siluetele; sunt o mulțime. Spațiul de dincolo de ferestre pare împărțit în vreo cincizeci de mici separeuri, din care oamenii ne privesc, singuri sau în cupluri. La noi lumina crește puțin, împiedicându-mă să le disting fizionomiile. Nu le pot vedea decât conturul, forma. În majoritate, siluetele sunt bărbați. Dar se pot observa și câteva cupluri îmbrățișate, într-o așteptare calmă.

Daniel încearcă să-mi observe chipul sub mască, pentru a-mi vedea reacția. Pare nervos, neliniștit. Cum aș putea să-i spun că acest

decor este perfect? Că acest... teatru face să nască în mine o dorință intensă? Îl sărut lacomă, îi prind mâna și i-o îndrum sub rochie, ca să poată constata singur efectul minunatei puneri în scenă. Apoi mă retrag câtiva pași și încep să mă dezbrac lent, zâmbindu-i provocator, mulțumindu-i pentru că a reușit să transforme în realitate, dincolo de ceea ce am sperat vreodată, cel mai nebunesc vis al meu. Ocolesc patul cu mișcări de felină, asigurându-mă că toți spectatorii îmi pot admira ținuta provocatoare.

Sunt încă șocată, chiar dacă mulțumită dincolo de orice așteptări. Nu pot să cred că ceea ce mi se întâmplă este adevărat! Dar profit din plin de extraordinara situație și gust intens fiecare clipă de triumf. Mă apropii de Daniel și îl sărut cu toată pasiunea de care sunt în stare, strecurându-mi un picior între ale sale, pentru a mă bucura de erecția-i sublimă. Îi scot hainele una câte una, cu un surâs triumfător, apoi îl rog să rămână pe loc. Eu mă îndrept spre pat, pe care mă întind, singură.

– Acum pot, în sfârșit, să continui ceea ce m-ai obligat să întrerup aseară, răule!

Sprea marea mea surpriză – și, trebuie să spun, spre marea mea satisfacție – camera începe să se învârtească ușor, foarte ușor. Cu o mișcare abia perceptibilă, podeaua circulară se rotește în jurul ei înseși, astfel că toți spectatorii au o vedere foarte bună a ceea ce se întâmplă. Mă întind languros pe pat, îmi desfac larg picioarele, încălțate încă în cizmele perverse, și privesc atentă în jur. Cel puțin cincizeci de perechi de ochi se uită avid la

mine, urmărindu-mi fiecare gest, dorindu-mă. Cel puțin treizeci de sexuri bărbătești s-au trezit brusc la spectacolul oferit de mine. La acest gând, sexul meu, din ce în ce mai excitat, se deschide ca o floare și seva născută de plăcerea crescândă a trupului meu curge, udând cearșafurile de satin roz. Îmi eliberez sânii din strângerea care nu-i mai cuprinde, permițându-le să respire liberi, măriți de orgolioasa lor victorie. Mâinile îmi coboară singure între coapse, unde găsesc... butonul declanșator de imense plăceri...

Daniel mă lasă să gust această bucurie nesperată. Mă simt, în același timp, zeiță intangibilă, obiect de venerație și cea mai murdară dintre femei. Mi-i imaginezi pe toți acei oameni respirând precipitat din cauza mea, cuplurile care se mângâie și fac amor dincolo de ferestre, toți excitați la vederea trupului meu în flăcări. Și mă simt irezistibilă.

Daniel vine la picioarele patului și-și cuibărește fața între coapsele mele fierbinți. Saliva lui se amestecă cu seva mea, limba lui e caldă, aspră, și degetele știu atât de bine ce să facă... Umorile se întrepătrund și simt că orgasmul este iminent, un orgasm cum nu am mai avut vreodată, care mă va zgudui dintr-un moment într-altul. Dar Daniel se ridică brusc. Vine la capul patului și-mi mîngâie blând gâtul, pieptul, ținându-mă de mâini ca să nu le pot duce spre pântecele în agonie, amânându-mi încă o dată plăcerea finală, eliberatoare.

Mă sărută, cu o blândețe insuportabilă, pe ceafă, pe decolteu, pe sâni. Mii de șocuri electrice îmi străbat pielea. Tresar de plăcere la

fiecare atingere a lui. Se ridică și mă mângâie abia simțit cu vârful degetelor. Apoi devine insistent. Se întinde pe pat, alături de mine, fără să-și înceteze atingerile, coborând, coborând, știind că voi exploda imediat ce va ajunge... acolo. Simt valuri de plăcere urcându-mi în trup. Și se întâmplă! Orgasmu! De o intensitate nebănuită, imposibilă, dincolo de orice cuvinte. Spasme interminabile îmi scutură abdomenul, corpul mi se contorsionează fără voia mea și, în sfârșit, Daniel mă pătrunde! Îmi pune picioarele pe umerii lui, continuându-și mișcarea într-un ritm infernal, extraordinar! Apoi mă întoarce, mă aduce la marginea patului, el stând în picioare, în spatele meu.

– Îți place?

– Oh, Daniel, este incredibili... Cum ai știut?

– Poate am să-ți spun...

Și mă apucă de șolduri cu toată forța, trăgându-mă spre el, intrând în profunzimile trupului meu. Una din mâinile sale îmi palpează sexul încă buimac, dar degetele sale mă ating în feluri numai de le știute și urc iar, răvășită, pe culmile plăcerii. Cei care ne privesc nu mă mai interesează. Dar prezența lor acolo este un izvor permanent de intensă satisfacție, de adaos la plăcere. În taină, dedic fiecăruia dintre admiratorii anonimi câte o mișcare de a lui Daniel în adâncimile sexului meu iar flămând, încercând astfel să le mulțumesc pentru onoarea acordată. Daniel, imens, freamătă în mine. Intră și iese cu o forță nebănuită, inepuizabilă, luându-mă prin față, prin spate, de deasupra sau de dedesubt. Când, în sfârșit,

îmi dă voie să stau eu pe el, îmi folosesc toată știința pentru a-i întoarce plăcerea. Mă mângâi pentru a-mi lăsa seva să-i curgă pe trup. Mă mișc în sus și în jos, pentru a-l face să-mi simtă sexul inflamat. Apoi mă așez în sexul lui imens, cuprinzându-l pe tot și presându-l încet, apoi mai mult cu mușchii vaginului. Sub privirea lui aprobatoare, mă mișc lent, strângându-l mereu, cu tandrețe, dar puternic, folosind toată arta de care sunt capabilă. Îi spun cât de mult îmi place ce facem, ce bucurie imensă mi-a procurat, accelerez, strig de plăcere, de fericire și îl simt cum se revarsă în mine, răsturnându-mă pe o parte, pentru a da loviturile finale.

Camera este brusc scufundată în întuneric. Binefăcătoare obscuritate! Minunat decor! Dar acum nu vreau decât să fiu singură cu Daniel. În deplină intimitate. Am trăit intens una dintre cele mai extravagante fantasme. Dar în acest moment sunt cam tulburată, jenată. Chiar m-am dat în spectacol? Mi-e greu acum să cred că este vorba chiar despre mine și sentimente contradictorii mă cuprind. Daniel mi-a oferit această experiență la care nu puteam decât să visez. Dar nu cred că aș vrea să o mai repet vreodată. Totul a fost atât de puternic, de exaltant, încât mi-e de-a dreptul frică de semnificația unei asemenea descoperiri. Sunt foarte fericită, epuizată, tulburată, îndrăgostită. Și parcă aș fi vrut să nu împărtășim cu nimeni aceste clipe de complicitate.

Daniel mă ia în brațe, îmi mângâie părul și simt că aș vrea să stăm așa foarte, foarte mult timp.

– Dacă vrei, acum am putea schimba

locurile. Adică să trecem noi dincolo de ferestre...

– Nu! Nu! Nu este deloc același lucru! Daniel, era... era... Nu știu cum să-ți spun... Visam la așa ceva de ani de zile. Nu în detaliu. Dar exact așa ceva îmi doream. Totul a fost perfect. Perfect! Îmi pare bine că am trăit clipele acestea. Dar tu? Tu cum te-ai simțit? Ți-a fost greu?

– Deloc. La început eram oarecum jenat, dar a trecut. Mai stai puțin în brațele mele, apoi îți voi arăta spațiul de dincolo de ferestre. Mai am o surpriză... Vrei să ne petrecem noaptea la mine acasă?

– Mă mai întrebi?!

Și am mai rămas un timp unul în brațele celuilalt. Brusc, am simțit că trebuie să plecăm. Să lăsăm în urmă ce a fost. Oare care o fi cealaltă surpriză?

Înainte de a părăsi acest cuib de nebunii, intrăm alături, într-o sală de baie, pe o ușă până atunci mascată ori neobservată de noi. Apa șiroind ne reface forțele. Ne aranjăm ținuta, păstrându-ne masca, și ieșim apoi din camera-arenă.

– De unde cunoști locul ăsta? Cine s-a putut gândi la așa ceva?

– Face parte din surpriză... Acum vrei să vizităm locurile?

– Dacă ții neapărat... Eu nu aș vrea decât să ajungem cât mai repede la tine acasă.

– Da. Țin. De altfel, va dura foarte puțin.

– Bine.

Ieșim într-un coridor și urcăm o scară. Ajungem într-un culoar circular, plin de uși.

Îmi dau seama că este vorba de separeurile din care ne priveau spectatorii.

– Daniel, nu vreau să-i cunosc!

– Sst! Urmează-mă.

Deschide o ușă și, înainte să apuc să spun ceva, apasă comutatorul și inundă încăperea de lumină. Cabina este ocupată de un bărbat și de o femeie, mascați, ținându-se de talie.

Manechine... Da, sunt manechine!

Daniel deschide o altă ușă, aprinde lumina. Alte două manechine, în ținută de seară, cu mască...

– Vezi tu, am un prieten, creator de modă. Folosește locul ăsta pentru a-și aduce clienții și a le arăta noile lui colecții. Clădirea îi aparține și manechinele îl scutesc de a cheltui imensele sume de bani cu care ar trebui să plătească adevăratele manechine, cele vii, de profesie. Ești dezamăgită?

Sunt uluită. Gâtul mi-e blocat. Nu pot articula un cuvânt. Încerc să-mi revin și, cu greu, înăbușindu-mi un hohot uriaș de râs eliberator, îi spun:

– Dimpotrivă. Cred că ai reușit, am reușit să facem seara asta de neuitat...

CUPRINS